

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Harlequin

Tarama Yelken
Düzenleme Ser_reS

İki Roman
Bir Arada

Desire

Harlequin Presents

MAYA BANKS
Hatırla Sevgili
JENNIFER LEWIS
Yalanlar Üstüne Aşk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yelken & Ser_reS

MAYA BANKS Hatırla Sevgili

Bir anda, her şey yerli yerine oturdu... Yeni bina planları, tam da Marley yanına taşındıktan sonra ortadan kaybolmaya başlamıştı. Zaten o, şirketinin eski bir çalışanıydı. Tüm zamanını kendisine ayırması için işten ayrılmasını kendisi istemişti, ama datalarına erişimini, ofisine giriş çıkışını yasaklamak aklından bile geçmemişti. Chrysander, kendini aptal gibi hissediyordu. Bugün Stavros arayıp da, Marley'in ortadan kaybolduğunu söylediğinde, dikkatsiz davrandığı için endişelenmişti. Gün içinde birkaç saat boyunca Marley'in nerede olduğu belirsizdi ve şimdi ofisinden çalınan dosyalar, nasıl olduysa onun çantasından çıkıyordu. Elinde bulduğu kanıtlarla, hışımına odaya girdi. Marley gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp, genç adama baktığında görebildiği tek şey, güvendiği kadın tarafından aldatılmış bir adamdı...

ISSN 2146-0981

9 772146 098005

Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs: 13,90 TL
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Avrupa: 5 €

MAYA BANKS

Hatırla Sevgili

Çeviri
Merve İren

Desire

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: THE TYCOON'S PREGNANT MISTRESS
Türkçe Adı: HATIRLA SEVGİLİ

ISSN 2416 – 0981
201207186
Harlequin Desire-1

Copyright © 2009 by Maya Banks

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Desire İki Roman Birarada
Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.
Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyrugu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyrugu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak : Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:090212622222

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2012 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayıncının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ROMANIN KARAKTERLERİ

Chrysander Anetakis

Romanın erkek kahramanı

Marley Jameson

Romanın kadın kahramanı

Stavros

Chrysander'ın güvenlik sorumlusu.

Roselyn

Chrysander'ın asistanı

Theron ve Piers

Chrysander'ın erkek kardeşleri.

Patrice Cahil

Marley'in hemşiresi

Doktor Karounis

Marley'in doktoru.

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

YAZ sıcağına rağmen, Chrysander Anetakis ile paylaştığı daireden birkaç blok ötedeki küçük parktaki bir bankta oturan Marley Jameson'ın vücudunu bir ürperti kapladı. Güneşin, sıkıca keneetlenmiş elleri üzerindeki sıcacık teması bile, diken diken olmuş tüylerini yatıştırmaya yetmiyordu.

Stavros ortadan kaybolmasından hiç memnun olmayacaktı. Chrysander ise, gerekli önlemleri almadığı için çok öfkelenenecekti. Doktor randevusuna yalnız gitmişti ve eğer yanında biri olsaydı, Chrysander daha eve dönmeden hamile olduğunu öğrenirdi. Haberi nasıl karşılayacaktı?

O kadar dikkat etmelerine rağmen sekiz haftalık hamileydi. Büyük ihtimalle, Chrysander'ın Amerika'ya yaptığı uzun iş gezisinden, gözü dönmüş bir şekilde döndüğü zaman olmuştu. Onu suçlayamazdı, çünkü kendisi de en az onun kadar arzuluymdu.

Marley o geceyi hatırlayınca, yanaklarının kızardığını hissetti. Sevdği adam kulağına anlamadığı Yunanca kelimeler fısıldarken, sabaha kadar kaç defa seviştiklerini sayamamıştı.

Saatine bakınca panîge kapıldı. Chrysander'ın eve dönmesine birkaç saat kalmıştı, ama kendisi hâlâ bir korkak gibi burada oturup, onunla yüzleşmesini ertelemeye çalışıyordu. Üstündeki solmuş blucini ve tişörtünü bir an önce değiştirmesi gerekiyordu. Ne yapacağını bilememenin verdiği karsarsızlıkla, Chrysander'ın lüks dairesinin bulunduğu binaya doğru yürümeye başladı.

Apartmanın girişine yaklaştığında, kapı görevlisi onu tek başına gördü-

ğüne şaşırdığını belli etmeden, hemen ayağa kalkıp kapıyı açtı.

Marley asansöre bindiğinde farkında olmadan elini, henüz dümdüz olan karnına koydu. Chrysander ile yaşadıkları teras katının geniş holüne geldiğinde, sinirli bir şekilde dudaklarını ısırıyordu.

Ayaklarını sürüye sürüye oturma odasına geçti, çantasını yere bıraktı. Bütün kasları ağrıyordu. Şu an tek istediği biraz uyumak olsa da, Chrysander'a ilişkilerindeki bu beklenmedik haberi nasıl vereceğine karar vermesi gerekiyordu.

Birkaç gün öncesine kadar yaşadıkları ilişkiden son derece memnundu. Chrysander ile geçirdiği altı ayı düşündü. Onu tüm kalbiyle seviyordu ama karşısındaki adamın kendi hakkındaki duygularından emin değildi. Birlikte oldukları zamanlar son derece sıcak ve sevecendi. Aralarındaki ten uyumu ise inanılmazdı. Ama şimdi düşünmesi gereken bir bebek vardı. Bu durumda sevdiği adamdan, iş takvimi müsait olduğunda buluştukları ve kısa süreli de olsa yaşadıkları inanılmaz seks dışında da beklentileri olacaktı.

Marley dalgın bir şekilde yatak odasına girdiğinde, duştan belinde yalnızca bir havluyla çıkan Chrysander ile burun buruna geldi.

Genç adamın yakışıklı yüzüne, Marley'i her gördüğünde olduğu gibi tatlı bir gülümseme yayıldı.

"E... Erken gelmişsin," diye kekeleyen Marley, tüm sinir uçlarının ayağa kalktığını hissetti.

"Seni bekliyordum, *pedhaki mou*."

Marley, onun Yunanca küçüğüm anlamına gelen, *pedhaki mou* demesine bayılıyordu.

Chrysander üzerindeki havluyu yere atıp, güçlü erkekliğini gözler önüne serdi ve avına ustaca yaklaşan bir avcı gibi, genç kadına yaklaşıp, omuzlarından sımsıkı yakaladı.

Dudakları tutkuyla birleştğinde, Marley inlemesine engel olamadı. Ona karşı koyamadığı, erkeksi bir sihir vardı. Bir dokunuşu, tüm kontrolünü kaybetmesine, her hücresinin alev alev yanmasına yetiyordu.

Chrysander'ın sıcak dudakları, genç kadının dudaklarından çenesine, oradan boynuna doğru inerken, elleri de sabırsız bir şekilde bluzunu çıkarıyordu.

Marley'in elleri otomatik bir şekilde, karşısındaki karşı konulamaz avcının siyah saçlarına dolandı.

Bu adam, sert, güçlü ve atletik yapısına karşın, karşısındaki kadına büyük bir incelik ve ustalıkla dokunuyordu. Onu, kollarında bir tüy gibi taşıyarak yatağa yatırırken, "Üzerindekiler çok fazla," diye mırıldanarak, blu-

zunu çıkarmaya başladı.

Marley konuşmaları gerektiğini düşünüyordu ama onu durdurmak da istemiyordu. Onu çok özlemişti. Onu çok arzu ediyor. Hem belki de bu sevimlileri, her şey sonsuza kadar değişmeden önceki son güzel anları olacaktı. Chrysander'm elleri, sutyeninden kurtulan göğüslerini bulduğunda nefesi kesildi.

"Beni özledin mi?" dedi Chrysander.

"Özlediğimi biliyorsun."

"Söylemen hoşuma gidiyor."

"Çok özledim."

Sevdiği erkeğin her zaman olduğu gibi, üzerindikilerden hızla kurtulması, Marley'i hiç şaşırtmadı. Blucini bir köşeye, bhižu başka köşeye, iç çamaşırları da başka bir köşeye fırlatıldı. Ve sonunda aralarında hiç bir engel kalmadı ve onun erkeksi ağırlığını üzerinde, içinde, her yerinde hissetti. Erkeği ona sahip olurken, vücudunun tüm kıvrımlarıyla ona kilitleniyordu. Bu her zaman böyle olmuştu. Birbirlerine olan tutkuları, her şeyin önüne geçiyordu.

Marley'in narin vücudunu kollarına aldığı anda, Chrysander'm fısıldadığı Yunanca kelimeler, genç kadının vücudunun her hücrelerini okşuyor gibiydi.

Aynı anda zirveye ulaştıklarında artık ayrılmaz bir bütünün parçası gibiydiler. Sonunda tatmin olmuş ve huzurlu bir şekilde, kendilerini birbirlerinin kolları arasına bıraktılar.

Kısa bir süre içi geçmiş olmalı ki, Marley uyandığında Chrysander'm bakışlarıyla karşılaştı. Haberi vermenin tam zamanıydı. Bundan daha iyi bir zaman olamazdı. İlişkilerinin gidişatı hakkında, daha önce neden bu kadar çok endişelendiğine anlam veremiyordu. "Chrysander," dedi yavaşça.

"Ne oldu?"

"Konuşmamız lazım,"

Chrysander onu daha iyi görebilmek için kaslı vücudunu biraz geri çekip, dikildi. Üzerindeki çarşaf kalçasına kadar inmişti.

Marley kendini onun karşısında çok kırılgan ve korumasız hissetti.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Biz," dedi Marley ürkekçe. Sevdği adamın gözlerine bir anda çöken, o görmekten korktuğu temkinli ve uzak ifadeyi seçebiliyordu. Chrysander'm yüzü bir maske gibi olmuştu ve uzaklaşmıştı.

Tam o anda dahili haberleşme sisteminden gelen bir sesle irkildiler.

Chrysander, "Ne var?" dedi, ters bir sesle.

"Yukarı gelebilir miyim? Ben Roselyn,"

Marley, gecenin bu saatinde, Chrysander ile paylaştığı evin kapısında, onun kişisel asistanının ne aradığına bir anlam veremiyordu.

“Şu an hiç müsait değilim Roselyn. Konu her ne ise yarın ofise gelene kadar bekleyemez mi?”

“Çok özür dilerim efendim ama maalesef bekleyemez. Sabah en geç yedide teslim etmemiz gereken bir sözleşme için imzanıza ihtiyacım var.”

Chrysander dışlerinin arasından, “Gel o zaman,” derken sesi öfkesini ele veriyordu. Yataktan kalkıp hızlıca üzerine bir şeyler geçirdi.

Marley sessizce, “Neden buraya bu kadar sık geliyor?” diye sordu.

Chrysander şaşırılmış bir şekilde, “O benim asistanım, beni sürekli gelişmelerden haberdar etmek zorunda,” dedi.

“Kendi özel dairende de mi?”

Chrysander başını iki yana salladıktan sonra, “Hemen dönerim. Döndüğümde de konuşmamıza kaldığımız yerden devam ederiz,” diyerek odadan çıktı.

Marley endişeyle arkasından baktı. Oha bcbek beklediğini söylemesi gerekiyordu. Ama hislerini ve gelecek hakkındaki düşüncelerini bilmeden bunu yapamazdı. Bu işi bu akşam çözmesi şarttı.

Zaman geçtikçe Marley onu çıplak beklemenin gereksiz olduğunu düşünerek, tişört ve blucinini giydi.

Uzunca bir zaman sonra da, Chrysander’ın ayak sesleri odanın dışında duyuldu. Yüzünde dalgın bir ifadeyle odaya girip, onu giyinmiş görünce dudakları gerilerek, “Seni çıplak bulmayı tercih ederdim *pedhaki mou*” dedi.

Marley belirsiz bir gülümsemeyle yatağa dönerken, “İşte her şey yolunda mı?” diye sordu.

Chrysander elini boş ver derçesine sallayarak, “Çözülmeyecek bir sorun değil. Sadece eksik bir imza işi...” diyerek gömleğinin düğmelerini çözme-ye başladı.

“Chrysander, konuşmamız lazım.”

Chrysander, bezgin bir iç çekişten sonra, yatakta onun yanına otururken “Söyle bakalım, nedir seni rahatsız eden şey?” dedi isteksizce.

Erkeğinin bu kadar yakınında olması Marley’i huzursuz edince, ayağa kalktı ve kelimeler ağzından dökülmeye başladı. “Bana karşı hislerini öğrenmek istiyorum. İlişkimiz hakkında ne düşünüyorsun? Seninle bir geleceğimiz var mı?” Sonra da tepkisini görmek için erkeğin yüzüne bir göz attı.

Chrysander’ın dudakları gerilmişti. Sinirli bir şekilde, “Demek şimdi- den bu noktaya geldik.” dedi

“Nereye geldik? Ben sadece ilişkimizin bir geleceği olup olmadığını bilmek istiyorum. Benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum. Beraberken tüm konuştuğumuz, sadece yaşadığımız an.”

Chrysander, onu çenesinden tutup, yüzünü kendisine çevirerek, “Bizim seninle bir ilişkimiz yok, olamaz da. Ben ilişki yaşayacak biri değilim. Bunu biliyorsun. Sen, benim sadece fahişemsin,” dedi acımasızca.

Marley yüzünün ortasına tokat yemiştense beteri oldu. Yaşadığı şoktan, gözleri doldu, kelimeler boğazına tıkanıp kaldı. “Fahişe mi?” diye tekrarlarlarken kendi sesini tanıyamadı. Hepsine razıydı. Kız arkadaş, sevgili, gönül ilişkisi, gelip geçici biri... Ama para karşılığı seks yapılan, satın alınan bir kadın olarak görülmek... Bu dayanılır gibi değildi. Hızla geri çekildi. Duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. “Senin için gerçekten bu muyum? Bir fahişe mi?”

Chrysander, “Kendinde değilsin,” dedi sıkıntıyla iç geçirerek. “Otur şöyle de bir şey iç. Çok zor bir hafta geçirdin ve sen de hiç iyi görünmüyorsun. Şu anda bu konuşmayı yapmanın zamanı değil.” Sonra da içecek bir şeyler getirmek için mutfaka gitti. Bütün hafta boyunca şirketini elinden almaya çalışan adamla boğuştuğundan sonra, yanında rahat bir nefes almak için geldiği kadının isterik konuşmalarını çekmek, en son istediği şeydi. Marley’e en sevdiği meyve suyundan koyduktan sonra, kendine de büyük bir bardak konyak aldı. Baş şimdiden ağrımaya başlamıştı. Marley’in kapıdan girer girmez ortada bıraktığı küçük ayakkabılarını ve koltuğa fırlattığı çantasını görünce gülümsedi. Son derece rahat bir kadındı. Takıntılı yoktu ve küçük şeyleri kendine dert etmezdi. Bugün neden böyle davrandığını da anlayamıyordu. Onun uyumlu kişiliği ve kendisine askıntı olmayışı, ilişkilerinin bu kadar uzun sürmesini sağlayan en önemli nedendi aslında. İlişkileri mi vardı? Daha biraz önce ilişkileri olmadığını, onun sadece eğlenceli biri olduğunu yüzüne söyleme miydi? Aslında bu kadar acımasız olmamalıydı. Marley, şu anda muhtemelen kendini çok aşağılanmış hissediyor olmalıydı. Ona biraz şefkat göstermesi iyi olurdu. Bunca haftadır ne zaman iş seyahatinden dönse, kendisini rahatlatmak için hep yanında olmuştu. Seksten daha fazlasını almayı hak ediyordu, ama itiraf etmesi gerekirse, aralarındaki tutkulu seks her zaman, her şeyden önemli olmuştu kendisi için...

Chrysander, genç kadının gönlünü almak üzere yatak odasına geri dönerken, onun koltuğun üzerine attığı çantasından sarkan kâğıtları gördü. Birden tüm benliğini bir endişe dalgası kapladı. Marley, şirketindeki hain olabilir miydi? Kâğıtları hızla çekip aldı. Daha bu sabah, şirketindeki haini yakalamak için, rakibine sızdırılsın diye yem olarak kullandığı sahte evrak-

lar Marley'in çantasındaydı.

Bir anda her şey yerli yerine oturdu. Yeni bina planları, tam da Marley yanma taşındıktan sonra ortadan kaybolmaya başlamıştı. Zaten o, şirketinin eski bir çalışanıydı. Tüm zamanını kendisine ayırması için, işten ayrılmasını da kendisi istemişti, ama datalarına erişimini, ofisine giriş çıkışını yasaklamak aklından bile geçmemişti. Chrysander, kendini aptal gibi hissediyordu. Bugün Stavros arayıp da, Marley'in ortadan kaybolduğunu söylediğinde, dikkatsiz davrandığı için endişelenmişti. Gün içinde birkaç saat boyunca Marley'in nerede olduğu belirsizdi ve şimdi ofisinden çalışan dosyalar, nasıl oluyorsa onun çantasından çıkıyordu. Elinde bulduğu kanıtlarla hissimla odaya girdi.

Marley gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp, genç adama baktığında görebildiği tek şey, güvendiği kadın tarafından aldatılmış bir adamdı.

Chrysander duygusuz bir sesle, "Otuz dakika içinde bu evden gitmeni istiyorum," dedi.

Marley, bunu hiç beklemiyordu. "Anlamıyorum," diyebilirdi.

"Güvenliği çağırıp seni bu evden attırmadan önce, eşyayı toplayıp, defolup gitmen için otuz dakikan var."

Marley, ayağa kalktı. Her şeyin nasıl bu kadar ters gittiğini aklı alınıyordu. Daha ona hamile olduğunu bile söyleyememişti. Yine de son bir çabayla sordu. "Chrysander sorun ne, bana neden bu kadar kırgınsın? Bana fahişe demene verdiğim tepkiden dolayı mı? Açıkçası senin için bundan daha fazla bir şey ifade ettiğimi sanıyordum."

"Şu anda yirmi sekiz dakikan kaldı," diyen Chrysander elindeki kâğıtları onun yüzüne doğru sallayarak, "Bunu benden saklayabileceğini mi sanıyordun? İhanetini affedebileceğimi düşündün mü gerçekten? Hayatta dayanamayacağım tek şey yalan ve ihanettir."

Marley duyduklarına inanamıyordu. Bütün kanı çekilmiş gibi hissetti. Olduğu yerde sendeledi ama Chrysander onu yakalamak için kılını bile kıpırdatmadı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum, o kâğıtlar ne?" diye sordu.

"Benden çaldığın kâğıtlar. Seni polise teslim etmediğim için şükretmelisin, ama eğer bir daha karşıma çıkarsan, kendini hapiste bulursun. Benden çaldığın bu bilgiler şirketimi batırabilir ve bu senin umurunda bile değil. Allaha bu kâğıtlar, haini yakalamak için benim ortada bıraktığım sahte dosyalar."

Marley, onun elindeki kâğıtları çekip aldı. "Çalmak mı?" dedi ve iç yazışmalar, şemalar, yeni bina planları olan evraklara hayretle bakakaldı. Dünyası başına yıkılmış gibiydi. "Bunları benim çaldığımı mı düşünüyor-

sun?”

“Senin çantandan çıktılar. Beni aptal yerine koymaya kalkma. Hemen defolup gitmeni istiyorum.”

Marley güçlükle nefes alıyordu. Düşünemiyor, tepki veremiyordu. Kıpırdayabildiği anda, hiçbir eşyasını almadan kapıya doğru yöneldi. Tek istediği ortadan yok olmaktı. Kapıdan çıkarken bir an durakladı ve dönüp Chrysander’ın yüzüne baktı. Buz gibi soğuk, acımasız, öfkeyle doluydu... Kapıdan çıkmadan önceki son sözleri, “Böyle bir şey yapabileceğimi nasıl düşünürsün?” oldu. Asansöre bindi ve aşağı inene kadar hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

Kapı görevlisi onu görünce, bir taksi çağırmak istedi ama Marley, onu duymadan yanından geçip, gecenin karanlığında kendini kaldırıma attı. Gecenin ılık esintisi gözlerinden süzülen yaşlarla ıslanan yanaklarını serinletiyordu. Sevddiği adamın bu şekilde davranmasına inanmıyordu. Bir dakikalığına bile olsa kendisini dinleseydi, her şeyin ne kadar saçma bir hata olduğunu anlayacağından emindi.

Marley perişan bir halde yürürken, kendisini takip eden adamı fark etmedi. Koluna yapışan sert eli fark ettiğinde attığı çığlık ise, başına geçirilen bir torbanın içinde boğuldu kaldı. Deli gibi çırpınırken, kendini bir aracın bagajında buldu ve bagaj kapağı üzerine kapandı. Son duyduğu sesler, boğuk mırıltılar ve uzaklaşan bir arabanın motor sesiydi.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

Üç ay sonra...

CHRY SANDER dairesinde oturmuş, akşam haberlerini dinlerken, önündeki evrak yığınına baktı. Şirketinin artık tehlikede olmadığını bilmek içini rahatlatırsa da, bu tehlikeye neden olan şeyi hatırladıkça keyfini kaçırıyordu.

Bu defa ki New York seyahati kısa sürecekti. Ertesi gün erkek kardeşi Theron ile buluşup, Londra'da yeni yaptırdıkları, ultra modern otellerinin açılışına gitmesi gerekiyordu. Eğer Marley'in ihanetini zamanında yakalamamış olsaydı, bu otelin hiç inşa edilemeyeceğini düşündükçe, içinden yükselen öfkeye engel olamıyordu. Koskoca Anetakis International'ın yönetim kurulu başkanı Chrysander Anetakis, bir kadının tuzağına düşmüştü. Marley yüzünden şirketi, iki büyük ihaleyi rakiplerine kaptırmıştı. Aslında onu, kanuna teslim edip süründürmesi gerekirdi, ama bunu yapamayacak kadar şaşkın ve zayıf davranmıştı.

Marley'in evinde bıraktığı eşyaları bile ellememişti. İçinden bir ses, hep geri gelip, bunu neden yaptığını söyleyeceğini fısıldamıştı, ama o geceden sonra Marley hiç görünmemişti. Artık onu tamamen aklından çıkarması gerekiyordu. Birden haberleri okuyan spikerin söylediklerini, karmaşık zihninin bir oyunu sandı ama spiker bir kez daha Marley Jameson diyince, kulak kesilip, televizyona odaklandı.

Haber spikeri, yerel bir hastanenin önünden bildiriyordu.

Yüresiz | D-R | Kıp Arşiv | <https://marley.org>

Chrysander'ın söylenenleri anlaması biraz zaman aldı. Daha önce gün içinde çekilen görüntülerde, bir kadın sedyeyle, bir apartmandan çıkarılıyordu. Gözlerine inanmadı, bu Marley'di. Hızla televizyonun uzaktan kumandasına uzanıp sesi açtı. Söylenen her sözcükten ancak yarısını anlamasına rağmen, gördükleri yeterliydi. Marley kaçırılmış ve şimdi de kurtarılmıştı. Detaylar henüz bilinmemekle beraber, uzun bir süredir tutsak olduğu belirlenmişti. Bir an kendisi ile bağlantı kurulmasından endişelendi, ama bu olamazdı. İlişkileri tam bir gizlilik içinde yaşanmıştı. Öyle de olması gerekiyordu. Gizlilik ilişkilerinde en önem verdiği konuydu. Özellikle onunla yaşadığı ihanetten sonra, bu konuda ısrarcı olmasının ne kadar doğru olduğuna bir kez daha inanmıştı. Bu kadın kendisini aptal yerine koymuştu, neyse ki tek tesellisi kimsenin bunu bilmiyor olmasıydı.

Kamera Marley'in korkmuş, solgun yüzünü gösterdiğinde içinde bir acı hissetti. Aynı onu aldattığını anladığı günkü gibi görünüyordu. Solgun, şaşkın, kırılan...

Duyduğu sözler, Chrysander'ın sırtından soğuk terler inmesine sebep oldu. Spiker, anne ve bebeğin durumlarının iyi olduğunu, tutsaklığı süresinde Marley'in hamileliğinin devam ettiğini ve tahminen dört, beş aylık hamile olduğunu bildiriyordu. Diğer detaylar belirsizdi. Kadını kaçıranlar kaçtığı için, tutuklu birileri yoktu.

Chrysander hiçbir şey düşünmeden hızla evden çıktı ve apartmanının önünde bekleyen arabasına atladı. Yolda da, Marley'i yatırdıkları hastaneyi arayıp, doktorundan bilgi aldı.

"Fiziksel durumu iyi," dedi doktor.

"Beni asıl ruhsal durumu ilgilendiriyor" dedi Chrysander endişeyle. Doktorların muayenesi henüz bitmediği için beklemesi gerekiyordu. Hastaneye varır varmaz, hemen Marley'in tedavi edildiği kata çıktı ve onun durumu hakkında bilgiye, ancak nişanlısı olduğunu söyleyerek ulaşabildi. İlk işi, onu özel bir odaya çıkarıp, uzman doktorların muayenesi için ısrar etmek oldu. Sonra da onu görebilmek için, doktor muayenesinin tamamlanmasını beklemeye başladı.

"Ona bir zarar vermemişler, değil mi?" diye sordu Chrysander doktorlardan birine.

Doktor, "Şu an için sadece fiziki durumunda ciddi bir sorun olmadığını söyleyebilirim ama..."

"Neşi var söyleyin."

Doktor kötü haberi geciktirmek istercesine, "Bayan Jameson çok büyük bir travma yaşamış. Bunu iyi bir haber olarak kabul edebilir misiniz bilmi-

yorum ama geçmişine dair hiçbir şey hatırlamıyor.”

“Ne?” Chrysander duyduklarına inanamıyordu.

“Maalesef geçmişe dair hatırladıkları son derece az. İsminin ne olduğunu ve bir iki ufak detayı hatırlıyor. Hamileliği bile onu şoke etti.”

Chrysander sinirle ellerini saçlarının arasından geçirirken üç dilde küfrediyordu. “Hiçbir şey hatırlamıyor ne demek?”

Doktor başını sallayarak devam etti. “Şu anda son derece hassas... Bu yüzden ona çok iyi bakmanız ve hiçbir şekilde üzmemeniz çok önemli. Daha dört ay boyunca taşıması gereken bir bebek ve hatırlaması gereken bir geçmiş var.”

Chrysander hayal kırıklığıyla iç geçirdi. “Tabi ki onu üzecek bir şey yapmam ama hiçbir şey hatırlamadığına inanmak...”

“Geçirdiği sarsıntı o kadar büyük ki... Beyin bazen kendini korumak için bu tür travmaları unutmayı seçer. Zamanla güçlenip, başına gelenler ile başa çıkabilecek gücü kazandığında ise hafızası geri gelebilir.”

“Onun...” Chrysander cümleyi tamamlayacak gücü bulmakta zorlandı ama bilmesi gerekiyordu. “Onun canını yakmışlar mı?”

Doktorun ifadesi yumuşadı. “Ona işkence yapıldığına dair fiziksel bir kanıt görmedik. Ama yaşadıklarını bize anlatmadığı sürece, her şeyi öğrenemeyiz. Şu an çok hassas. Eğer o hazır olmadan, hatırlamaya zorlarsak, sonuçları çok ağır olabilir.”

“Anlıyorum. İyi bakılmasını sağlayacağım. Şimdi onu görebilir miyim?”

Doktor tereddütle, “Görebilirsiniz ama kaçırılmasıyla ilgili fazla bilgi vermemenizi tavsiye ederim,” dedi.

“Ona yalan söylemeyi mi istiyorsunuz yani?”

“Ben sadece onu üzecek şeylerden uzak durmanızı söylüyorum. Ona günlük hayatından, nasıl tanıştığınızdan bahsedebilirsiniz. Kaçırılması ve hafızasını nasıl kaybettiğine dair konular erken açılırsa, onu üzebilir ve sonsuza kadar şu anki durumunda kalmasına sebep olabilir.”

Chrysander’ın mantığı doktoru onaylıyordu ama Marley’in başına gelenleri öğrenmezse de merakтан çatlayabilirdi. Yine de ona veya bebeğe zarar verecek herhangi bir şey yapamazdı. Saatine baktı. Yetkililerle görüşmeden önce Marley’i görmek istiyordu.

Doktor muayenesini bitirince, “Hemşire şimdi sizi yukarı götürecektir” dedi Marley’e.

Marley etrafını saran sisten başka bir şey algılayamıyordu. Uyanık olmak istemiyor, derin bir uykuda kaybolmak için can atıyordu. Uyanık olmak istemiyor, derin bir uykuda kaybolmak için can atıyordu.

masının hiçbir anlamı yoktu. Aklının karmakarışık katmanlarında kalan tek şey ismiydi. Geçmiş ise tam bir boşluktu. Aradığı cevaplar adeta etrafında uçuşuyor, yakalamak için uzandığında ise, kaçıyorlardı sanki. Kendini tek emniyette hissettiği yere, uykuya kavuşabilmek için başını yastığına koyduğunda sert bir el kolunu yakaladı. Korkuyla yerinden sıçrayıp, nefes nefese kolunu geri çekerken, birden hastanede ve emniyette olduğunu hatırladı.

“Biraz daha uyanık kal, *pedhaki mou*. Daha uyuma.”

Adamın sesi Marley’in tenini delip, içine bir sıcaklık yaydı sanki. Dik-katle, tanımadığı adamın yüzüne baktı. Acaba tanıdığı biri miydi? Onu tanıyan biri mi? İçinde büyüyen bebeğin babası olabilir miydi? Gözleri belirsizce kendisiyle konuşan erkeğe bakarken, eli içgüdüsel olarak karnına gitti. Tehlikeli kıvılcımlar oynaşan amber rengi gözleriyle dımdık kendisine bakan adamın güçlü bir duruşu vardı. Uzun boylu, atletikti. Amerikalı olamazdı. Düşüncelerinin saçmalığına neredeyse gülecekti. Kim olduğunu ve burada ne aradığını merak etmek dururken, ilk fark ettiği şey adamın Amerikalı olmayışı mıydı yani...

Chrysander, onun korumacı bir şekilde karnına koyduğu eline bakarak, “Bebeğimizin durumu iyi,” dedi.

Bu adamın tahmin ettiği gibi bir açıklama yapması Marley’in gerilmesine sebep oldu. Yabancı adamın yüzünde tanıdık bir şeyler aradı. Eğer bebeğinin babasıysa onu tanıması gerekmiyor muydu? Ama hissettiği tek şey rahatsızlık ve korkuydu. Sonunda, fısıltıyla da olsa, “Kimsiniz?” diye sormayı başardı.

Chrysander sakın kalmayı başardı.

Acaba bu adamı tanımayarak onu incitmiş miydi? Marley kendini onun yerine koymaya çalıştı. Bir anda bebeğinin babası kendisini tanımasa nasıl hissedirdi?

Yabancı adam bir sandalye çekip, tüm azametiyle yatağının yanına oturdu ve elini tuttu. Ve Marley, bu defa irkilmedi.

“Ben Chrysander Anetakis. Senin nişanlımın.”

Marley, adamın gerçeği söyleyip söylemediğini anlamak istercesine gözlerinin içine baktı. “Özür dilerim,” diye söze başlarken sesinin titremesine engel olamadı. “Ama hiç hatırlamıyorum.”

“Biliyorum, Doktorla konuştum. Şu an bir şey hatırlamıyor olman çok normal. Önemli olan bir an önce iyileşmen ki seni evimize götürebileyim.”

“Eve mi?”

“Evet, eve.”

“Evimiz nerede?” Marley, ilk kez gördüğü bir yabancıya bunu soruyor olmaktan nefret ediyordu ama düşününce aslında yabancı olmadıklarını, birbirini seven ve evlilik yolunda ilerleyen nişanlılar olduklarına inanmak istiyordu.

“Kendini çok zorlama, *pedhaki mou*. Yüzündeki endişeyi görebiliyorum. Doktor zamanla her şeyi hatırlayacağını söyledi. Acele etme.”

Birleşmiş ellerine bakarak, “Ya hatırlayamazsam?” diye sordu Marley endişeyle. Korkudan nefesinin kesildiğini hissedebiliyordu.

Chrysander onun yüzünü elleri arasına alarak, sakinleştirmeye çalıştı. “Endişelenme Marley. Stres sana da bebeğimize de iyi gelmez.”

Adını bu adamdan duymak tuhaf bir his verdi Marley’e. Adını söylemesine rağmen, tamamen yabancı biriyle konuşur gibiydi. “Bana benimle ilgili bir şeyler anlatabilir misin?” derken gözleri dolmuştu.

“Bunları konuşacak çok vaktimiz olacak,” diyen Chrysander onun başını okşayarak, yatıştırmaya uğraşıyordu. “Sen şimdi dinlen, ben seni eve götürmek için hazırlıkları yapayım.”

“Evimiz nerede?” diye yeniden sordu Marley.

Adamın bir an için dudakları gerildi ama ifadesini yumuşatmayı hemen becerdi. “Evimiz burada. Ben işim nedeniyle, sık sık seyahate gitmek zorundayım. Amacım, sen iyileşir iyileşmez seni de benim yurduma, güzel adama götürmek.”

Adamın açıklamasının ne kadar duygudan uzak ve tuhaf olduğunu fark edince, kaşları çatıldı. Bu açıklamada bir sevgi veya mutluluk izi yoktu. Sadece bir bilgilendirme vardı.

Adam, sanki gelmek üzere olan yeni soruları önlemek ister gibi, aniden dudaklarını alnına bastırarak onu susturdu. “Dinlen şimdi, *pedhaki mou*. Her şey yolunda giderse doktorlar birkaç güne kadar çıkabileceğini söylüyor.”

Marley uysalca başını sallayarak, gözlerini kapadı.

Chrysander kısa bir süre ona baktıktan sonra, odadan çıktı.

Uzaklaşan ayak seslerini dinlerken, Marley’in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yalnız olmadığı için memnun olmalıydı, ama nedense Chrysander Anetakis’in varlığı her zamankinden daha fazla endişe hissetmesine neden oluyordu. İnce çarşafı kafasına kadar çekerek, uykunun ılık uyuşukluğunun, bir an önce beden ve zihnini yeniden esir almasını diledi.

Ve uyandığında hemşire tansiyonunu ölçüyordu.

“Uyandınız mı?” dedi hemşire neşeyle. “Yemeğinizi yemek ister misiniz?”

Yemek lafı bile Marley'in midesinde bulantıya sebep oldu.

Chrysander, "Oraya bırakın. Ben yediririm," dedi.

Marley sesi duyunca, hemşirenin arkasında duran adamı fark etti.

Hemşire gülümseyerek, "Böyle fedakâr bir nişanlın olduğu için çok şanslısın." diyerek odadan çıktı.

Marley, "Evet, çok şanslıyım," diye mırıldanırken, neden içinden hiç-kırmak istediğini anlamaya çalışıyordu.

Hemşire çıkar çıkmaz Chrysander, tepsiyi onun önüne yerleştirerek, kesin bir tonla, "Yemelisin," diye buyurdu.

"Canım istemiyor."

"Varlığım seni rahatsız mı ediyor?"

Marley, "Hayır," demek için ağzını açtı ama inkâr edemiyordu. Onu korkutucu bulduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? O sevdiği adam olmalıydı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiç," diyen Marley, daha fazla incelenmemek için başını çevirdi.

"Korkuyorsun, bunu anlayabilirim."

"Senden korkmam, seni kızdırmıyor mu? Açıkçası, çok korkuyorum. Ne seni, ne de hayatımla ilgili hiç bir şeyi hatırlayamıyorum. Senin çocuğuna hamileyim ve bu noktaya nasıl geldiğimizi bile bilmiyorum!"

"Senin de söylediğin gibi, şu an için sana yabancı geliyorum. Güvenini yeniden kazanmak benim görevim." Chrysander sesinde memnuniyetsizlik sezilse de yüz ifadesini sabit tutmayı başardı.

"Chrysander..." dedi Marley. İşnin tanıdık gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordu. İsmi yadırgamamıştı ama hiçbir çağrışım da yapmıyordu.

"Evet, *pedhaki mou*?"

"Ne oldu bana, buraya nasıl geldim?"

Chrysander, onun ellerini, ellerinin arasına alarak, "Acele etmemelisin. Şu an ikiniz için de iyi olanı, hafızanı zorlamaman. Zamanı geldiğinde her şeyi hatırlayacaksın."

Bu defaki dokunuşu Marley'e rahatlatıcı gelmişti.

"Şimdi biraz dinlen. Yakında seni buradan çıkaracağım," diyen Chrysander, ayağa kalkarken dudaklarını omun altında gezdirdi."

Marley rahatlatmak istiyordu, ama içini yine endişe kaplamıştı. Soğuk soğuk terlerken, yediği yemeğin midesini bulandırmaya başladığını fark etti.

Chrysander ona baktı ve aceleyle hemşireyi çağıran düğmeye bastı.

İçeri giren hemşire, "Korkma, burada güvendesin," diyerek onu sakinleştirecek bir iğne yapmasına rağmen, Marley göğsünün gittikçe sıkıştığını

hissediyordu. Bu bilmediği dünyada, yanında hiç tanımadığı bir adamla kendini nasıl güvende hissedecekti? Chrysander, yatağının başında durmuş, elini tutuyordu. İlacın damarlarında gezmeye başlamasıyla birlikte duyuları da uyuşmaya başladı. Sisler içinde uçmaya başlarken duyduğu son sözler 'Uyu, *pedhaki mou*. Ben sana göz kulak olacağım,' oldu ve garip bir şekilde huzura kavuştuğunu hissetti.

Chrysander, karanlık odada onun uyumasını seyretti. Endişe başının ağrımına neden olmuştu. Uykusunda bile Marley'in yüzündeki dehşet ifadesi silinmemişti. Elini genç kadının alnında gezdirirken, bu kadar kırılgan bir haldeyken bile her zamanki gibi güzel göründüğünü düşünüyordu. Alnına düşen siyah saçlarını düzelterek, yüzünden çekti. Teni eski ışıltısını kaybetmişti ama sağlığı düzeldikçe geri geleceğini biliyordu. Gözlerinin mutlu olduğu zamanlar nasıl mavi baktıklarını hatırlıyordu. Bir anda küfrederek yatağın yanından kalktı. Her şey bir yalandı. O, hiçbir zaman gerçekten mutlu olmamıştı ki... Birlikte oldukları süre boyunca, bu kıvrır kıvrır lüleli kadın, sadece kendisinden ve ağabeylerinden bilgi sızdırmaya çalışmıştı, o kadar...

Chrysander son görüştüklerinde ona fahişe muamelesi yapmış olsa da, asla onu diğer kadınlarla bir tutmamıştı. Onunla paylaştığı şey, para ilişkisi değildi. Ya da öyle sanmıştı. Çünkü sonunda diğer kadınlarda olduğu gibi, konu paraya bağlanmış ve ihanetle bitmişti. Yine de onu istiyordu. Bu kadın, savaşılmaya gücünün yetmediği, bir bağımlılık gibiydi. Acıyla başını salladı. Şu anda bebeğine hamileydi ve bu her şeyden önemliydi. Çocuk yüzünden birlikte olmak zorundaydılar. İstese de istemese de gelecekleri bir şekilde birbirlerinininkine bağlanmıştı...

Marley ve bebeğini hayatı pahasına koruyacaktı ama bir daha asla ona güvenmeyecekti. Onunla bedensel zevklerini tatmin edecek, yatağını ısıtacak ama bundan fazlasını almasına izin vermeyecekti...

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

İKİ GÜN sonra Marley, endişeli bir şekilde tekerlekli sandalyede oturmuş, Chrysander'ın, hemşireden hastaneden çıkışı ile ilgili aldığı son talimatları dinliyordu. Herkes son derece anlayışlı davranmıştı ve şimdi birkaç günlüğüne de olsa alıştığı bu ortamdan ayrılmaya çekiniyordu.

Hemşirenin sözleri bitince, Chrysander onun tekerlekli sandalyesini, hemen çıkışta bekleyen limuzine doğru ilerletti. Şoför kapıyı açar açmaz da onu kollarına alarak, limuzinin içine yerleştirdi ve hızla hastaneden uzaklaşmaya başladılar.

Marley, kalabalık New York sokaklarına ilgiyle bakıyordu. Bu şehir ona tanıdık gelmesine rağmen, kendini daha önce bu şehirde yaşamış gibi hissetmiyordu. Kendini boş bir tuval önünde kalakalmış, resim yapmayı bilmeyen bir ressam gibi beceriksiz hissediyordu.

Modern görünümlü binanın önünde durduklarında, kapı görevlisi, kapıyı açarken, Chrysander da arabadan fırladı ve onun çıkmasına yardım etti. Güçlü ellerini genç kadının beline sararak, titreyen bacaklarına destek oluyordu.

Asansörden içeri girerlerken Marley, güçlü bir şekilde bu anı daha önce de yaşadığını hissetti.

Chrysander onun yüz ifadesini fark ederek sordu. "Ne oldu?"

"Bunu daha önce de yapmıştım," diye mırıldandı.

"Hatırlıyor musun?"

Marley başını salladı. "Hayır. Sadece tanıdık geliyor. Daha önce de bu-

rada olduğumu hissediyorum.”

“Burası uzunca bir süre berber yaşadığımız yer. Sana bir şeyler hatırlatması çok doğal.”

Bu sözler Marley’e tuhaf gelmişti. Başına gelenlerden hemen öncesinde burada yaşamıyorlar mıydı da, bu sanki eski bir şeymiş gibi bahsediyordu.

Chrysander onu elinden tutarak, içeri soktu. “İşte evimiz.”

Geniş holden geçerek eve girdiklerinde, içeride onları, özellikle Chrysander’ı sıcak bir şekilde karşılayan uzun boylu, sarışını görmek Marley’i şaşırttı.

“Evinize hoş geldiniz. İmzalamanız gereken tüm evrakları masanıza koydum. Gelen mesajlar da önem sırasına göre telefonun yanında. Ayrıca yemek sipariş de verdim,” diyen sarışın kadın, inceleyen bir ifadeyle gözlerini hızlıca Marley’in üzerinden geçirdi. “Bunça yorgunluktan sonra birkaç gün evden çalışırsınız diye düşündüm.”

Marley, kadının tüm çabasının Chrysander’ı rahatlatmak olduğunu, kendi varlığını en ufak bir şekilde umursamadığını fark etti.

Chrysander, “Teşekkürler, Roselyn. Bu kadar zahmete gerek yoktu,” dedi ve Marley’i kendine doğru çekip, onları tanıştırdı.

“Marley, özel asistanım Roselyn ile tamış.” Marley kararsız bir gülümseme ile baktı.

Roselyn, “Sizi yeniden gördüğüme memnun oldum Bayan Jameson,” diyerek onu selamladı. “Görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Aylardır ortada yoktunuz yanılmıyorsam...”

Chrysander, araya girerek onu susturdu. “Roselyn!”

Ancak Roselyn gülümsemesini hiç değiştirmeden, masum masum Chrysander’ın gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Marley, durumu anlamaya çalışarak, ikisini de temkinli bir şekilde inceledi. Evleri dedikleri bu dairede Roselyn’in son derece rahat hareket ettiği, Chrysander’ı bir patronun ötesinde sahiplendiği ve kendisinin de aylardır ortalıkta olmadığı su götürmez bir gerçektir.

“Ben sizi yalnız bırakayım,” dedi Roselyn zarif bir tebessümle. “Emnim konuşacak çok şeyiniz vardı, sonra elini Chrysander’ın koluna koyarak ekledi. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Hemen gelirim.” Ve topuklu ayakkabılarını işveli bir şekilde tıkırdatarak asansöre binerken, Chrysander’a son bir gülücük atmayı da ihmal etmedi.

Marley kuruyan dudaklarını ıslatıp, başını çevirdi.

Chrysander gerilmişti. Marley’in tepkili olduğundan emindi, ancak şu an bir şey soracak kadar aptal da değildi.

Chrysander, durumu kurtarmak için, “Hadi seni yatırayım, dinlenmelisin,” dedi.

Marley’in cevabı kısa ve kesindi. “Yeterince yattım.”

“O zaman sana yemek getireyim.”

Ye, iç, dinlen. Sonra yine ye... Yine iç... Yine dinlen... Sanki Chrysander denen bu adamın kendisiyle ilgili tek düşüncesi bunlardı. Marley’in oturma odasına geçip, adamın dizlerine battaniye örtmesine razı oldu.

Birkaç dakika sonra da Chrysander elinde, üzerinde dumanı tüten bir çorba olan tepsıyla geri geldi.

Onun tüm iyi niyetine rağmen Marley kendini son derece rahatsız hissediyordu. Sanki oraya ait değildi.

Chrysander odada dolanıp, ipek kravatını gevşetirken, Marley usulca sordu. “Asistanın... Roselyn... İşin olduğunu söylemişti galiba.”

“İş bekleyebilir.”

Marley, derin derin içini çekti “O zaman benim ayumamı mı seyredeceksin? Bak bütün gün etrafımda dolanıp, başımda bekleyemezsin. Yapman gereken işler varsa, benim yüzümden geri kalmanı istemiyorum.”

Chrysander’ın yakışıklı yüzünden bir kararsızlık geçti. “New York’tan gitmeden önce bitirmem gereken işler var.”

Bu haber Marley’de beklenmedik bir panik yarattı. “Yolculuğumuz yakında mı?”

Chrysander onaylar şekilde başını salladı. “Kendini biraz daha toparlamak için birkaç gün daha dinlenmenin iyi olacağını düşündüm. Sonrasında özel jetimle Yunanistan’a uçacağız. Oradan da helikopterle adaya. Ekibim, seyahat hazırlıklarıyla ilgileniyor.”

“Tam olarak ne kadar zenginsin?”

Chrysander bu soru karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. “Ailem uluslar arası bir oteller zincirinin sahibidir.”

Anetakis ismi hayal meyal zihninde kalmıştı Marley’in. Şehrin göbeğinde, tüm ünlülerin, aristokratların ve dünyanın en zengin şahsiyetlerinin kaldığı otelin görüntüsü gözlerinde canlandı. Nişanlısı bu otel zincirinin sahibi olamazdı! Yoksa olabilir miydi? Anetakis’ler dünyanın en zengin otel zincirlerine sahip ailesiydi. “Peki sen... Sen ve ben... Nasıl?” Şaşkınlıktan sorusunu tamamlayamadı. Acaba kendisi de mi böyle zengin bir aileden geliyordu? Bütün bu karmaşık düşünceler, yorgun düşmesine ve başının ağrımasına neden olmuştu.

Onun şakaklarını ovduğunu gören Chrysander, onu kucakladığı gibi yatak odasına taşıdı ve onu usulca yatağa yatırdı. “Dinlen şimdi, *pedhaki*

mou."

Marley, hatırlamaya çalışmaktan o kadar yorgundu ki, yumuşacık yatağa uzanır uzanmaz gözleri kapanmaya başladı.

Chrysander yalnız kaldığında, mesajlarını gözden geçirirken, erkek kardeşi Theron'dan gelen mesajı görünce dikkat kesildi. Diğer kardeşi Piers de aramıştı. Onları daha fazla oyalaması mümkün değildi. Mesajlarını almış ve merakla bekliyor olmalıydılar. Onlara bu karmaşayı ve Yunanistan'a dönerken, şirketlerini dolandıran kadını da yanında götürdüğünü nasıl açıklayacaktı? Hiç istemeyerek de olsa, telefonu eline aldı ve Theron'un numarasını çevirdi ve kardeşi açar açmaz, Yunanca sordu. "Açılış nasıldı?"

Theron, "Chrysander, nerelerdesin? Oraya gelip seni döve döve konuşturmam mı gerekiyor?" dedi.

Chrysander, cevap yerine iç geçirdi ve homurdandı.

Theron devam etti. "Bekle Piers de telefona gelsin. O da, cevaplarını en az benim kadar merak ediyor."

Chrysander, "Siz ne zamandır ağabeyinizden hesap soruyorsunuz?" Diye gürlledi.

Theron gülerken, Piers'in sesi duyuldu. "Chrysander, neler oluyor? Londra'daki açılışa gelmediğine göre, New York'ta çok önemli işlerin olmalı."

Chrysander, haberi onlara nasıl vereceğini düşünürken, gözlerini kapadı. "Yakında amca olacaksınız."

Hattın diğer ucundaki sessizlik hâkin'di.

Sonunda Theron sordu. "Senden olduğuna emin misin?"

Chrysander yüzünü buruşturdu ve cevapladı. "Şu anda beş aylık hamile ve beş ay önce yatağındaki tek adamın ben olduğumu biliyorum."

"Aynen bizi dolandırmaya çalıştığı gibi, değil mi?" diye, Piers lafı geğğine oturttu.

Theron yumuşak bir şekilde kardeşini susturdu. "Kapa çeneni Piers. Şu an önemli olan, ne yapacağın. Ona güvenemeyeceğin kesin. Yaptıkları hakkında o ne diyor?"

Chrysander inandırıcı olacağından şüpheli bir şekilde mırıldandı. "Başına kötü şeyler gelmiş. Hiçbir şey hatırlamıyor."

"Oh ne ala!" diyen Piers öfkeliydi.

Theron ise tiksinti dolu bir sesle, "Seninle dalga mı geçiyor?" dedi.

Chrysander itiraf etti. "Aslında, başta ben de inanmakta zorlandım. Ama görünce inandım. Şu an içeride uyuyor. Hafıza kaybı da gerçek..." Bir zamanlar ışıltılı olan mavi gözlerini kaplayan endişe, kırılganlık ve korku

nun numara olması mümkün değildi. Ona ve kardeşlerine yaşattığı hayal kırıklığından sonra bu kadının çektiği acıların canını acıtmaması gerekirdi ama acıtıyordu.

Theron sordu. "Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Chrysander ikisinin de itiraz edeceğini bile bile, "Marley kendini biraz iyi hissedince, adaya gitmeyi düşünüyoruz. Hem kendini toparlaması daha kolay olur, hem de gözlerden uzak oluruz," dedi.

Piers isyan etti. "Bebek doğana kadar onu bir yerde saklayıp, sonra da ondan kurtulamaz mısın? Onun yüzünden iki tane milyar dolarlık ihale kaybettik."

Açıkça dile getirmedikleri ama ima ettikleri asıl konu, ağabeylerinin bir kadına olan zaafı yüzünden o projeleri kaybettikleriydi. Ve Chrysander bu konuda kendini suçlu hissediyordu. Yılların çalışmaları, dikkatsizliği yüzünden çöpe gitmişti. Yorgun bir şekilde cevapladı. "Onu şu anda terk edemem. Ailesi ve ona bakacak bir yakını yok. Benim bebeğimi taşıyor ve bebeğin sağlıklı olması için elimden geleni yapacağım. Doktorlar hafıza kaybının, zamanla geçeceğini söylüyor."

Piers konuyu değiştirdi. "Yetkililer kaçırılması hakkında ne söylüyor peki? Kim, neden yapmış belli mi?"

Chrysander kısaca cevapladı. "Henüz fazla bir bilgi yok. Konuyu araştıran dedektifler ile yarın toplantım var. O zaman daha fazla bilgim olacak sanıyorum. Ayrıca konu çözülene kadar, bebek ve Marley'in emniyeti için buralardan uzaklaşacağımızı da söyleyeceğim."

"Görüyorum ki, kararım vermişsin," dedi Theron.

"Evet."

Piers itiraz ediyordu ki, Theron onun sözünü kesti. "Sen ne yapman gerekiyorsa onu yap ağabey. Piers ile ben işleri hallederiz. Bu arada baba oluşunu da tebrik ediyoruz."

Chrysander, bu zor telefon konuşmasını bitirirken, "Teşekkürler" diye mırıldandı. Telefonu kapatırken, kardeşleriyle yaptığı bu konuşmanın, durumun ne kadar imkânsız olduğunu bir kez daha gözler önüne serdiğini fark etti. Marley'in geçmişi hatırlamadığı ve kaçırıldığı kesindi. Bu durumda ona en iyi şekilde bakmaktan ve yakınında tutmaktan başka bir çaresi yoktu. Ona bakması için birini tutması iyi olacaktı. Böylece, bir süreliğine ihanetine olan kin ve öfkesini bir kenara bırakıp, onu yakından izleyebilecekti.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

ERTESİ sabah Marley kahvaltısını ederken, Chrysander da onu izliyordu.

Marley başta hissettiği endişeye rağmen, bu adamın kendisine gösterdiği özenden hoşlanıyordu. Onun, kendisine, hafıza kaybı yüzünden mi bu kadar mesafeli davrandığını, yoksa eskiden de mi bu kadar uzak bir çift olduklarını ayırt edemiyordu tabi ki... Bir an, normal hallerinin böyle olmasından korktu. Kendisine bu kadar resmi ve uzak davranan biri ile evlenme fikri hiç de hoş değildi. Düşündükçe onun için üzölmeye başladı. Bir zamanlar sevdiği, evlenmeyi düşündüğü nişanlısı, onu tanımıyor, bir yabancı gibi davranıyordu. Onun yerinde olmak istemezdi. Bu adamın kahvaltı boyunca, her hareketini, her ifadesini incelemesinden, düşündüklerini okuduğunu hissedebiliyordu. Ama kahvaltı bitip de salona geçene kadar hiç sesini çıkarmadı.

“Bugün neyin var Marley?”

İlgisi ve bakışı, bir an için genç kadının nefesini kesti. “Tüm bu başına gelenlerin, senin için ne kadar korkunç olduğunu düşünüyordum.”

Chrysander, sanki ondan böyle bir şey duymayı beklemez gibi, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

Marley, utanarak bakışlarını yere çevirdi.

Chrysander, onu enesinden tutarak, yeniden göz göze gelene kadar yüzünü kaldırdı ve sordu. “Söyle bakalım, neymiş o kadar korkunç olan şey?”

Bu şekilde söyleyince kulağa tuhaf geliyordu tabi. Karşısında dünyanın

en zengin, güçlü, başarılı adamlarından biri, istediği her şeye sahip iken, nişanlısı olacak bir kadın hafızasını kaybetti diye, ona acımak ne kadar doğrudu. Kendini bu kadar kaybolmuş hissetmeseydi, bu duruma kahkahalarla gülebilirdi. “Kendimi senin yerine koymaya çalışıyordum,” dedi üzüntülü bir sesle. “Sevdiğim biri tarafından unutulsam, kendimi terk edilmiş hissederdim her halde” ve Chrysander, parmağını onun dudakları üzerinde gezdirince, Marley’in içi ürperdi.

“Kendimi terk edilmiş hissedeceğimden mi endişe ediyorsun?” diyen genç adamın eğlendiği anlaşılıyordu.

“Hissetmiyor musun?” Bu adama ait tüm hatıraları silinmişti. Onun için ne ifade ettiğini bile bilmediğinden, ilişkileri hakkında bir yorum yapmaya da korkuyordu. Saçma bir varsayımda buhup, kendini aptal durumuna düşürmekten çekiniyordu ve bu güvensizlikten nefret ediyordu.

“Başına gelenler yüzünden kendini suçlayamazsın Marley. Ben suçlamıyorum. Çünkü bu çok dar görüşlülük olurdu.”

Marley onun dar görüşlü olduğunu düşünmüyordu. Belki biraz tehlikeli, korkutucuydu ama asla dar görüşlü değil. Aslında düşününce, asıl korkutğunun bu adam olmadığını anladı. Asıl korktuğu şey, böyle bir erkekle çok yakın olmak ve hiçbir şeyi hatırlamamaktı.. “Bana ne oldu Chrysander?” derken sesinde bir yalvarma ifadesi vardı.

Chrysander derin bir iç geçirerek cevap verdi. “Bir kaza geçirdin, *pedhaki mou*. Doktor bu durumunun geçici olduğunu söyledi. Fakat kendine kesinlikle aşırı yüklenmemelisin.”

Marley, “Peki, bir araba kazası mıydı?” diye sorarken, aslında öyle olmadığını biliyordu. Hiçbir yerinde ezik, çürük, kırık yoktu. Sadece sebebini anlayamadığı bir yorgunluk ve endişe vardı.

Chrysander, bir an gözlerini kaçırıp, hızla cevap verdi. “Evet.”

“Oh! Ciddi bir şey miydi?”

“Hayır, ciddi bir şey değildi.”

“Peki, başımı mı vurdum? O yüzden mi bir şey hatırlamıyorum?”

“Hayır canım. Hafıza kaybına sebep olan şey başını vurman değil. Beyninin seni, yaşadığın kötü tecrübeden korumak için aldığı bir önlem bu. Koruyucu bir içgüdü de diyebilirsin.”

Marley kaşlarını çatmış, söylenenlere bir anlam vermeye çalışıyor ama herhangi bir şekilde yaralanmamış olmasına bir anlam veremiyordu. “Keşke hatırlayabilseydim. Kendimi zorlarsam bir şeyler hatırlayacağımı düşünüyorum ama başım ağrımaya başlıyor.”

Chrysander onun elini dudaklarına götürdükten sonra devam etti. “İşte Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bu yüzden kendini zorlamaman gerekiyor. Stres ve üzüntüden uzak durmalısın.” Elini Marley’in yuvarlak karnına korumacı bir şekilde koyarak. “Üzülmen bebeğimiz için iyi değil. Zaten çok şey yaşadım. Kafanı bunlara takma da, iyileşmeye bak.” Ve tam o anda elinin altında bebek hareket edince, ilk tepki olarak elini geri çekti. Büyülenmiş gibi yüzü aydınlandı ve hemen elini tekrar Marley’in karnına götürdü. Ve eli yine onun karnından gelen hareketle kıpırdayınca, “Bu inanılmaz bir şey” diye fısıldadı.

O kadar mutlu ve şaşkın bakıyordu ki, onun bu hali Marley’i güldürdü. Sanki bebeklerinin tekmelemesini ilk kez görüyor gibiydi. “Mutlaka daha önce de tekmelemiş olmalı. Öyle değil mi Chrysander?” diye sordu.

Chrysander verilecek uygun cevabı bulana kadar, elini onun karnının üzerinde gezdirmeyi sürdürdü. “Son zamanlarda çok fazla iş seyahatim oldu. Başına gelenleri öğrendiğimde de yeni dönmüştüm. Uzunca bir süredir evde yoktum.”

Bunu duymak Marley’i rahatlatmıştı. “Sanırım eve döndüğünde beklediğin bu değildi. Seni seven ve bebeğini taşıyan bir kadını bırakıyorsun, döndüğünde ise sana yabancı gibi davranan bir kadın buluyorsun,” derken gözü yüzük parmağına takıldı ve elinde yüzük olmayışının verdiği rahatsızlıktan bir an önce kurtulmak istedi.

Chrysander, “Ben size bir şey olmadığı için çok mutluyum” derken, gözlerini Marley’in karnında büyümekte hayattan ayırmadan geri çekildi.

O sırada zil çaldı ve Chrysander ziyaretçilerini yollamaları için talimat verdi. Sonra tekrar Marley’in yanına gelip, “Senin için tuttuğum hemşire gelmiş. Benim bir saat içinde çok önemli bir toplantım var, çıkmam gerek,” dedi.

“Ama benim hemşireye ihtiyacım yok ki.”

Chrysander itiraz etti. “Komik olma, *pedhaki mou*. Yokluğumda senin emin ellerde olduğunu bilmek, beni rahatlatacak.”

Marley, gördüğü ilgiden memnun, ister istemez gülümseyerek, onun ne zaman döneceğini merak etti.

Chrysander gelen hemşireyi karşılamaya gitti ve birkaç dakika sonra içeriye yanında gülümseyen bir kadınla birlikte girdi.

“Marley olmalısınız. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Adım Bayan Cahill... Bana Patrice diyin,” dedi hemşire.

Marley gülünmesini tutamadı.

Hemşire devam etti. “Sizin ihtiyaçlarınızı tam olarak karşılamak için elimden geleni yapacağım.”

“Neymiş tam olarak benim ihtiyaçlarım?” diye hafif alacı gülümsedi

Marley.

Chrysander araya girerek, "İhtiyacın dinlenmek. Şimdi izin verirken çıkmam gerek. Yemek saatine kadar geri dönerim."

Marley, "Çok sevinirim," diyerek memnuniyetini belirtti.

Chrysander onu alnından öpüp vedalaştı.

Arkasından bakakalan Marley, kim bilir ne kadar yapışkan biri gibi göründüğünü düşündü ve gözden kaybolana kadar nişanlısını izledikten sonra Patrice'e dönerek, "Chrysander'ın abarttığı kadar aciz durumda değilim, merak etme," dedi.

Patrice, anlayışla göz kırptı. "Erkek değil mi? Sevdiği için endişelenecek tabi. Siz yine de biraz dinlenin, ben de kalktığınızda hazır olmak üzere, çay yapayım."

Marley daha ne olduğunu anlayamadan, kadın onu odasına götürmüş, yatağına yatırmıştı bile. "Bu işte çok iyisin."

Patrice odadan çıkarken, Marley de yattığı yerden, odasının karşısında yanan şömineye baktı. Chrysander bir gece önce yakmıştı. Aslında apartmanın her yeri sıcaktı ve ekstra ısıtmaya ihtiyaç yoktu. Yerler bile sıcacıktı, çünkü apartman yerden ısıtmalıydı. Bu çok hoşuna gidiyordu, çünkü evdeyken yalınayak gezmeyi severdi. Kafasından geçen düşünceler ile bir anda heyecan duydu. Kendisi ile ilgili ne hatırlayabilirdi? Biraz zorlayınca başına ağrı girdi. Geçmişine hatırlamamasına rağmen, gelecekte umutluydu. Bir bebek ve bir eş, pek çok kadının sahip olmak istediği en önemli değerlerdi. Geçmiş kurcalamayı bırakıp anı yaşamaya karar verdi. Zamanla nasılsa hafızası geri gelecekti ve bu pozitif bakış açısıyla uykuya daldı.

Bir saat sonra uyandığında Marley, kendini dinlenmiş ve enerjik hissediyordu. Pijamasının üzerine ipek sabahlığını geçirerek salona geçtiğinde, Patrice onu karşıladı.

İki kadın her şeyin yolunda olduğunu gösterircesine birbirlerine gülümsediler

Patrice, onun yalnız kalmak isteyebileceğini, düşünerek odadan çıktı.

Marley de, yalnız olmasını fırsat bilip yaşadığı evi incelemeye başladı. Geniş teras katının tüm odalarını gezdi, ama kendini bir türlü evinde hissedemedi. Tüm dekorasyon Chrysander'ın zevkini yansıtır gibiydi. Evde kendi izlerini bulamayışına da istemeden bozuldu. Kendini bir başkasının evine izinsiz girmiş gibi hissediyordu. Nitekim ana yatak odasına girince kolları daha da çatıldı. Kendisini yatağa taşıırken bunun hiç farkına varmamıştı ama belli ki Chrysander onu kendi odasına değil, misafir odalarından birine yerleştirmişti. Her şeyi anlamaya ve hatırlamaya o kadar kendini

zorlamıştı ki, daha önce bu detayın farkına varmamıştı.

Yatak odasının yanındaki oda, Chrysander'ın çalışma odası olmalıydı. Koyu renklerde, erkeksi döşenmiş bir odaydı. Ortasında kestane ağacından yapılmış bir çalışma masası, kitaplarla dolu duvarları vardı. Yumuşak halının içinde ayakları kaybolarak odanın ortasına kadar yürüdü. Masanın üstünde, dizüstü bir bilgisayar açık duruyordu. İnternete girme ümidiyle, deri koltuğa oturdu ve bir dokunuşuyla ekran açıldı. Temel bilgilerine sahip oluğu için birden sevindi. Demek unuttuğu şeyler, sadece hayatıyla ilgili detaylardı. Günlük hayatını sürdürmesi için gereken temel bilgiler yerli yerindeydi.

İlk yarım saat boyunca, internette hafıza kaybı ile ilgili bilgi aradı, ama bulduğu, birbiriyle çelişen bilgiler, kafasını daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramadı. Sonra Chrysander hakkında bilgi toplamanın daha iyi olacağına karar verdi ve onun ne kadar zengin, ne kadar güçlü olduğunu görünce ürküttü. Nişanlısı ve onun iki erkek kardeşi, otelcilik sektöründe dünyaca bilinen bir şöhrete sahipti. Ama esas öğrenmek istediği, daha kişisel bilgiler olmasına rağmen, kayda değer bir şey bulamadı. Sonra da korkaklığından rahatsız olarak düşüncelere daldı. Neyi merak ediyorsa Chrysander'a sorması yeterli olmalıydı. Sonuçta bu güçlü adam onun nişanlısı, bebeğinin babası, âşık olduğu kişiydi. Üstelik ona evlenme de teklif etmişti. Ah bir de tüm bu önemli olayları bir hatırlayabilseydi...

“Ne yapıyorsun?”

Marley onun sesini aniden duyunca, yerinden sıçradı. Kapıda duran adamın gözlerindeki kızgınlık ve şüpheyi görebiliyordu. Bir cevap veremedi, adam hızla yanına geldi.

“Chrysander, beni korkuttun,” derken, bir yandan da elini göğsüne koyarak, deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

“Sana ne yaptığımı sordum.”

“Sadece internette geziniyordum. Bilgisayarını kullanmama kızacağını düşünmemiştim.”

Bilgisayarmı hızla kapatan Chrysander, “Ofisimden uzak durmanı tercih ederim,” dedi.

Marley yerinden kalkarken büyük bir şaşkınlıkla Chrysander'a bakıyordu. Yaşaran gözleri yanıyordu. Adam öyle bir nefretle bakıyordu ki, o an ondan olabildiğince uzaklaşmak istedi. “Özür dilerim. Sadece internetten kendim, sen ve bu aptal hafıza kaybı hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum. Bir daha senin eşyalarına dokunmam,” demeyi başardı ve odadan çıkar çıkmaz hiçkırıklara boğuldu.

Chrysander onun arkasından bakarken sessizce küfrediyordu. Hemen bilgisayarının başına oturdu ve internet geçmişini kontrol etti. Gerçekten hafıza kaybı ile ilgili birçok siteye girmiş ve birkaç tane de, şirketi hakkında makale okumuştur. Dosyalarını kontrol ettiğinde, hiçbirine girilmediğini gördü ve yine küftü. Çok aşırı tepki vermişti ama onu bilgisayarı başında bulunca, hafıza kaybının bir numara olduğunu ve yeniden onları dolandırmak için bilgisayarını karıştırdığını sanmıştı. Başını elleri arasına alarak, masaya dirseklerini dayadı. Marley'in kaçırılması ile ilgili, dedektifle yaptığı toplantı tam bir fiyaskoydu. Elllerinde hemen hemen hiçbir bilgi yoktu ve onlara ipucu sağlayabilecek tek kişi de hiçbir şey hatırlamıyordu.

Marley'in bulunuşu, haberlerde gösterildiği gibi polisin onu bulmasıyla olmamıştı. Aslında onu kaçıranlar, çekip gitmişlerdi ve polise gelen isimsiz bir telefonda boş bir evde, terk edilmiş haldе çok geçiren hamile kadın olduğu söylenmişti.

Ortada cevabı olmayan pek çok soru vardı, ama kesin olan bir şey varsa, o da suçlular yakalanmadıkça Marley'in emniyette olmadığıydı. Bir daha ona veya bebeklerine kimsenin zarar vermesine izin veremezdi. Marley'i korumak için ülke dışına çıkaracağını söylediğinde, yetkililerin itiraz edeceğini sanmıştı ama tam aksine, onlar da en mantıklısının bu olduğu konusunda onunla aynı fikirdeydiler. Yalnız kadının hafızası düzelir düzelmez, soruşturmayı başlatabilmek için, kendilerine haber verilmesini istiyorlardı. Chrysander, ertesi gün yola çıkacaklarını söyleyerek, onlara iletişim bilgilerini bırakmıştı.

Yola çıkmadan önce yapılacak çok iş vardı. Hem New York, hem de adadaki güvenlik ekipleri alarındaydı. Hazırlıklar sürerken, yapması gereken bir sürü telefon görüşmesi vardı ve Marley'i o şekilde hırpalamış olmaktan dolayı kendini suçlu hissediyordu.

Marley kendine verilen odada, dolabın önünde durmuş, hiçbirinin kendine ait olduğunu hissetmediği kıyafetler arasından giyecek bir şey seçmeye çalışıyordu. Baktığı hiçbir kıyafeti beğenmeyince, dolabın sağ tarafındaki raflarda durmakta olan solmuş bir blucin ve tişörtlere yöneldi. Sonra da bir tek bu spor kıyafetler içinde rahat edeceğini hissederek, pantolonu eline aldı ama hanıle pantolonu olmadığını fark etti. Az önce beğenmediği elbiseleri de tek tek incelediğinde, onları da şu anki hamile haliyle giyilemeyeceğini gördü. Neden üzerine olan hiçbir kıyafeti yoktu?

Chrysander daha hiçbir ses çıkarmadan, onun odadaki varlığını hissedilen Marley, ona doğru döndü. Kapıda duran adamı görür görmez de, bakışlarını mızla kaçırdı.

Sonunda göz göze geldiklerinde, Chrysander onun yanına gelip, elinden tuttu. "Marley, özür dilerim."

Marley, gerginliğini koruyarak, onun gözlerinin içine baktı. "Senin eşyalarını karıştırmamalıydım." Sonra dolabındaki elbiseleri göstererek, "Belli ki ayrı hayatlar yaşıyormuşuz. Bazı şeyleri yeniden öğrenene kadar beni mazur görmen gerekecek."

Chrysander onun neden bahsettiğini anlamaya çalışarak kollarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Hayatımızı ayrı filan yaşama..."

Marley, inanmadığını belli edecek şekilde omuz silkti. "Tüm kanıtlar ortada. Neler olduğunu anlamamak için aptal olmak gerek. Beni kendi odama yerleştirdin. Elbiselerim ayrı dolapta duruyor, yataklarımız ayrı. Nasıl hamile kaldığıma şaşıyorum?" Sonra kafasını en çok kurcalayan soruyu sorabilmek için bir an durdu, yutkundu ve devam etti. "Benimle neden evleniyorsun Chrysander? Bu hamilelik kazara mı oldu? Yoksa seni bu şekilde tuzağa düşüren, adı kadının teki miyim?" Sözcükler ağzından çıkarken, deli gibi görüldüğünün farkındaydı ama gerçekleri öğrenmezse içi içini yiyecekti. Gerçekten Chrysander'ın dediği gibi mutlu bir hayatları mı vardı, yoksa hafızasındaki delikler gibi karanlık bir geçmişe mi sahiptiler?

"Hey Allah'ım! Gel benimle," diyen Chrysander, o itiraz bile edemeden, elinden tuttuğu gibi, yatağa götürüp oturttu, kendi de yanına oturdu.

Marley, tedirginlikle etrafına bakındı. "Patrice nerede?" Hemşire kadın evdeyken onunla tartışmaya niyeti yoktu.

"Ben gelince onu yolladım. Sadece yokluğumda burada olması gerekiyor. Adada da ihtiyacımız olduğu sürece bizimle kalacak."

Marley, hayal kırıklığını gizleyemedi. "Ama ona ihtiyacım yok. Adaya gittiğimizde baş başa olacağımızı sanıyordum."

"Ona ihtiyacın olmadığını düşünebilirsin ama hamilesin ve sana bir şey olmasını istemiyorum. Zaten çok kötü bir travma atlattın. Bir daha işi şansa bırakamam." Sesi yumuşamıştı. "Ayrıca kabalığım için de senden çok özür dilerim. O şekilde davranmaya hakkım yoktu."

"Kaba kelimesi biraz hafif kalır. Zalimin önde gideni gibi davrandın."

Chrysander'ın yüzü kızardı. "Haklısın ve özür dilerim. Yol hazırlıkları ile uğraşıyorum ve aşırı stresliyim. Hıncımı senden çıkardım. Affedilir gibi değil ama ben yine de senden anlayış rica ediyorum."

"Özrün kabul edilmiştir," dedi Marley, soğuk bir şekilde.

"Şimdi diğer yorumlarına gelirsek... Ayrı hayatlar yaşamıyoruz, yaşamayacağız da. Bana hamile kalarak tuzak kurmadın ve bunu bir daha duymak istemiyorum." Bir an durdu ve iç geçirdi. "Seni bu odaya yerleş-

tirmemin sebebi, durumuna gösterdiğim anlayıştan dolayı. Yabancı olarak gördüğün bir adamla, yatağını ve odanı paylaşmak zorunda kalmanı istemedim. Sana bu konuda baskı yapmak gibi bir niyetim yok.”

Bu açıklamayla, kuruntuları Marley’e birden çok saçma geldi. Bu adamın nazik yaklaşımını, çok farklı algılamıştı. İçinde bir rahatlama hissetti. “Ben de zannettim ki...”

“Ne zannettin *pedhaki mou*?”

“Beni istemediğini zannettim,” dedi mahcup bir şekilde.

Chrysander bu defa tatlı bir şekilde küfredip, Marley’in yüzünü elleri arasına aldı ve onun gözlerinin içine baktı.

Asırlar gibi gelen bu birkaç saniyede Marley nefes alamadığını hissetti. Ve sevdiği adam, dudaklarının üzerine kapadığında, içine özlem dolu bir ateşin yayıldığını hissetti. Ve içgüdüsel olarak tüm vücuduyla, erkeğin güçlü bedenine kenetlenip, onunla tek vücut olmak istedi. Chrysander öpüşlerini derinleştirdikçe, içinin titrediğini hissediyordu. Erkeğin adaleti göğsü, sertleşen göğüslerine değdiğinde ise tam anlamıyla sarsıldı. Sevdiği adamın güçlü kolları vücudunu sarmalarken, elleri onun saçlarına dolamıştı. Hastaneden çıktığından beri ilk kez kendini doğru yerde ve huzurlu hissediyordu.

Chrysander zorlanarak da olsa kendini geri çekmeyi başardı. Alev alev yanan gözleriyle karşısındaki kadına bakarken, nefesini kontrol etmekte zorlanıyordu. “Beynin unutmuş olsa da, bedenim beni hatırlıyor, *pedhaki mou*,” derken sesinde erkeksi bir gurur vardı.

Sözleri kulağa biraz mağrur ve bencilce gelse de, Marley’in ihtiyacı olan da buydu. Sadece fiziksel de olsa, erkeğinin kendisinden hoşlanmasından son derece memnundu. Yaşadıkları yoğun duygulardan dolayı ne söyleyeceğini bilemeyen Marley, aklına gelen ilk şeyi söyledi. “Giyecek hiçbir şeyim yok,” dedikten sonra da, ne kadar komik bir şey söylediğini fark ederek kızardı.

Chrysander’ın tek kaşı kalktı.

Marley devam etti. “Neden hiç hamile kıyafetim yok? Kendime giyecek hiçbir şey almamış mıydım?”

Bir açıklama bulamayan Chrysander kaşlarını çattı. “Kusura bakma, *pedhaki mou*. Bunu düşünememişim. Her ne kadar sana çok yakışsalar da, tabii ki eski blucinlerinle artık gezemezsin.”

Duyduğu bu hoş sözler Marley’in yanaklarına hoş bir pembelik verdi.

Chrysander devam etti. “Sana hastaneden çıktığından beri iyi bakamadım. Hem kabalık ettim, hem de ihtiyaçlarını temin edemedim. Bunu bugün halletmeliyim.”

Marley itiraz etti. "Öyle deme. Yaptığın zalimliği saymazsak, bana karşı mükemmeldin," dedi ve muzip muzip gülümsedi. "Bu senin için de çok zor bir durum ama sen gayet sabırlıydın. Sana ayak bağı olduğum için, asıl sen benim kusuruma bakma."

Chrysander, onun yüzün yeniden elleri arasına aldı. "Onca acıyı çeken sen olduğun halde, benden bir daha özür dilemeni istemiyorum Marley." Sonra da onu öptü ve ayağa kalkarken, "Şimdi sana yeni kıyafetler ayarlamak için birkaç yeri aramalıyım," dedi.

Marley gözleri heyecanla ışıldayarak, "Alışverişe gidemez miyiz?" diye sordu.

Chrysander kaşlarını çatarak, "Sokaklarda gezmek için daha çok erken. Yarın doktorun onay verdikten sonra Yunanistan'a gitmek üzere yola çıkacağı," dedi.

"Yarın mı? Bu kadar erken mi?"

"Şimdi neden acele etmem gerektiğini anlıyor musun?"

Marley ellerini teslim olur gibi kaldırdı. Anlaşılan nişanlısının işleri kendi planlarına göre halletme alışkanlığı vardı. Eğer bir telefonuyla kıyafetler eve gelebiliyorsa, buna nasıl itiraz edebilirdi ki?

Chrysander, "Şimdi..." diye söze başlar başlamaz, Marley arkasından gelecek sözleri bildiği için onun sözünü kesti. "Şimdi bana, yine dinlen dersin çılgılık atacağım. Sen yokken bir saat uyudum. Geldiğinde yemek sözü vermiştin ve ben açlıktan ölüyorum. Birlikte bir şeyler yiyemez miyiz?"

Chrysander yine kendine küfrederek, "Tabi ki. Bu düşüncesizliklerimden ne zaman kurtulacağım acaba? Gel otur şöyle. Ben yiyecek bir şeyler hazırlayayım," diyerek odadan çıktı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

ERTESİ sabah, Chrysander'ın yola çıkmadan önce bir jinekolog muayenesinden geçmesi konusundaki ısrarları üzerine, yanlarında bir koruyucu ordusuyla birlikte yakınlardaki bir klinikten içeri girdiler.

Marley, Chrysander'm yakınlardaki bir hamile butiğinden ısmarladığı şık kıyafetlere kavuşmuştu. Bunca şatafattan biraz utanç duysa da, Chrysander'ın ilgisinden de çok memnundu.

Chrysander önceden önlem almış olduğu için, hiç beklemeden doğruca doktorun yanına geçtiler. Hemşire, doktorun hemen geleceğini söyleyince de, onun muayene masasına yatmasına yardımcı oldu ve kollarını okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı.

Marley elinde olmadan, kollarını okşayan o güçlü ellere uzandı, yanğını erkeğin geniş göğsüne yasladı ve huzur içinde gözlerini kapadı.

Kapı açıldığında Marley hemen kendini toparlayıp, ondan uzaklaşmak istedi ama Chrysander, doktoru karşılarlarken, onu omuzlarından tutarak kendine yasladı.

Doktor, hastasının durumu hakkında kısa bilgiler aldıktan sonra, her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için ultrasona geçti.

Chrysander endişeliydi. "Bebekle ilgili herhangi bir endişeniz mi var?" diye doktora sordu.

Doktor onu rahatlatmak istedi. "Hayır. Herhangi bir sorun yok. Yolculuğa çıkmadan önce, bunlar her zaman yapılan işlemlerdir."

Doktor kısa bir süre için odadan çıktığında, Chrysander, Marley'e

“Korkacak bir şey yok, *pedhaki mou*,” dedi.

Marley ise rahattı. “Beni korkmuyorum ki zaten. Kazadan yara almadan çıktığıma göre, bebeğe de bir şey olması için bir sebep yok,” dedi gülümseyerek.

Chrysander’ın yüzündeki ifade belirsizdi. Elleri ise sıkıca kadının kolunu tutuyordu.

Az sonra doktor döndüğünde, ultrason taramasını gerçekleştirebilmesi için, hastasından karnını açıkta bırakacak şekilde muayene masasına uzanmasını rica etti.

Hoşnutsuzlukla kaşlarını çatan Chrysander, mümkün olduğunca az bir kısmı açarak, bir elini de sahiplenici bir şekilde onun karnının üzerine koydu.

Monitör açılıp da ekranda bir şekil belirdiğinde, Marley elini Chrysander’ın titreyen elinin üzerine koydu.

Chrysander’ın gözleri ekrana dikilmişti.

Doktor gülerek, “Bebeğinizin cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?” dedi.

Chrysander sorar gibi Marley’e baktı.

Genç kadın heyecanla, “Ben isterim. Ya sen?” dedi.

“Eğer sen istiyorsan, *pedhaki mou*, ben de öğrenmek isterim.”

İkisi de doktora baktılar.

“Evet. Lütfen söyleyin, kız mı, erkek mi?”

Ekrandaki görüntü bir bulanıklaşıyor bir netleşiyordu. Sonunda doktor temiz bir görüntü yakaladı ve cevabı verdi. “Tebrikler. Bir oğlunuz olacak.”

Marley ekrandaki karalıdan, iki bacak ve bir gövdeye benzettiği kısmı göstererek, “Bu o mu?” diye sordu heyecanla.

Doktor keyifliydi. “Evet, o. Yakışıklı kerata değil mi?”

“Çok güzel” derken Chrysander’ın sesi titremişti. Marley’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Teşekkürler *pedhaki mou*.”

Marley de gülümseyerek ona döndü. “Bana neden teşekkür ediyorsun ki?”

“Oğlum için,” Bakışları ekrana kilitlenmişti. Minik bebeğin görüntüsünden büyüldüğü çok açıktı. Kalbinin mutluluktan sıkıştığını hissediyordu.

Doktorun sesi onları kendilerine getirdi. “Şimdilik bu kadar...”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Chrysander.

“Evet. Anne ve bebek de gayet iyi durumda. Hiçbir sorun yok. Yunanistan’a gittiğinizde de periyodik olarak kontrollerinize devam edin.”

“Oradaki doktorunu şimdiden ayarladım. Yanımızda bir de hemşire

olacak,” diye açıkladı Chrysander.

Marley gülümseyerek masadan kalktı.

Vedalaşırken, doktor memnun bir gülümsemeyle ellerini sıktı. “Kendinize iyi bakın genç hanımefendi.”

Birkaç dakika sonra limuzine binmişlerdi.

Havaalanında kendilerini bekleyen jete yaklaşırlarken Chrysander, “Kendini yola çıkacak kadar iyi hissediyor musun? Eğer yorgunsan biraz dinlenebiliriz.”

Marley şaşkınlıkla sordu. “Valizlerimiz burada mı?”

Chrysander başıyla onayladı. “Biz doktordayken eşyalarımızı getirdiler. Hemen yola çıkabiliriz. İstersen uçakta da dinlenebilirsin.”

Marley, mutlu ve biraz da utangaç bir tonla sordu. “Oğlumuz olacağı için seviniyor musun Chrysander.”

Chrysander şaşırarak, “Bundan şüpheli mi vardı?” diyerek, onu sıkıca kendine doğru çekerken, elini de sevgiyle onun karnının üzerinde gezdirdi.

“Hayır, yok da. Şimdi cinsiyetini de öğrenince her şey daha bir gerçek gelmeye başladı.”

“Oğlumuz olacağı için tabii ki sevindim, ama kız olsa da aynı şekilde hissederdim. Önemli olan sağlıklı olması...”

“Haylısın,” diyen Marley, mutlulukla iç geçirdi. “Bugün mükemmel bir gündü. Keşke bir de...”

“Birde ne, *pedhaki mou*?”

“Keşke bir de sana olan aşkıma da hatırlayabilseydim.” Marley sözlerini tamamladığında karşısındaki adamın gözlerinde gördüğü karanlık ifadeyle ürperdi.

Uzunca bir sessizlikten sonra, “Belki zamanla beni yeniden sevmeyi öğrenirsin” dedi Chrysander.

“Bunu benim için çok kolaylaştırıyorsun,” diyen Marley, ona yaslandı. Düşününce, onun bir kez olsun, kendisine olan sevgisinden bahsetmediğini fark etti. Oysa onun da kendisini seviyor olması gerekmez miydi? O geçmişini hatırladığına göre, hislerinin kesintisiz devam ediyor olması gerekmez miydi? Ona bunları sormak için başını kaldırdığında, Chrysander’ın limuzinin köşesindeki ekrandan dikkatli bir şekilde haberleri takip ettiğini görerek vazgeçti.

Kısa bir süre sonra havaalanında bekleyen Chrysander’ın özel uçağına varmışlardı. Uçağın içi serin ve son derece rahattı.

“Arka tarafta yatak var. Uçak kalktıktan sonra, ne zaman istersen geçip uzanabilirsin,” dedi Chrysander.

“Harika” diyerek gülümseyen Marley, uçağı incelemeye başladı. “Neden bu kadar çok koruman var?”

Chrysander’ın adamları son güvenlik ayrıntılarını kontrol ediyorlardı.

Chrysander biraz gerildi. “Ben çok zengin bir adamım. Etrafımda bana veya sevdiklerime zarar vermek isteyenler olabilir.”

“Böyle bir ihtimal yüksek mi?”

“Adamlarım seni ve bebeğimizi her türlü tehlikeden koruyabilecek güçteler Marley. Merak etme.”

“Onu demek istemedim. Sadece senin dünyanı anlamaya çalışıyorum,” diye düzeltti Marley.

“Benim değil, bizim dünyamız Marley. Sen de benim dünyamın önemli bir parçasısın.”

Marley yanakları kızarak, “Deniyorum Chrysander. İnan ki her şeyi hatırlamak için çok çabalıyorum. Bana biraz daha sabır göster.”

Uçak hareket etmeye başladığında, Marley önündeki bilinmez dünyayı kendine dert etmemeye çalışarak, yumuşak koltuğuna gömüldü.

Saatler sonra Yunanistan topraklarına indiklerinde, onları küçük bir helikopter bekliyordu.

Chrysander, Marley’in uçaktan inmesine yardım etti.

Gidecekleri ada helikopterle on beş dakika uzaklıktaydı.

Genç adam, birbirlerini duyabilmek için taktıkları kulaklıktan, ona bilgi vermeye başladı. “Şu aşağıda gördüğün Apollo tapınağı. İstersen daha sonra, sana orayı gezdirebilirim.”

“Çok sevinirim,” dedi Marley hevesle ve gözlerini masmavi Ege’nin sularına dikti. Uzakta ufak bir bilye gibi görünen adayı göstererek, “Bu bizimki mi?” diye sordu.

Chrysander başıyla onayladı.

“Peki, adı nedir?”

“Anetakış.”

“Bilmeliydim,” dedi Marley gülerek. Onca ihtişamın ardından bir adaya ismini vermek onun için son derece olağan olmalıydı.

Adaya ulaştıklarında, saray yavrusu gibi evin arkasındaki helikopter pistine indiler.

Chrysander, kollarını Marley’e siper ederek onu helikopterden indirdik-

ten sonra pilotun yanına geri döndü.

Marley göz alabildiğine uzanan arazi içindeki kocaman evi inceliyordu. Tanıdık bir şeyler görebilmeyi umuyordu ama daha önce burada hiç bulunmadığını hissetti.

Helikopter uzaklaşırken, Chrysander yanına gelerek, onu omuzlarından kavradı. "Hadi gel. Üşüyeceksin."

Marley, kendini tamamen yabancı bir yerde, tam anlamıyla kaybolmuş gibi hissetti ve olduğu yerde dondu kaldı.

"Ne oldu?" diye merakla sordu Chrysander, sonra da ona doğru dönerek, yüzünü avuçları içine aldı.

Marley alçak sesle, "Daha önce buraya geldiğimi hiç sanmıyorum," dedi.

Chrysander onayladı. "Doğru. Bu adaya ilk gelisin."

"Ama anlamıyorum, mademki evleneceğiz, neden senin evim dediğin adaya daha önce hiç gelmedim?"

"Sana daha önce de açıklamıştım. Biz senime New York'ta yaşıyorduk."

Marley akli karışmış olmasına rağmen, nişanlısının elini tutarak patikadan ilerlemeye başladı. Adaya bir kez bile olsun neden gelmediklerine anlam veremiyordu. Bahçenin giriş kapısına yaklaştıklarında, havuzun ısıldayan suları gözlerini kamaştırdı. Geniş giriş avlusu evi çevreliyordu. Havuz ise bahçenin ortasından başlayarak, sık bir geçitle evin içine doğru devam ediyordu.

Chrysander, "Isıtılmış havuz," diye daha o sormadan bilgi verdi. "Bu mevsim yüzmek için biraz serin ama doktorun izin veriyorsa, içeride yüzebilirsin."

Marley, hayret içinde evin devamını tanıtmaması için onu takip etti. Girdikleri devasa bölüm, üç odanın birbiri içine ahenkle geçmesiyle oluşmuştu. Bunlar açık bir mutfak, yemek odası ve salondur. Geniş camdan görünen deniz manzarasının önünde de bir havuz daha vardı. Birden kapıda minicik bikiniyle beliren bir kadını görünce, şaşkınlıkla yerinden zıpladı. Chrysander'ın aşıstanını hemen tanımıştı, ama burada ne işi olduğunu anlamadı. Üstelik hava bu kılıkta gezmek için oldukça serindi.

Roselyn yüzünde sahte bir şaşkınlık ifadesiyle onlara baktı. "Bay Anetakis. Sizi yarın bekliyordum." Sarı uzun saçları, baştan çıkarıcı bir şekilde sırtını kaplıyordu.

Minicik bikenili bir kadının rahatça gelip, manikürlü ellerini, nişanlısının kolunda gezdirmesi, Marley için sinir bozucuydu.

“Umarım havuzunuzu kullanmamdan rahatsız olmamışsınızdır,” dedi kadın.

Chrysander yumuşak bir sesle, “Yok canım, neden olayım? Ben yokken istediğini yapabileceğini söylemiştim. Sana söylediğim şekilde ofisimi hazırladın mı?”

“Tabi ki. Burada bir gece daha kalmam sizin için sorun olmaz umarım. Helikopteri beni alması için yarma ayarlamıştım.”

Roselyn’in masum masum açtığı gözleri, Marley’ye hiç de inandırıcı gelmedi. Onun sevdiği adamla yaptığı bu aşırı samimiyetteki sohbetini daha fazla duymak istemediğinden yanlarından uzaklaştı. Ve tam merdivenleri çıkarken, Chrysander’ın kibar bir şekilde, “Kalmamda bir sakınca yok Roselyn. Akşam yemeğini de bizimle yersin,” dediğini duydu. Nereye gittiğini bilmeden ilerliyordu, ama rahatsızlığının kaynağından uzaklaşmak için yukarıyı iyi bir fikir gibi görmüştü.

Onun yalnız başına yukarı çıktığını gören Chrysander, koşarak yanına geldi ve “Yanında birisi olmadan merdivenleri kullanmamalısın,” diyerek koluna girdi.

Onun aşırı koruyucu tavırlarından boğulacak gibi olan Marley, “Şaka ediyor olmalısın!” dedi ağzı açık kalarak.

“Gayet ciddiym,” diyen genç adam onu yukarıdaki büyük yatak odasına götürdü.

Marley, “Burası benim odam mı?” dedi hiç düşünmeden.

“Hayır, bizim odamız.”

Marley’in yüzü kızardı, boğazı kurudu.

“Sence bir sakıncası var mı?” diye sordu Chrysander.

Marley başını salladı. “Hayır. Tabi ki yok.”

Chrysander zafer kazanmış gibi bir edayla, “İyi o zaman, anlaştık,” dedi.

“Aslında tam olarak değil...” diye kekeledi Marley.

“Nasıl yani?”

Marley karşısındaki adamın varlığının üzerindeki etkisinden sıyrılarak, çenesini kaldırdı ve güçlü bir sesle cevap verdi. “Yaptığım her hareketi izleyecek bir refakatçiye ihtiyacım yok. Ben sakat değilim Chrysander ve bana bu şekilde davranılmasını da istemiyorum.”

“Chrysander kararlı bir sesle, “Yanında her zaman birinin bulunmasını tercih ederim,” dedi.

Marley kollarını göğsünde kavuşturdu ve “Burada kendimi esir gibi hissetmek istemiyorum,” dedi. Ama tahmininin aksine, karşısındaki gülmeye

başlayınca şaşırdı. “Komik olan ne?”

“Sensin, *pedhaki mou*. Her zamanki gibi benimle tartışyorsun. Zaten eskiden de, her şeyi kontrol etme huyumdan nefret ederdin.”

Marley bu tartışmayı kazanmış olmanın verdiği güvenle, “Madem tartışıyoruz, o zaman söyler misin bana, o kadın yarı çıplak vaziyette neden evimizde fink atıyor?” diyiverdi. Aslında tam olarak bu şekilde dile getirmek istememişti. Kıskaç ve kendine güvensiz bir kadın gibi görünmemek için daha sakın ve sıradan bir şeymiş gibi sormak isterken, sözcükler ağzından bu şekilde çıkmıştı.

Chrysander’ın ifadesi bir anda sertleşti. “Ondan hiçbir zaman hoşlanmadığının farkındayım ama kabalaşmana gerek yok.”

Şaşıрма sırası Marley’deydi. “Hiçbir zaman mı? Peki, sen bunun sebebini hiç merak etmedin mi?” Sonra pencereye doğru dönüp, “O buralara bu kadar aşınayken, ben neden ilk kez geliyorum?” diye devam etti ve Chrysander arkasından yaklaşıp, ellerini omuzlarına koyunca gerildiğini hissetti.

“Roselyn iş gereği sık sık benimle seyahat eder. Bu defa da, ihtiyacım olduğu zaman yakında olabilmesi için, ona anakarada bir otel ayarladım,” diyen Chrysander, dudaklarını yavaşça onun yüzüne değdirerek devam etti. “Senin daha önce buraya gelmemene gelince, sadece hiç fırsat olmadığını söyleyebilirim. Benim birkaç haftalık iş seyahatlerimden her dönüşümde, seyahat ederek vakit kaybetmek yerine, zamanımızı New York’ta geçirmeyi tercih ederdik.”

Marley ona doğru dönerek sarıldı ve yüzünü güçlü göğsüne gömdü. “Kendimi haksızlığa uğramış gibi hissediyorum. Kusura bakma, ama nişanlının asistanının, kendi evimizde üzerinde bir bikiniyle, varını yoğunu gözler önüne sererek, hoplayıp zıplamasından hoşlanmadığım için özür dileyeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun.”

“Eğer seni rahatlatacaksa, sergilediğini söylediğin o varlıklarını fark etmedim.” Chrysander sesinden, eğlendi belli oluyordu.

Onun bu ses tonu Marley’i iyice çileden çıkardı. Onun kollarından kurtulmaya çalıştı.

Chrysander, onu hareketsiz durmaya zorlayarak öyle bir baktı ki, Marley’in tuhaf bir şekilde içi titredi. Ve adamın dudakları adeta hayvansı bir homurtuyla, dudaklarına yapışmca, Marley içine bir ateş düşmüş gibi hissetti. Vücudu onu hiç unutmamıştı ve her dokunuşunu özlüyordu. Adamın dili, dudaklarını sertçe aralayıp, ağzının her noktasını keşfe çıkmıştı. Dizlerinin bağı kesilmiş, ayakta durmakta zorlanıyordu, ama nişanlısı güçlü kol-

ları ile tutmuş, sımsıkı vücuduna bastırıyordu. İnemelere engel olamadı. Ellerini onun omuzlarında gezdirerek, gücünü hissetmeye çalışır gibiydi. Sevdiği adamın tanıdık elleri bir anda tişörtünün altından, dantel sütyenine ulaştı ve daha ne olduğunu bile anlayamadan, sütyeninin yere düşmüş olduğunu gördü. Chrysander'ın dili ve dudakları boynundan aşağılara ulaştıkça, içinin ürpertilerini kontrol edemez hale gelmişti. Dudaklarının geçtiği her yerde sanki ayrı bir yangın bırakıyordu. Yalvarır gibi bir sesle, "Lütfen," dedi.

Onun yakarışını duyan Chrysander'ın alev alev yanan gözlerinde şaşkınlık vardı. "Tanrım! Sana şuracıkta sahip olabilirdim," diyerek, genç kadının üstünü başını düzeltmeye başladı.

Marley şişmiş dudaklarına dokunduğunda, vücudunun her zerresinin arzuyla zonkladığını hissetti. Bedeninin Chrysander'a verdiği tepki ürkütücüydü. O kadar yoğun ki, ona dokunduğu anda kendini kaybediyordu.

"Bana öyle bakma," derken, Chrysander'ın sesi hırlar gibi çıkmıştı.

"Nasıl?"

"Seni yatağımıza taşıyıp, sabaha kadar sevişmeyi ister gibi... Benim kontrolümün de bir sınırı var yani."

"Ya istediğim tam olarak buysa?"

Chrysander onun yüzünü kendisine doğru çevirerek, "Biraz sonra doktor burada olacak. Seni muayene etsin de, yolculuktan bir zarar gelmediğinden emin olalım."

"Sanırım reddedildim."

"Sakin sözlerini kale almadığımı sanma. Sağlığın konusunda doktordan izin çıkar çıkmaz yatağındasın," dedi genç adam yumuşak ama tehditkâr bir tonla. Sonra da onu yavaşça kollarından bıraktı.

Marley bir an kendini boşlukta gibi hissetti.

Chrysander dışarıdan gelen sese kulak verdi. "Sanırım helikopter geliyor. Bu doktor ve Bayan Cahill olmalı. Sen üstünü değiştir. Ben de doktoru seni muayene etmesi için yukarı yollayayım."

Marley az önce yaşananları düşündükçe kendine inanamıyordu. Ona karşı hissettiği çekim gücünden ürkümüştü. Doktor birazdan yanında olacağından, kıpkırmızı olan yüzünü yıkamanın iyi olacağını düşündü. Yoksa doktor yükselen tansiyonunu yanlış yorumlayıp, hasta zannedebilirdi. Aynanın karşısındaki görüntüsünden hiç de memnun olmadı. Saçları darmadağınaktı. Bir an gözünün önünde, yüzü belirdi. Daha kısa saçlı, daha güler yüzlü bir görüntü... Aslında bu anlık görüntünün de çağrıştırdığı gibi, saçlarının daha kısa olmasına alışık olduğunu hissetti. İlk fırsatta saçlarını kes-

tirmeliydi. Kapının çalınmasıyla anılarından sıyrıldı ve hızla dışarı çıktı.

Chrysander'ın yanında yaşlıca bir adam vardı. Hemen onun onun arkasında da gülen yüzüyle Patrice duruyordu.

"Marley, bu Doktor Karounis. Konusunda uzman bir jinekologdur. Burada olduğumuz süre boyunca seninle ilgilenmeyi kabul etti," dedi Chrysander.

"Size hizmet etmekten onur duyarım Bayan Jameson" dedi doktor resmi bir şekilde.

Marley biraz da mahcup olarak, "Çok teşekkür ederim. Chrysander konuyu biraz abartıyor. Eminim ki her şey yolundadır," dedi.

"Bay Anetakis sadece sizi ve bebeğinizi düşünüyor. Bu konuda onu suçlayamam."

Marley gülümsedi. "Tabi ki suçlayamayız. Lütfen onu iyi olduğuma, hatta tek başıma merdivenden inip, çıkabileceğime inandırmak için elinizden geleni yapın."

Chrysander vazgeçmiyordu. "Bu senden istediğim küçük bir iyilik, *pedhaki mou*."

Marley, onunla baş edemeyeceğini anlayınca eliyle çıkmalarını işaret etti.

Chrysander onun avucunun içine bir öpücük kondurdu. "Doktorun işi bittikten sonra, sıcak bir banyo sana iyi gelir. Yemek saatinde seni almak için yukarı gelirim."

~ ALTINCI BÖLÜM ~

DOKTORUN ziyareti ile uzun ve sıcak bir banyo keyfi arasında Marley, bir şekilde Roselyn'in evdeki varlığını unutmamıştı. Chrysander, onu aşağı indirmek için geldiğinde gülümseyerek karşıladı ve iyi haberi verdi. "Doktor endişelenecek hiçbir şey olmadığını söyledi."

"Sevindim, *pedhaki mou*. Sağlığın benim için çok önemli."

Merdivenin son basamağına geldiklerinde Marley, yemek odasının kapısında bekleyen Roselyn'i gördü ve bir anda gerildi. Roselyn'in yemek için giydiği kıyafet, vücudunun tüm hatlarını ortaya çıkaran bir tasarımdı. Kadın kendinden emin bir tavırla, onun hamile elbisesini küçümseyen bir bakış atınca, yukarı koşup üstünü değiştirmek için kendini zor tuttu ve onun kendisini ne kadar rahatsız ettiğini belli etmemek için yüzüne bir gülümseme maskesi takıp, Chrysander'm koluna sıkıca yapıştı.

Roselyn, "Eğer akşam yemeği için giyinmeyeceğinizi bilseydim, ben de farklı bir şey giyerdim" derken ellerinin hareketiyle, elbiseden taşan dekoltesine dikkat çekmeyi de ihmal etmedi. "Sen yemeklerde genellikle resmi kıyafeti seversin Chrysander." Bunları söylerken de kendisinin, nişanlısı hakkında çok daha fazla şey bilmesinin etkisini görmek için Marley'e kaçamak bir bakış attı.

Chrysander gayet rahat bir tavırla, kolunu Marley'in beline sararak, "Burada önemli olan Marley'in rahatlığı. Zaten amacımız baş başa kalmak ve rahat etmek olduğuna göre resmiyete hiç gerek yok," dedi.

Bu cevap üzerine Marley rahatladı.

Ama Roselyn bu açıklamadan hiç de alınmışa benzemiyordu.

Onun yanından geçip ilerlerken, Marley arkalarından onları takip eden kadının kinci bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Marley, yemek boyunca kendini gülümsemeye zorlamaktan yorulmuştu. Patrice ve Doktor Karounis'e gerektiği zaman başını sallamaktan, Chrysander ile Roselyn'in kendi aralarında yaptıkları sohbeti kulak kesilmekten yediğinden de bir şey anlamadı.

Chrysander asistanını dinlerken dikkat kesilmiş ve başını ona doğru eğmişti.

Sıra tatlıya geldiğinde, onların hâlâ dünyadan habersiz bir şekilde kendi aralarındaki sohbeti sürdürdüklerini gören Marley daha fazla dayanamadı ve kucağındaki peçeteyi attığı gibi ayağa kalktı.

Chrysander ancak o zaman başını ondan yana çevirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika!" dedi Marley sertçe. "Ben size engel olmayayım. Yukarı çıkıyorum," dedi ve cevap verilmesini beklemeden, arkasını dönüp, sakın bir şekilde yürümeye başladı. Ve daha merdivenin ilk basamağın adımını atmıştı ki, Patrice ona yetişti ve yavaşça koluna girdi. Merdivenleri yalnız çıkmasını istemeyen Chrysander ise ortada yoktu. Belli ki Roselyn'in sohbeti çok çekici gelmişti.

Marley, kendini bitkin hissediyordu. Banyodan sonra çok rahatlamıştı ama şimdi kurtulmaya çalıştığı bütün stres geri gelmişti ve uyumasına imkân yoktu. Pencereden bahçeye ve aydınlatılmış havuza baktı. Belki bahçede yürüyüş yapmak rahatlatırdı. Üzerine bir hırka alıp merdivenlere yürüdü ve nişanlısının emirlerine uymadığı için, zerre kadar suçluluk hissetmeden, inmeye başladı. Ama kendisini de paranoyak yaptığı için ona küfrederek, merdivenin tırabzanına sıkıca yapıştı. Oturma odasına ulaştığında, yemek odasından mırıltıları duyabiliyordu. Hızla kapıyı açıp verandaya çıktı ve ilk anda yüzüne çarpan serinlik, tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu. Ay ışığının aydınlatığı güzel bir geceydi. Havuzun kenarındaki taş patikayı geçti, sonra sağa sapıp, önünde uzanan yolu takip etti. Uzaktan denizdeki dalgaların tath sesini duyuyordu. Bahçenin uzak köşelerine gittikçe akan su sesi, dalgaların sesini bastırdı. Büyükçe bir çitin ardında, aydınlatılmış bir çeşme bulduğunda da keyfi yerine geldi. Burada biraz durup manzaranın ve havanın keyfini çıkarmak istedi, hırkasına biraz daha sıkı sarınıp, temiz havayı içine çekti.

"Burada ne işin var?"

Marley, Chrysander'm sesini duyunca korkuyla yerinden sıçradı.

Genç adam, omuzlarından sıkıca tuttuğu gibi, onu kendine çevirdi. Gözlerindeki öfke, dudaklarındaki gerginlik çok açıktı.

“Beni nasıl buldun?” diyen Marley’in, kaçışından dolayı özür dilemeye hiç niyeti yoktu.

“Evden çıktığın anda haberim oldu,” dedi Chrysander sakın bir şekilde. “Güvenliğe kesin emrim var. Sen evden adımını atar atmaz, bana haber veriliyor.”

Marley bahsedilen güvenliği görmek için etrafına bakındı.

“Merdivenlerden tek başına inmemeliydin. Hele yanında ben yokken dışarı hiç çıkmamalıydın.”

“Senin pek bana eşlik edecek halin yoktu. Asistanına yapışmış gibiydin.” Marley umurunda değilmiş gibi davranmak istese de, sesindeki acı durumunu ele veriyordu.

“Yemekte seni biraz ihmal ettim. Kusura bakma. Roselyn gitmeden önce konuşmamız gereken birkaç konu vardı. Bir süre ofise gitmeyeceğim. Burada geçireceğimiz zamanı mümkün olduğunca sana ayırmak istiyorum,” diyen Chrysander, onu kendine doğru çekti.

Marley kendini çok güçsüz hissetti. Kıskançlıktan nefret ediyordu ve kıskanç biri olmadığını umuyordu. Ama nereden bilebilirdi ki? Geçmişte de böyle miydi acaba? Chrysander söz konusu olduğunda her zaman bu kadar kendine güvensiz miydi? Öyle olmadığını ummaktan başka çaresi yoktu. Başını onun göğsüne dayadı ve erkeğin baharatlı kokusunu içine çekti. “Özür dilerim” diye fısıldadı.

Chrysander yüzüne bakabilmek için onu kendinden uzaklaştırarak, “Bir daha böyle habersizce, bir yere gitmeyeceğine söz ver,” dedi.

Marley onun yakışıklı yüzüne bakarken nefesinin kesildiğini hissedererek, sessizce başını salladı. Şu anda tek istediği onun kendisini öpmesi, okşamasıydı...

“Doktor Karounis ile konuştum,” diyen Chrysander, Marley’e daha sıkı sarılıp sözlerine devam etti. “Sevişmemizde hiçbir sakınca yokmuş.”

“Ona bunu mı sordun?”

Chrysander, “Bilirsin ben işimi hiç riske atmam. Seni yatağıma almadan önce, sana ve bebeğe bir zarar vermeyeceğimden emin olmalıydım,” dedi ve Marley’i kucaklayıp verandaya doğru taşımaya başladı.

“Chrysander, eğer her yerde güvenlik kamerası varsa ve bizi izliyorlarsa, belki de beni bu şekilde taşımamalısın. Her şeyi görecekler.”

Chrysander gülerek onu taşımaya devam etti. “Utandığın zaman çok tatlı oluyorsun, *pedhaki mou*. Onlar ne yaptığımı iyi bilirler.”

Marley, çaresizce inledi ve kimse görmesin diye yüzünü onun geniş göğsüne gömdü.

Chrysander, evin kapısını ayağıyla ve omzuyla iterek içeri girdikten sonra, hemen yukarı çıkan merdivenlere yöneldi.

Marley az sonra olabilecekleri çok istemesine rağmen korkuyordu. Chrysander'ın üzerindeki etkisi yüzünden kendini son derece savunmasız hissediyordu. Bir dokunuşuyla tüm kontrolünü elinden alabiliyordu. Onu durdurmak istediğinden değildi ama geçmiş ilişkilerinin detaylarını hatırlamadan, ona olan duygularının kontrolünü kaybetmekten korkuyordu.

Chrysander onu yumuşakça yatağa bıraktı ve gözleri parlayarak seyretmeye başladı. Ellerini yüzünden karnına kadar okşayarak indirdi ve bluzunu kaldırıp, bebeğini koruyan karnını öptü.

Bu hareketteki şefkat, Marley'in içini acıttı ve kendini yavaşça onun kollarına terk etti.

"İstedğin bu mu?"

"Evet, kesinlikle evet," derken Marley sabırsızdı. Gözlerindeki tutku açıkça ortadaydı.

"Bir bakıma bu bizim için ilk sevişmemiz olacak" dedi genç adam. "Seni ürkütmek istemiyorum."

Marley onu kendine çekti ve dudaklarını ona teslim etti. Onun sıcak öpücükleri aklındaki tüm şüpheleri silip götürmüştü. "Seni istiyorum," diye fısıldadı.

Bunun üzerine Chrysander nefes nefese ayağa kalktı ve gözlerini yatakta yatan Marley'e diktı. Kaslı göğsü aldığı kesik nefeslerle inip kalkıyordu. Gözlerini ondan ayırmadan gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Marley kalbinin deli gibi attığını hissetti.

Chrysander yavaşça gömleğini çıkardı. Sonra da pantolonunu...

Hareketlerindeki bu tanıdıklık, Marley'in nefesini kesti. Bunu daha önce de yaptığından emindi. Kendisini çıldırtmak için ağırdan alıyordu. "Bunu daha önce de yapmıştın" diye mırıldandı.

"Hoşuna gittiğini söylerdin ve ben de kadınıma memnun etmeyi severim."

Genç adam son olarak çamaşırını da çıkarınca, Marley erkeğini tüm azametiyle karşısında buldu. Tek kelimeyle mükemmeldi. Ve kadınına sahip olmaya hazırды.

"Şimdi de senin kıyafetlerinden kurtulmalıyız, *pedhaki mou*."

Marley bir an panikle göğüslerini kapadı. Acaba o da kendisini çekici bulacak mıydı? Önceki sevişmelerini ve nişanlısının tepkilerini hatırlamı-

yordu.

Chrysander onun ellerini nazikçe yukarı kaldırıp, yastığa dayadı. “Ben-den saklanma. Sen çok güzelsin. Her yerini görmek istiyorum.”

Marley dudaklarını yaladı ve sutyenin içinden göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti. Birden kafasında hiçbir şüphe kalmadı. Onunla arasında hiçbir şey kalmadan, teni tenine değsin istiyordu.

Chrysander tek eliyle onun bluzunu çıkarırken, bir yandan da kulak memesini emmeye başladı.

Marley bayılacak gibi oldu. Oda etrafında dönüyordu.

Chrysander inanılmaz bir beceriyle onun üstündekileri çıkardı. Sonra da genç kadının çıplak vücudunu, nazikçe yatağın ortasına bıraktı ve kendisi de onun üzerine uzandı. Vücudunu tamamen onunkiyle birleştirirken karnına zarar vermemeye özen gösteriyordu.

Marley inledi ve sızlayan vücudu, delicesine özlediği sertliğe kavuşurken, tüm kontrolünü kaybetti.

“Seni çok istiyorum. Bunu çok özledim. Birlikte ne kadar iyiyiz. Kendini bana bırak. Bırak da sana zevk vereyim.”

Marley arzuyla bacaklarını onun vücuduna sardı.

Chrysander, onun karnına bir zarar vermemek için çok hassas davranıyor, ağırlığını hiç üzerine bırakmıyordu.

Sevişmeleri sanki bir sihir gibiydi...

Marley cennete ulaştığı o anda, kendini ilk kez evinde gibi hissetti. Evet... Buraya aitti... Başkasının hayatını yaşamıyordu... Mutluluktan gözle-rinden yaşlar süzüldü.

Chrysander de zirveye ulaştı ve tatmin olmuş bedenini, genç kadına bir zarar vermemek için geri çekilmek istedi.

Marley ona engel olmaya çalıştı.

“Çok ağrırım,” diyen Chrysander onun yanına uzandı ve onu kendine çekerek kollarının arasına hapsedti.

Marley de sanki onun içine girmek istercesine sokularak, kendini o güçlü kollara bıraktı.

Uzunca bir süre öylece yattılar.

Ilık bir rehavet Marley’in göz kapaklarını esir almaya başlarken, “Chrysander, her zaman böyle miydi?” dedi.

“Hayır, *pedhaki mou*. Bu her zamankinden daha güzeldi.”

Marley yüzünde mutlu bir gülümsemeyle uykuya teslim oldu...

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

SABAH güneşi Marley'in gözlerine girince, ilk hareketi içgüdüsel olarak çarşafın altına saklamak oldu. Hemen eli Chrysander'ı bulmak için uzandı ama yataкта yalnızdı. O sırada bir helikopter sesi duydu ve hemen pencereye giderek, aşağı baktı. Chrysander, Roselyn ile birlikte, helikopterin yanında duruyordu ve eli kadının kollarında bir şeyler söylüyordu. Hemen sonrasında da Roselyn helikoptere bindi ve helikopter uzaklaşmaya başladı.

Marley, içinde bir rahatlama hissederek, neşeyle banyoya girdi ve hızlı bir duş aldı.

Çıktığında Chrysander kendisini bekliyordu. "En iyisi sen giyin, ben Bayan Cahill'i seni alması için yukarı yollarım," diyerek dönüp gitti.

Bir gece önceki seyişmelerinden sonra, onun sanki dönüp gitmek için acelesi varmış gibi davranması, Marley'in beklediği bir hareket değildi. İçinde bir kırgınlık hissetti, ama sonra bir şey olmamış gibi kıyafet seçmeye karar verdi. Bu adamın ruhu değişiklikleri ile uğraşamayacak kadar çok sorunlu vardı zaten. Ona karşı dün gece hissettiği tüm sıcaklık ve derin duygular, onu odadan çıkıp gitmesiyle birlikte yok olmuştu. Merdivenlerin yarısına geldiğinde, Chrysander'm aşağıda kendisine öfkeyle baktığını gördü. Bir an duraklasa da, tırabzanlara sıkı sıkı tutunarak inmeye devam etti. Son basamakta da meydan okurcasına onun gözlerinin içine baktı.

Chrysander'ın çene kasları gerilmişti ama sesini çıkarmadı. Sadece onu dirseğinden tutarak, yemek masasına doğru eşlik etmek istedi.

Ama Marley kolunu çekerek, onun önünden yürüyüp gitti.

Kahvaltı boyunca tek kelime konuşmadılar.

Marley iştahı olmadığı için tabağındaki yemekleri oradan oraya itip durdu. Sadece çayından birkaç yudum aldı. Aslında en kısa zamanda ortadan yok olmayı diliyordu. Birkaç defa ne olduğunu sormaya yeltendi ama Chrysander'ın yüz ifadesi her seferinde onu susturdu.

Onun tabağındakileri ellemediğini gören Chrysander hemen direktif verdi. "Yemelisin."

"Bu kara bulutlar üzerimizdeyken bir şey yemek oldukça zor."

Yine bir helikopter sesi duyuldu.

"Bugün burası hava alanına döndü," diye söylendi Marley.

Chrysander peçetesini hışımla masaya atarak, "Kuyumcu olmalı. Hemen dönerim," dedi.

Kuyumcuya neden ihtiyacı vardı ki? Patrice ve Doktor Karounis de ortalarında görünmüyorlardı. Hiç değilse onlar olsalardı, Chrysander'ın surat-sızlığını çekmek zorunda kalmazdı. Marley bir süre daha yerinde oturduktan sonra dışarı çıkıp güneşten faydalanmaya karar verdi. Henüz gün ışığında adayı görmemişti. Dışarı adım atar atmaz da, bunun ne kadar iyi bir fikir olduğunu anlayıp, yüzünü güneşe kaldırdı ve sıcaklığın keyfini çıkardı. Taş patikadan denize doğru yürürken, güneş tenini yakıyordu. Evden uzaklaştıkça, taş yol kuma dönüşmüştü. Sandaletlerini çıkarıp, yalın ayak yürümeye başladı. Patikanın sonundaki küçük bir yamaçtan sonra denize ulaşılıyordu. Ayaklarının kuma batışı keyfini yerine getirmişti. Dalgalar ayaklarının dibinde köpükler oluşturuyordu. Göz alabildiğine uzanan masmavi denize bakınca, cennette olduğunu düşündü. Evet... Burası bir cennetti ve Chrysander bu cennetin sahibiydi...

Rüzgâr Marley'in saçlarını savuruyordu. Birkaç kez saçlarına hâkim olmayı denediyse de, başaramayınca vazgeçti. Eve doğru baktı. Gelen giden yoktu. Kıyıda yürümeye devam etti. Dalgaların sesi çok iyi geliyordu. Bir süre sonra gerginliğinin tamamen yok olduğunu hissetti. Burası huzur veriyordu. Dahası kendini güvende hissediyordu. Kıyıda denizin getirdiği bir kütüğe rastlayınca, üstündeki kumları silip oturdu ve huzurla iç geçirdi. Burada saatlerce oturup dalgaları seyredebilirdi. Hava da tam yüzülecek gibiydi. İçinden elbiselerini çıkarıp, denize girmek geldiyse de, onu izleyen güvenlik görevlilerine gösteri yapmak da istemiyordu. Birden bir hareket hissederek arkasına döndü ve kumsalda kendisine doğru gelen Chrysander'ı gördü.

Chrysander onun yanına gelince, başını iki yana sallayarak yanına oturdu. "Anlaşılan güvenlik ekibimin işini baya zorlaştıracaksın, *pedhaki mou*."

Marley cevap vermek yerine, omuzlarını silkti.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Sahilin keyfini çıkarıyorum.”

“Eğer seni tekrar buraya getireceğime söz veririm, benimle eve gelirmisin? Kuyumcu bizi bekliyor ve bir an önce ana karaya geri dönmesi gerekiyor.”

“Neden buraya kuyumcu geldi ki? Genelde insanlar kuyumcuya gider.”

Chrysander ayağa kalktı ve kibirli bir bakışla, sadece elini uzattı.

Marley onun elini tutup ayağa kalktı, ama eve doğru yürürken elini ondan kurtarmaya çalıştı, ama Chrysander sıkı sıkı tutuyordu. Bir öyle, bir böyle... Bu adamı bir türlü çözemiyordu.

Kütüphaneye girdiklerinde yaşlıca bir adam masanın üstündeki, kadife kaplı bir tepsiyi düzenliyordu. Onları görünce, Marley’in elini tutup, “Otur, otur,” diyerek, masanın yanında yer gösterdi.

Chrysander de onun yanındaki sandalyeye oturunca, adam masanın diğer tarafındaki yerini aldı.

Marley, masanın üstündeki muhteşem yüzükleri, göz alıcı pırlantaları görünce nefesi kesildi. Soru soran gözlerle Chrysander’a döndü.

“Burada olduğuna göre artık yüzüğünü seçebiliriz,” dedi Chrysander sakın bir şekilde ve Marley’in parmaklarını dudaklarına götürdü. “Benim yüzüğümü takmanı istiyorum, *pedhaki mou*. Başına o elim kaza gelmeden önce alma şansımız olmamıştı. Bu gecikmeyi şimdi düzeltmek istiyorum.”

Kelimelerin yetersiz kaldığı andı. Marley sadece iç geçirebildi. Yüzüklerin taşları çok büyük ve pahalıydı. Fiyatlarını bilmek dahi istemiyordu. Birkaç tanesini denedikten sonra, en beğendiğini gözüne kestirdi.

Chrysander en sağdaki yüzüğü göstererek, “Şunu denesene,” dedi.

Marley şaşkınlık içinde onun, kendi beğendiği yüzüğü gösterdiğini fark etti ve kuyumcunun uzattığı yüzüğü parmağına taktı. Diğerlerinden daha küçük ve çok daha sadeydi ama mükemmeldi. Armut kesim tek taş pırlanta, parmağında pırl pırl parlıyordu ve parmağından çıkarmak istemediğini hissetti.

“Beğendin mi?” diye sordu Chrysander.

“Bayıldım. Ama eğer sen başka bir tane beğendiysen...”

“Bunu alıyoruz,” dedi Chrysander kuyumcuya dönerek.

Yaşlı adam biraz hayal kırıklığına uğradıysa da bile belli etmedi. Sonra da diğer yüzükleri kaldırıp, kasasına kilitledi.

Chrysander, Marley’e bir yere kıpırdamaması için kesin bir emir verdikten sonra, kuyumcuyu helikoptere kadar uğurladı.

Bu adam emirlerinin harfiyen yerine getirilmesine nasıl da alışmıştı. Marley gülümsedi ve fazla beklemeden yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa gitti. Kahvaltısına dokunmadığı için pişmandı, çünkü şu an açlıktan midesi bulanıyordu. Ama daha buzdolabını açmadan, Chrysander arkasındaydı.

“Seni bıraktığım yerde bulamayacağımı nasıl da bildim?”

Marley ona dönüp tatlı tatlı gülümsedi. “Çünkü rica etmedin.”

Bu cevap üzerine Chrysander, kahkahayı koyuverdi. “Helikopter bir saat içinde dönecek. Eğer istersen, gelirken gördüğün o antik şehre gidebiliriz. Halin kalırsa başka yerler de gösterebilirim sana.”

“Çok sevinirim” diyen Marley, Chrysander’ın kollarına atılırken, aklında yemek filan kalmamıştı.

“O zaman affedildim mi?”

Marley muzip bir ifadeyle, “Affedildin ama izin ver de üstümü değişeyim.”

“Yanına ceket de al. Akşama doğru serin olur,” diyen Chrysander, onu kolundan çekerek kendine çevirdi.

Ve Marley kendini bir anda onun geniş göğsüne dayanmış, dudaklarının sıcaklığını hissederken buldu.

“Bir ödülü hak etmiyor muyum?”

“Sanırım küçük bir ödülден zarar gelmez,” diye cevapladı Marley ve dudakları birleşir birleşmez, onun kollarında eridiğini hissetti. Öpücük uzaklaşa da iyice kendinden geçti.

“Seni bırakmazsam, hiçbir yere gidemeyeceğiz,” derken Chrysander’ın kehribar gözleri alev alevdi.

Marley çapkın çapkın gülümsedi ve merdivenlere doğru yürüdü, ama fazla uzağa gidemedi.

Daha ilk basamakta Chrysander onu yakaladı ve birlikte merdivenleri çıktılar.

Marley üstünü değiştirirken, Chrysander onu sabırla bekledi ve yine ona eşlik ederek, helikoptere götürdü.

Kısa bir süre sonra indikleri, Corinth adasında onları bir Mercedes bekliyordu.

Chrysander, Marley’i yolcu koltuğuna yerleştirip, kendisi de direksiyona geçti ve onun şaşkın bakışlarını görünce, “Evet, araba kullanabiliyorum,” dedi.

Marley güldü. “Daha önce hiç görmemiştim de...”

“Haklısın, genelde iş gezisinde olduğum için pek sık kullanmıyorum

ama burada da, New York'ta da arabam var”.

Araba hava alanından uzaklaşırken, Marley de huzu içinde arkasına yaslandı.

Günün büyük bölümünü tarihi eserler arasında gezerek geçirdiler.

Chrysander tarihi bilgiler de veriyordu ve etraflarında rahatsız eden asistanlar, doktor, hemşire, iş telefonları, faksler yoktu. Güzel bir sonbahar günüydü ve her şey tek kelimeyle mükemmeldi.

“Beni dinlemiyorsun, *pedhaki mou*.”

Chrysander'ın tatlı sesi, Marley'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. “Özür dilerim. Çok keyif alıyorum. Gerçekten.”

“Geri dönmek ister misin? Seni çok yormuyorum ya?”

Marley, onu iyi olduğuna nasıl ikna edeceğini bilemedi. Bu mükemmel günün bitmesini hiç istemiyordu. Hemen konuyu değiştirdi. “Bana aileni anlatsana. Hiç onlardan bahsetmiyorsun. Hiç bir şey hatırlamadığıma göre, bir yerden başlamak lâzım.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi. Ailen hayatta mı? Hiç onlardan bahsetmiyorsun.” Marley onun gözlerinde beliren acıyı görünce, bu soruyu sorduguna pişman oldu.

“Yıllar önce bir tekne kazasında öldüler.”

Marley, elini üzüntüyle onun elinin üzerine koyarak, “Özür dilerim. Böyle acı veren bir konuyu açmak istemezdim,” dedi.

“Uzun zaman önceydi,” diyen Chrysander omuzlarını silkti.

Ama Marley bu konunun onu üzdüğünü görebiliyordu. Tam konuyu değiştirmek için ağzını açtığı anda, Chrysander'ın telefonunu çaldı.

“Roselyn,” diye açıkladı sadece Chrysander.

Marley gerildiğini hissetti. Ne asistandı ama? Sanki radarı vardı. Tam zamanında arıyordu.

“Burada her şey yolunda,” dedi Chrysander. “Rio de Janeiro’ daki otelde işlerin nasıl gittiğini Piërs’ten öğren ve bana bildir.” Uzun bir sessizlik oldu. “Hayır. New York’a ne zaman döneceğimiz belli değil.”

Marley, onun kendisine attığı bakıştan, Roselyn’in kendisi hakkında konuştuğunu anladı.

“Hayır. Tabi ki hayır,” dedi Chrysander sakinleştirici bir tonla. “Endişeni anlıyorum ama adadan ayrılmaya karar verirsem, haberin olur. Merak etme.”

Marley tiksintiyle uzaklara baktı. Bu konuşmaya daha fazla şahit olmak istemiyordu.

Kısa bir süre sonra Chrysander telefonunu kapatıp, cebine koyduğunda

yine her şey değişmişti. Resmi bir şekilde, “Sözünü kestiğim için kusura bakma. Ne diyorduk?” diye sordu.

“Bana biraz otellerinden bahsetsene,” diyen Marley, konuyu değiştirmek istedi.

“Ne bilmek istiyorsun?”

Marley sütunlara bakan bir yer bularak, oturdu ve onunda yanına oturması için yana çekildi. “Bilmem. Mesela nerelerde otellerin var? New York, Imperial Park’taki sizinkilerden biri değil mi?”

Chrysander başını sallamakla yetindi.

Marley devam etti. “Başka nerede var? Uluslar arası mısınız? Rio’dan bahsettin. Orada da mı otelin var?”

Chrysander tutulmuştu ve Marley buna hiçbir anlam veremiyordu. Acaba işinden bahsetmeyi sevmiyor muydu? İşin aslı neden bahsetse fark etmezdi. Nasıl olsa hiç bir şeyi hatırlamıyordu.

“Bütün büyük uluslar arası şehirlerde otellerimiz var. En büyükleri New York, Tokyo, Londra ve Madrid’de... Avrupa’nın çeşitli şehirlerinde de daha küçük otellerimiz var. Şu anda ise Rio’da yeni bir otelin planları üzerinde çalışıyoruz.”

“Paris’te yok mu? Bence Paris’te de bir tane olmalı ki gidip kalalım,” derken, Marley tatlı tatlı gülümsüyordu, ama Chrysander’ın gözlerindeki ifadeyi görünce gülümsemesi yüzünde dondu. Kızgın görünüyordu, hatta öfkeliydi...

“Hayır. Paris’te otelimiz yok.”

Marley, “Özür dilerim,” derken ne için özür dilediğini bile bilmiyordu. Adamın ruh hali yine değişmişti ama sebebini anlayamıyordu. Konu seçimleri çok kötü olmalıydı. Önce ailesi, şimdi işi... Konuşabilecekleri emniyetli bir konu yok muydu acaba? Aralarındaki gerginlikten rahatsız, ellerini kenetlemiş bir halde oturuyordu. Birden, “Dönsek iyi olacak,” diyerek ayağa fırladı ve çok hızlı kalkmış olmalıydı ki başı dönmeye başladı. Dizleri boşalıp, kendinden geçerken, aklına kahvaltı etmediği geldi.

Marley kendine geldiğinde duyduğu ilk ses, birilerine bağırان Chrysander’ın sesiydi. Bir klinikte, muayene masasında yatıyordu ve nişanlısı arkası ona dönük halde doktoru sorgulamaktaydı.

Chrysander onun kendine geldiğini fark ederek, “İyi misin? Bir yerin ağrıyor mu?” dedi endişeyle.

Marley gülümsemeye çalıştı ama çok halsizdi.

Doktor elinde bir bardakla gelerek, “Bunu için, Bayan Jameson” dedi. “Kan şekeriniz düşmüş. Biraz meyve suyu iyi gelecek.”

Marley, Chrysander'ın yardımıyla meyve suyunu yudumladı.

"En son ne zaman yemek yediniz?" dedi doktor.

Marley biraz utanarak, "Sabah kahvaltı etmedim," dedi.

Chrysander küfrederek, "Dün akşam da fazla bir şey yemedin zaten. Hey Allah'ım! Doğru dürüst bir şey yemediğini bildiğim halde, neden düşünemedim ki?" dedi.

"Senin suçun değil Chrysander. Harabelere gideceğiz diye heyecandan, ben yemeyi unuttum."

Doktor araya girerek, onları yatıştırdı. "Neyse ki önemli bir şey yok. Düzgün bir yemek ve biraz dinlenmeyle kendinizi iyi hissedeceksiniz."

Marley iç geçirdi. Chrysander şimdi bayılmasını bahane ederek, onu yatağa hapsedecekti.

Chrysander, "Şimdi onu eve götürebilir miyim?" diye sordu doktora.

Doktor başını sallayınca, Marley yataktan içmeye kalktı.

Chrysander hemen onu durdurup, kucakladığı gibi, arabaya kadar kollarında taşıdı. Dışarıda şoför onları bekliyordu.

Hava alanına doğru yol alırlarken Marley, "Bugün çok mu araba kullandın?" dedi alaycı bir tavırla.

"Aynı anda hem araba kullanıp, hem de sana sarılamam."

"Kucaklanmam gerektiğini bilmiyordum."

"Sana çok iyi bakacağım".

Marley, büyük bir kararlılıkla söylenen bu sözlerin, bu adam için yemin değeri taşıdığının farkındaydı. Ona karşı hiçbir tartışmayı kazanamayacağını bildiği için, başını göğsüne dayayıp, kendini onun kollarında bıraktı.

Chrysander onun saçlarını okşarken, Yunanca bir şeyler söylüyordu. Alana geldiklerinde de, onu uyandırmamaya çalışarak helikoptere taşıdı. "Uyumaya devam et istersen, *pedhaki mou*."

Marley, adaya doğru uçarlarken, başını yine onun boynuna gömdü.

Adaya geldiklerinde, Chrysander'ın önceden arayıp emirler yağdırdığı belli oluyordu. Patrice yemekleri hazırlamış, Doktor Karounis, onu muayene etmek için beklemekteydi. Sonunda bir şeyi olmadığı bir kez daha kesinleşince, doktor ve hemşire izin isteyerek onları yalnız bıraktılar.

Marley sıcak çorbayı içmeye başlayınca, boş midesi adeta bayram etti.

"Bir daha öğün atlamak yok" diye uyardı onu Chrysander.

"Öğün atlamak gibi bir niyetim yoktu. Sadece unuttum."

"Bir daha olmayacak."

"Demek yine o ciddi adama dönüştün," dedi Marley muzipçe.

Chrysander ona ters bir bakış attı.

Ve bu bakış Marley'i, bayılmadan hemen önceki ana geri götürünce, yüzü asıldı.

Chrysander merakla, "Ne oldu?" diye sordu.

"Harabelerde konuşurken neden o kadar kızdın?"

"Yok, bir şey... İşi düşünüyordum sadece..."

Genç kadın ona şüpheyle baktı, ama üzerine gitmedi.

Marley'in yemeği bitince, Chrysander onu yine kollarına alarak, yatak odasına taşıdı. Yatağa yatırıp, tek tek kıyafetlerini çıkardı.

Genç adam tam odadan çıkıp gitmek üzereyken, Marley seslendi. "Chrysander, benimle kalır mısın? Biraz beraber uyuyabilir miyiz?"

Chrysander bir şey belli etmemek için kendini zorladı ve onun ıncasına teslim olup, yavaşça soyunarak, yanına uzandı. "Üzerine rahat bir şey giymek ister misin?"

Marley yüzü kızarak başını salladı. "Bir tişört olabilir."

Chrysander gidip, kendi tişörtlerinden birini getirdi ve nazik hareketlerle giymesine yardım ederken, elleri titriyordu. "Böyle iyi mi?"

"Gayet iyi," derken Marley'in sesi kısık çıkmıştı. Sonra da sırtını ona dayayıp, en rahat pozisyonu bulmak için biraz debelendi ve birden arkasında onun sertleşen organını hissedince donup kaldı. Hemen uzaklaşmaya kalkıştı.

Ama Chrysander, "Kıpırdama," diyerek, onu kollarının arasında hapsederek, hareketsiz bıraktı.

Genç kadın yanakları alev alev yanarken sakinleşmeye çalıştı. Ona dokunduğu anda yorgunluğu geçmişti. Şimdi vücudunun her yanı erkeğine böylesine temas halindeyken nasıl uyumaya çalışacaktı? Chrysander'ın güçlü eli, kolundan, kalçasına, oradan bacağına ulaşmış, tam da yerinde durunca, mutlulukla iç geçirdi.

Ve Marley bir anda adını koyamadığı bu duygunun, aşk olduğunu fark etti. Sevddiği adamın düzenli soluğunu dinlerken, fark ettiği bu gerçekle de tüm benliği sarsıldı... Onu seviyordu. Aslında buna şaşırması gerekirdi ama hafıza kaybından hemen sonra, neden bunun farkına varamamıştı? Anlaşılması zor bir adam olduğundan şüphesi yoktu. Karmaşık, sert, tahakkümü seven... Ama daha önce onu çözebildiğine göre, yine yapabiliirdi... Onun kalp atışlarını dinleyerek, kendini uykuya teslim etti...

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

SICAK dudaklar omzundan koluna inerken Marley gözlerini açtı, gerindi ve vücuduna öpücükler konduran esmer adama sevgiyle bakarak, “Ne güzel bir uyanış bu,” diye mırıldandı.

“Daha iyi misin, *pedhaki mou?*”

“Karnım tok, güzel bir şekerleme de yaptım. Hamile bir kadın başka ne isteyebilir ki?”

Elini Marley’in karnına koyarken, “Bebegimiz pek uyumadı ama,” dedi Chrysander.

“Hamileliğin bu ayları bebeklerin en hareketli olduğu dönemmiş. Doktor öyle söyledi.”

“Son üç ayda hareket etmezler miymiş?” diye şaşkınlıkla sordu Chrysander.

“Pek fazla edemezler, Sonuçta hareket edecekleri yer kalmıyor,” diyen Marley, esneyerek kendine gelmeye çalıştı.

Chrysander onu yavaşça kaldırıp, bacaklarının arasına yerleştirirken, gözlerinde şehvetli bir parıltıyla, “Acelen ne?” dedi.

Marley gülümseyerek, onun göğsüne yumruklar atar gibi yaptı.

Chrysander ise ona hiç aldırmadan uzanıp, dudaklarından uzun uzun öperek “Aslında seni yarın sabaha kadar yataкта tutmak iyi bir fikir olabilir,” dedi.

Marley, bu adamın kollarındayken, kendini onun kuklası gibi hissediyordu. Kollarını onun boynuna dolayarak, kendine çekti. Öpüşmeye devam

ederlerken, Chrysander'ın yine hazır durumda olduğunu hissedebiliyordu.

Giderek kızışırken, Chrysander hızlı bir hareketle onun üzerinden kalktı ve saçlarını okşayarak, "Bugün çok şey yaşadın. Seni daha fazla yormak istemiyorum, *agape mou*," diyerek isteksizce de olsa, üzerine bir şeyler giymek için dolaba doğru yürüdü.

Marley, yattığın yerden sevdiği adamın giyinip, odadan çıkışını seyretti.

Bu kadının kendisi hakkında ne hissettiğini bilmemek, en başından beri Chrysander için çok sinir bozucuydu. Acaba hafıza kaybından dolayı mı duygularını gizliyordu? Kendisini bir yabancı gibi görmesi, eski duygularının gerçekliğini yitirmesine mi sebep olmuştu. Keşke eskiyi hatırlasa da, hatırlamasa da, her haliyle onu sevdiğine, bu kadını inandırabilseydi. Ama şu anda bütün yapabileceği, ona olan sevgisini göstermek ve en kısa zamanda hafızasının geri dönmesi için beklemektir...

Chrysander ofisinde oturmuş, kıyıda çıplak ayaklarıyla suyun kenarında gezinen Marley'i izliyordu. Hamile elbisesi rüzgârla uçuyordu. Bir gün önceki bayılma olayından sonra, güvenlik ekibini gözlerini bir an bile onu üzerinden ayırmamaları için sıkı sıkı tembihlemişti. Az önce de onun kaçırılmasını araştıran dedektifler ile görüşmüştü. Ne suçlular hakkında bir ipucu, ne de davada bir gelişme vardı. Adamlar hâlâ dışarıdaydılar ve tehdit oluşturmaya devam ediyorlardı. Bu kahul edebileceği bir şey değildi. Bir an önce o adamları eline geçirip, yaptıklarını ödetmesi gerekiyordu. Dikkatini tekrara denizi seyretmekte olan Marley'e verdi. Arada bir rüzgârdan uçan buklelerini yüzünden çekiyor, çenesini kaldırıp, gülümsüyordu. Şu anda son derece güzel ve taşasız görünüyordu. Ancak çok korunmasızdı. Geçmişti düşündüğü zaman, onun ilişkileri boyunca daima mutlu olduğunu fark etti. Aralarındakinin bir ilişki olduğunu artık kabul ediyordu. O zaman bunun kıymetini bilememişti ama Marley hep anlayışlıydı.

Peki, ama neden güvenine ihanet etmişti. Başka bir adamla aldatmış olsa, bu kadar canı yanmazdı, ama o ailesine, kardeşlerine, işine zarar vermişti. İşte bunu affedeniyordu. Yoksa affedebilir miydi? Kararsızlık allak bullak ediyordu. Hâlâ öfke ve acı hissediyordu, ama bir yanıyla da geçmişti unutup, yeni bir başlangıç yapmaya hazırdı. Belki de geçmişti hiç hatırlamazdı ve yeniden başlayabilirlerdi. Belki böylesi daha iyiydi. Onu izlemeye devam etti.

Güvenlik görevlisi de onları uzaktan gözetliyordu ve birinin korumacı tavrı, diğersinin ise bildiğini okuması çok eğlendiriyordu.

Chrysander, Marley'in aslında bu tedbirlerden rahatsız olmadığını, sırf kendisini kıskırtmak için öyle davrandığını düşünüyordu. Tamam, güvenlik tedbirlerini abarttığını kendi de kabul ediyordu, ama onu kaçırانların serbest bir şekilde geziyor olması kanını donduruyordu. Marley ona aitti. Onu bir kez kaybetmişti. Bu kadın kendisine ihanet etmiş bile olsa, onu kendi elleriyle canilerin önüne attığı için kendini affedemiyordu. Telefonu çalınca düşüncelerinden uzaklaştı. Arayan Roselyn'di. "Roselyn, Piers ile Rio de Janeiro işini konuştun mu?"

"Evet. Eğer telefonunu açarsa, olan biteni ona anlatabilirim dediğini söylememi istedi."

Chrysander kakhaha attı. "Anlaşıldı. Kardeşimle ben ilgilenirim."

"Ayrıca eğer mümkünse yarın akşam bizim saatimizle yedide bir konferans görüşmesi yapmanız lazım. Detayları göndereceğini, Piers ve Theron konuyla ilgileniyor ama Bay Diego sizinle görüşmek istedi."

"Tamam. Hazır olacağım."

"Onun dışında nasıl gidiyor?" diye şüpheyile sordu Roselyn.

Chrysander kaşlarını çatı ve kıyıda duran Marley'e baktı.

Cevap gelmeyince Roselyn devam etti. "Hafızası geri geldi mi bari?"

"Hayır."

Kısa bir sessizlik oldu.

Roselyn'in söylemek istediklerini, söyleyip söylememe konusunda bocaladığı belli oluyordu.

Chrysander konuşmayı bitirmek için, "Eğer hepsi buysa..."

"Hafıza kaybı numarası yapıyor olabileceği hiç aklınıza geldi mi?"

"Ne?"

"Düşünsenize, öfkenizi atlatmak için, her şeyi unutmaktan daha iyi bir bahane olabilir mi? Kamındaki çocuğun sizin olduğundan bile emin olamazsınız ki. Aylarca tutsak kaldı. O zaman zarfında neler olduğunu kim bilebilir?"

Chrysander'ın başından aşağı kaynar sular indi. "Bu kadar yeter!" dedi kesin bir sesle.

"Ama..."

"Yeter dedim."

"Nasıl isterseniz. Bir değişiklik olursa haberdar ederim."

Chrysander telefonu kapadı ve öfkeyle sahile baktı. Fakat Marley orada değildi. Marley hafıza kaybını numara yapıyor olabilir miydi? Bu New York'tayken de aklına gelmişti. Hisleri olamaz diyordu ama şimdiye kadar bu kadın hakkında o kadar yanılmıştı ki. Eğer altı ay önce birisi Marley'in

ona ihanet edeceğini söylese, onu parçalarına ayırırdı. Ama şu an, hiçbir şeyden o kadar emin olamıyordu. Öfke ve karmaşa kafasını bulandırıyor ama şu anda Marley karnında onun çocuğunu taşıyordu ve bu her şeyden önemliydi. Oğlu için bazı şeyleri sineye çekebilirdi. Kapıda bir ses duyunca arkasına döndü.

Marley yüzünde sınırsız bir gülümseme ile kapıda duruyordu.

Genç adam birden kendini rahatlamış hissetti. Az önceki karmaşık duygular bir anda unutuldu. "Sahilde yürümek seni yordu mu? Kendini fazla zorlamadın umarım."

Marley dudaklarını büzüp ona doğru yürürken, "Nerede olduğumu bilmene şaşmamalıyım değil mi?" dedi.

"Buranın manzarası harikadır."

Marley yanında durunca neredeyse onu kucağına oturtacaktı, ama az önceki karmaşık fikirlerden dolayı şu anda çok kararsızdı. Onun rol yapan bir sahtekâr olduğunu düşünmek istiyordu.

"Gayet iyiyim Chrysander. Gören de beni dünyada hamile kalan ilk kadın zanneder."

"Benim çocuğuma hamile kalan ilk kadınsın."

Marley gülümsedi. "Haklısın. Bu ilk çocuğun.. Bu yüzden, bu aşırı tavırlarına izin vereceğim. Ama ikinci çocuğumuzda bu kadar anlayışlı olmayacağım."

Chrysander'ın vücudundaki tüm kaslar gerildi. Yüzüne çöken karanlığı belli etmemeye çalıştı. Bir çocuk daha demek, devamlılık demekti. Evet, onunla evlenmeyi düşünmüştü ama bunun ne demek olduğunu şimdi fark ediyordu. Bu, onun hayatında sürekli olacağı anlamına geliyordu. Acaba kardeşleri haklı mıydı? Doğuma kadar onu bir yere yerleştirip, bebek doğduktan sonra hayatından çıkarmalı mıydı?

"Chrysander, bir şey mi oldu?" derken Marley endişeliydi.

Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, yine kararsızlığın hatta korkunun izleri yüzüne yansımıştı. İçinden küfretti. Marley'i korkutmak veya üzmemek istemiyordu. Onun ellerine uzanarak "Hayır, *pedhaki mou*. Bir şey yok," dedi.

Marley, birkaç saniyelik bir tereddüitten sonra, Chrysander'ın kucağına oturup, kollarını boynuna doladı ve "Başka çocuk istemiyor musun?" diye sordu.

Chrysander doğal davranmaya çalışarak, "İşin aslı, henüz düşünmedim. Daha ilk çocuğumuz bile doğmadı," dedi.

Marley başını sallayarak onu onayladı. "Haklısın ama kardeşlerin oldu-

ğu için, birden fazla çocuk istersin diye düşünmüştüm. Bunu daha önce hiç konuşmadık mı? Şimdi bakıyorum da, birkaç çocuk istediğimi hissediyorum. Eskiden böyle istemiyor muydum?”

Chrysander onun tatlılığına dayanamayarak alnına bir öpücük kondurdu. “Şimdi buna kafa yormayalım. Daha çok zamanımız olacak. Önce benimle evlenmelisin. Hele oğlumuz bir doğsun, ondan sonra ailemize katılacak yeni bebekleri düşünüyoruz.”

Marley içten ve sıcak gülümseyişiyle, “Böyle söyleyince, kulağa ne kadar güzel geliyor,” dedi.

“Güzel gelen ne?”

“Ailemiz demen. Bildiğim kadarıyla benim bir ailem yok. O yüzden seninle bir aile oluşturmamızı bana mutluluk veriyor. Bazen kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki, sanki ezelden beri tek başıyımışım gibi.”

“Yalnız değilsin. Ben varım.”

Konuştukları konuları düşündükçe, Chrysander’ın aklı daha da bulanıyordu. Bir yanı, ailesine bunca zarar veren kadına kendini adadığı için rahatsızlık duyarken, diğer yanı kangren olan kolu bir an önce kesip atıp, yoluna devam etmek istiyordu. Sürekli tekrarladığı gibi, “Dinlenmelisin” dedi. Aslında onun sağlığından endişelendiği için değil, bu yakınlığa bir son vermektir amacı. Onun varlığı kafasını karıştırıyordu.

Kendini gayet iyi hissededen Marley’in hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Bir şey söylemeden başını eğdi ve odadan çıktı. Patrice onu yukarı götürmek için bekliyordu. Kadın sadece işini yapıyordu. Ona karşı sevimli olmak için kendini zorladı.

“Yukarı çıkalmı mı?”

“Şaka mı ediyorsun? Biraz daha dinlenirsem, yastığımla Chrysander’ı boğabilirim.”

Patrice elinde olmadan güldü. “Terasta çay içmek ister misiniz?”

Bir anda Marley’in yüzü ışıldadı. “Bu çok daha iyi bir fikir...”

Dışarı çıktıklarında, deniz kokan temiz havayı keyifle içine çekti.

“Umarım Doktor Karounis’in bize katılmasından rahatsız olmazsınız,” diye Patrice’in yüzü kızardı. “Biz her akşamüstü birlikte çay içiyoruz da...”

Marley, küçük masaya yerleşirken, “Tabi ki olmam,” dedi. Sonra da arkasına yaslanıp düşünmeye başladı. Kendini yalnız ve umutsuz hissediyordu. Ne zaman Chrysander’a yaklaşırsa ya da aralarında her hangi bir yakınlık olursa, onun bir anda sanki hata yapmış gibi kendini geri çektiğini hissediyordu. Artık Patrice ve doktorun adadaki varlığının kendisiyle ilgilenmelerinden çok, Chrysander ile aralarında bir bariyer oluşturmak için oldu-

ğundan emindi. Sağlığını önemseydiği doğrudu. Bundan hiç şüphesi yoktu ama ne zaman işler biraz kişiselleşse, Patrice'i bahane olarak kullanıyordu. Görünüşe göre kendisi rahatladıkça, Chrysander geriliyordu. Onunla olan ilişkisine bir anlam veremiyordu. Keşke geçmişte neler olduğunu hatırlayabilse ya da bilen birine sorabilseydi ama bu adada tüm dünyadan izole bir hayat yaşıyorlardı.

Patrice çay tepsisini onun önüne koyarken, "Hiçbir şey görüldüğü kadar kötü olamaz. Sanki dünyanın derdini sırtlanmış gibi duruyorsunuz," dedi.

Marley yapmacık bir gülümseme ile cevapladı. "Ciddi bir şey değil. Düşünüyordum."

Doktor Karounis onlara katıldı ve Marley'i selamladı.

Doktoru görünce Patrice'in gözleri parlamıştı. Hemen yer göstererek çayını koydu.

Kendi iç dünyasındaki karmaşaya rağmen Marley, Patrice ile Doktor Karounis arasında başlayan bu tatlı flörtten mutlu oldu. En azından birileri halinden memnundu. İç geçirerek, çayını aldı ve uzaklara daldı. Belki de çok kısa sürede, çok fazla şey bekliyordu. Belki de her şeyi çok fazla zorlaması Chrysander'ın geri çekilmesine sebep oluyordu. Bir şeyler hatırlasa her şey çözülecekti. Ama böyle sorunlar bir gecede çözülemezdi. Chrysander'ın savunmasını çökertecek bir yol bulması gerekiyordu...

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

ZAMANLA günleri bir rutine oturdu.

Chrysander, Marley'in sağlığında bir sorun olmadığına ikna olunca, onunla her gece nefessiz kalana kadar şevismeye başladı. Ama sabahları daha o uyanmadan yataktan gidiyordu.

Marley ise, yatağı erkenden sessiz sedasız terk etmesinden rahatsız olduğu için, sabahları onu aramayı kendine adet edindi. Genelde ofisinde telefonda konuşurken, bilgisayar başında veya evrakların içinde boğuşurken buluyordu.

Chrysander onu gördüğünde gözlerinde beliren kötü ifadeyi kısa sürede kontrol etmeyi öğrenmiş, resmi bir günaydın faslından sonra ilgisini yeniden işine verir olmuştu.

Böylece, Marley sabahlarını Patrice ve Doktor Karounis ile geçirmeye alışmıştı.

Chrysander, öğle yemeğinde başını işten kaldırarak onlara katılıyor, akşamüstlerini ise Marley'le geçiriyordu.

Her zaman yaptıkları günlük yürüyüşlerinden birinde Chrysander", uzaklara baktıktan sonra, birden bire Marley'e dönerek "Artık evlenmeliyiz" dedi.

Bu konuşmanın daha keyifli geçmesi lazımdı ama Marley sanki iş konuşuyorlarmış gibi hissetti.

Chrysander bir açıklama yapması gerektiğini düşündü. "Kendini biraz toparlayıp, güçlenmen için zaman geçsin istedim. Doktor sağlığının gayet

iyi olduğunu söylüyor.”

Marley onun niyetini anlayınca biraz rahatladı. “Ne zaman olsun istiyorsun?”

“En kısa zamanda. Çocuğumuzun evlilik dışı doğmasını istemiyorum.”

Evlilik planlarının bu kadar mekanik olması Marley’in sarsılmasına neden oldu. Aslında kendisi de bebek doğmadan ilişkilerini resmileştirmek istiyordu ama yine de her kadın gibi romantik bir düğün hayal etmişti.

“Benimle evlenir misin, *pedhaki mou*? Sana ve çocuğumuza bakmak istiyorum. Hiçbir eksikğin olmayacak.”

Marley kendini güçlükle kontrol altında tutuyordu. Chrysander konuşukça, bu evlilik daha da fazla iş anlaşmasına benziyordu. Böyle soğuk ve duygusuz bir anlaşma istemiyordu.

Onun yüzündeki ifadeyi gören Chrysander, çenesini kaldırarak, “Ne düşünüyorsun böyle kara kara?” dedi.

Marley ona gerçeği söylemek istemediği için sadece başını sallamakla yetindi.

Chrysander, “Bu evet mi demek?” dedi.

“Evet” diye fısıldadı Marley. “Ayarlayabildiğin ilk fırsatta evleniriz.”

Chrysander aldığı cevaptan memnun bir şekilde, onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Pişman olmayacaksın, *pedhaki mou*.”

Ne tuhaf cümleler kuruyordu böyle. Marley neden sevdiği ve çocuğunun babası olan adamla evlenmekten pişman olacaktı ki? Baştan beri böyle gizemli biriye, bu adamı sevmeyi nasıl başarmıştı?

O gece yatmaya hazırlanırken, Chrysander arkasından gelip Marley’e sarılarak ellerini karnında gezdirdi. Genç kadının boynuna öpücükler kondururken bir yandan da az önce giydiği geceliğin askılarını çözüyordu. “Çıplak olmanı tercih ederim, *pedhaki mou*.”

Bu cümle, Marley’in hafızasında uzaklarda kalmış bir olayı çağrıştırdı; Chrysander önünde duruyor ve alev saçan bakışlarla kelimesi kelimesine aynı cümleyi söylüyordu. Fazlasını hatırlamak için çabaladı ama görüntü, geldiği gibi hızla kayboldu ve onun tatlı dokunuşlarına rağmen, fazlasını hatırlayamadığı için sıkıntıyla gözlerini kapadı.

Chrysander onun sağ omzunu çıplak bıraktıktan sonra diğer omzuna da aynı özeni göstererek öpücükler eşliğinde sol askıyı da indirdi. Saten gecelik kayarcasına ayaklarının dibine düştü.

Marley üzerinde sadece dantel çamaşırıyla dururken kendini kırılgan ve

kararsız hissediyordu. Erkeğin elleri yeniden yuvarlak karnı üzerinde gezinmeye başladığında ürperdi. Güçlü elleri yumuşak bir şekilde tüm vücudunda geziniyor, aşağıdan yukarı doğru ilerliyordu. Hassas göğüsleri okşanıp, boynu öpülürken kontrol edilemez bir şekilde titriyordu.

Chrysander boğuk bir sesle, "Seni çok arzuluyorum, çok güzelsin. Ya tağa gel, *agape mou*," dedi.

Onun güçlü kollarında şüphelerinden kurtulmak, Marley için çok kolaydı. Seviştikleri zaman tüm engeller kalkıyor, tek vücut oluyorlardı. Kalbi, sadece kendini gerçekten ona ait hissettiği, kelimelere ihtiyaç olmadan hislerini duyumsadığı bu yoğun anlar için atıyordu. Yüzünü ona dönüp boynuna kollarını dolayarak, "Öp beni," diye fısıldadı.

Chrysander hafif bir hırıltıyla onun dudaklarını kendinin kilerin altında ezmeye başladı. Bu akşam hareketlerinde kontrol edilemez bir arzu vardı. Sanki ona doyamıyor, ona sahip olmak için bekleyemiyor gibiydi. Onu büyük bir açlıkla yatağa götürdü, üzerindeki telasla çıkardı ve ağırlığını onun üzerine bıraktı.

Marley, "Seviş benimle Chrysander" diyerek erkeğini kendine çekti.

Chrysander, arzuyla parlayan gözleriyle bir an kadını süzdükten sonra diliyle boynuna, oradan göğsüne ve sertleşen meme uçlarına erişti.

Onun sıcak dili vücudunda gezindikçe, Marley vücudundaki şok dalgalarına teslim oldu.

Chrysander, aşağı doğru ilerledi, onun yuvarlak karnını iki eli arasına alıp, kutsal bir tören hissiyle yumuşakça öptü.

Marley'in gözleri yaşlarla doldu. Duygularının yoğunluğundan boğazı düğümlendi. Keşke hep böyle kalsalardı. Şu an sevildiğini, değer verildiğini hissediyordu. Duvarlar, engeller, sırlar, şüpheler yoktu şimdi.

Sıcak dudaklar daha aşağılara, en hassas noktalarına ulaştığında, Marley nefesi kesilerek, çığlık attı.

Chrysander, "Tadına doyamıyorum, *agape mou*" diyerek vücudunu kadının üzerine yerleştirerek, onun ılık sıcaklığına kavuştu.

Marley de kollarını onun boynuna ve saçlarına dolayarak, tek vücut halinde hareket etmeye başladı. Dudakları yeniden birleştiğinde, her zamankinden daha derin hislerin içine yuvarlandığını hissetti.

Chrysander, "Benim ol, yalnızca benim," dedi.

Marley'in vücudu zevk dalgaları ile sarsılırken, Chrysander da onu sıkıca kendine çekiyordu.

"Sana doyamıyorum" derken erkeğin sesinde bir hassasiyet vardı.

Marley, onun gözlerinde bir öfke gördü ve hareketleri hızlanırken sert-

leştğini fark etti. Tarif edilemez hislerle uçar gibi hissederken, narin vücudu, mutlulukla sarsıldı.

Ve Chrysander, gece boyunca nişanlısını zirveden zirveye taşıdı.

Sabaha kadar doyumsuz bir şekilde defalarca birleştiler ve şafak sökerken tatmin olmuş bir halde, yorgunlukla uykuya teslim oldular.

Gecenin ayaklarını yerden kesen heyecanına rağmen, Marley uykusunda huzursuzdu. Rüyasında sıkı sıkı kapalı bir kapıyı açmak için uğraşıyordu. Kapının ardında tüm geçmişi, hatırlayamadığı hayatı olduğunu biliyor ve açmak için çırpınıyordu. Yumrukluyor, tırmalıyor, çabalıyordu. Sonunda kapıyı yerinden oynadı. Aralıktan göz kamaştırıcı, beyaz bir ışık süzülüyordu. İşte o anda içini dehşet ve korku sardı. Kapının arkasında ne olduğunu görmek istemediğinden emin oldu. Şaşkınlıkla kapı kulpunu elinden bıraktı ve kapı gürültüyle kapandı. Soğuk zeminde, dizleri üzerinde, kapının önünde titriyordu. Ve Chrysander'ın endişeli sesiyle uyandı.

"Marley, Marley. Uyan, *pedhaki mou*. Kâbus görüyorsun. Ben yanımdayım, emniyettesin."

Marley, gözlerini açtığında Chrysander'ın endişeli yüzüyle karşılaştı. Rüyanın karanlığında boğulur gibiydi. Yüzündeki yaşlardan, uykusunda ağladığını anladı. Başına gelecekleri hissetmenin verdiği rahatsızlıkla, kalbi hızla çarpıyordu ve iyi olduğunu söylemek için ağzını açtığında, hıçkırıklara boğuldu.

Marley ağlarken, Chrysander kollarıyla onu sararak, bir bebeği avutur gibi sallamaya başladı.

Marley uzun süre, onun kendisinden ayrılmasına izin vermedi.

Neden sonra sakinleşmeye başlayınca, Chrysander onu yatağa yatırarak sordu. "Seni bu kadar korkutan neydi, *agape mou*?" dedi.

Marley ürpererek, ona kapıyla ilgili rüyasını anlattı. "Çok korktum. Kapının arkasında göreceklelerinden o kadar korktum ki, kapanmasına izin verdim," dedi.

Chrysander onun yanına uzanıp, ona sarılarak yatıştırmaya çalıştı. "Sadece bir rüyaydı, *pedhaki mou*. Sana zarar veremez. Bilinmeyenden korkman son derece doğal... Şimdi iyi misin, yoksa doktoru çağırayım mı?"

"Hayır, şimdi iyiyim."

"Hadi uyumaya çalış. Seni bütün akşam fazla yordum galiba."

Marley esneyerek, Chrysander'ın sert göğsüne sığındı ve bu defa kendini rüyasız olmasını umduğu bir uykuya teslim etti.

Chrysander, Marley, kollarında uyuduktan sonra, gözlerini tavana dikip, durumlarının ne kadar karmaşık olduğunu düşündü. Tekrar uyuyama-

dığı için de erken kalktı ve onu uyandırmadan duşunu alıp, giyindi. Son bir kez sakince uyuyan kadına baktıktan sonra da aşağı indi. Her ne kadar güne çalışarak başlama alışkanlığı olsa da, bu gün ofisine uğramayıp sahile gitmeye karar verdi. Sabah rüzgârı serin serin yüzüne vuruyordu. Marley her şeyi hatırladığı zaman ne olacaktı? Geçmişteki korkunç ikilem ruhunu yoruyordu. Burada, adada, tüm dünyadan uzakta, yalnızca Marley ve doğacak çocuklarıyla bir dünya kurmak, her şeyi unutmak istiyordu. Ellerini cebine koyup, düşünceli bir şekilde başını öne eğdi. Hayatında ilk defa bu kadar kararsız kalıyordu. Kardeşlerini ve kendini yok etmeye çalışan kadını affedebilir miydi? Eğer edemiyorsa, zaten onlar için bir gelecek söz konusu değildi. Geçmiş hatırladığı zaman her şey geri dönülmez bir şekilde değişecekti. Bu durumda ya ihanetin acısını taşımaya devam edecek ya da kendini onu affetmeye zorlayacaktı. Karar veremedikçe çıldırarak gibi oluyordu. Bu affedici yanını daha önce bilmiyordu. Tüm suçlarına rağmen, Marley'e zaafı olduğunun farkındaydı. Açıkçası eğer hamile olmasa, ona karşı yine de bu kadar anlayışlı olabilir miydi, emin olamıyordu. Birden bedenini saran narin kollarla düşüncelerinden uzaklaştı. Marley'in kolları arkadan sınımsız sarıyor, onun yanağını sırtında hissedebiliyordu. Bir an durdu ve düşündü. Her şey olması gerektiği gibi oluyordu... Ona döndü.

Genç kadın gözlerinde mutlu ve sıcak bir bakışla, onun güçlü göğsüne yaslandı. "Seni ofisinde bulamayınca endişelendim."

"Endişelendin mi?"

"Tabi. Her zaman ofisinde çalışıyor olurdun. Evde de hiçbir yerde yoktun. Gittin sandım."

"Sana haber vermeden bir yere gitmem, *pedhaki mou*." Gerçekten ondan uzak durma çabaları bu kadar bariz miydi ki, böyle bir şey düşünmüştü? Aslında onu suçlayamazdı. Aralarına doktor ve hemşireden oluşan bir bariyer kurmuştu.

"Çok işin yoksa benimle yürüyüş yapar mısın?"

Chrysander, gülümseyerek onun elini dudaklarına götürdü. "Sen ve oğlum için her zaman vaktim var. Ama senin dinlenmen gerekmez mi?"

Elini hızlı adamın elinden çeken Marley'in gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı karışımı kıvılcıklar çakıyordu. "Sana yorgun gibi mi görünüyorum? Bak eğer istemiyorsan söylemen yeterli ama lütfen bana bir daha bu bahaneyi ileri sürme." Sözlerini bitirtir bitirmez arkasını döndü ve hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı.

Chrysander bu sözlerle midesine yumruk yemiş gibi kalakaldı. Kendini toparlar toparlamaz da arkasından hızla koşarak, "Marley, Marley bekle,"

diye seslendi ve onu yakalayıp kendisine çevirince, gözlerinden akan yaşları gördü.

“Lütfen, beni yalnız bırak,” diye hıçkırdı Marley. “Git ve ne yapmak istiyorsan onu yap. Ben akşam bana lütfedeceğin randevuyu beklerim.”

Genç kadının sözleri çok içten ve acıydı. Chrysander onun aralarına koyduğu mesafeyi fark ettiğini anladı ve yaklaşıp gözyaşlarını kuruladı. Sakinleştirmek için yüzünü okşadı. “Sen benim için bir randevu değilsin.”

“Öyle mi?” Marley aralarına belli bir mesafe koyana kadar geri çekildi ve içindekileri dökmeye başladı. “Neden böyle davrandığını anlamasam da, sana karşı sabırlı ve anlayışlı olmayı denedim. Seni anlayamıyorum Chrysander. Güçlü olmaya, senden bir şey istemeneye çalışıyorum ama artık çok yoruldum. Ölesiye de korkuyorum. Düşünsene, kim olduğumu bilmiyorum. Bir sabah uyanıyorum ki hamileyim, başucumda bir yabancı, nişanım ve bebeğimin babası olduğunu söylüyor. Normalde bu şartlarda insanın değer verildiğini sevildiğini hissetmesi lazım, değil mi? Ama senin yaptığın her şey benim kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor. Bir yakınsın, bir uzak. Senden ne bekleyeceğimi bilemez haldeyim ve açıkçası artık buna dayanamıyorum.”

Chrysander bir korkunun kalbini sıkıştırdığını hissetti. “Ne demek istiyorsun?”

Marley ona yorgun bir şekilde baktı. “Benimle neden evleniyorsun? Sadece bebek yüzünden mi?”

Chrysander köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmayarak, kaşlarını çatı ve kaçamak bir cevap verdi. “Yorgunsun ve sinirlerin bozuk. Haydi, içeri girelim, bunları daha sonra konuşuruz.”

Marley iyice öfkelenerek onun özünü kesti. “Yorgun filan değilim. Sinirlerim de bozuk değil. Bu aşırı korumacı numaralarını da kes artık. Beni o kadar merak ettiğine de inanmıyorum. Bu sadece sana soru sorduğum zaman, beni oyalamak için kullandığın bir bahane.”

Chrysander, ona cevap vermek için ağzını açtı ama son anda konuşmaktan vazgeçti. Onu daha fazla sinirlendirmekten çekiniyordu.

“Geçmişimde beni bu kadar korkutan ne var? Dün gece anladım ki, hatırlayamadığım için değil, hatırlamaktan korktuğum için dehşete düşüyorum. Lütfen anlat Chrysander. Eskiden nasıldık, nasıl tanıştık, âşık mıydık? Bihnek istiyorum.”

Chrysander ellerini cebine sokarak, “Benim için çalışıyordun,” dedi kısaca.

Marley onun yanına gelip merakla bekledi. “Öyle mi? Nerede, otelle-

rinden birinde mi?”

“Şirket merkezinde, benim asistanımdın.”

Marley bu cevabı hiç beklemiyordu. “Ama senin asistanın Roselyn ve sanki yıllardır bu işi yapıyormuş gibi davranıyor.”

Chrysander gülümseyerek devam etti “Benimle çok uzun süre çalışmadın. İşten ayrılıp, yanıma taşınman için seni ikna ettim. İş yerinde dikkatimi fazla dağıtıyordun.”

Bu açıklama Marley’i hiç memnun etmedi ve yüzü asıldı. “Yani senin için uygun olduğum yere yerleştirdin beni,” diye mırıldandı.

Genç adam dişleri arasından küfretti. Onun haklı olduğunu inkâr edemiyordu.

“Ben de bu duruma izin mi verdim? İşimi bırakıp, senin yanına mı taşındım öyle mi?”

Chrysander omuzlarını silkerek cevapladı. “Benimle olmaktan mutlu görünüyordun.”

Marley’in yüzü daha da asılarak ellerini karnı üzerine koydu. “Bu bebek planlanmış mıydı?”

Genç adam, derin bir nefes alarak, gerçekleri nasıl nazik bir şekilde anlatabileceğini düşündü. “Planlanmış diyemem, ama olduğuna çok sevindim.”

Marley bundan daha üzgün olamazdı.

Chrysander, onun gözlerine dolan yaşları gördü ve iç geçirerek onu kollarına almak için kendine çevirdi. “Bu sabah neden bu kadar üzgünsün, *pedhaki mou*? Senin keyfini yerine getirmek için ne yapabilirim?”

“Bana yokmuşum gibi davranmaktan, sağlığım için endişeleniyor bahanesini kullanmaktan, geçmişi bilmeye hakkım olmadığını düşünmekten vazgeçebilirsin artık.”

Genç adamın dudakları çizgi gibi oldu. “Sağlığın hakkında bu kadar üstelemekten vazgeçeceğim ama endişelenmeye hakkım olduğunu düşünüyorum,” dedi ve onun yüzü gülünce içine yayılan rahatlama hissi tarif edilir gibi değildi. Onun mutlu olmasının, kendisi için ne kadar önemli olduğunu şu ana kadar anlamamıştı. Onu yakalayıp sıkı sıkı kendine bastırdı. Bir yandan da kana kana su içer gibi onu öpüyordu.

“Teşekkür ederim” dedi Marley geriye çekilirken. “Bütün istediğim...”

“Bütün istediğin ne, *pedhaki mou*?”

“Bütün istediğim mutlu olmamız. Hayatındaki yerimden emin olmak istiyorum. Senin zamanının ufak bir parçasından daha önemli olduğumu hissetmek istiyorum.”

Chrysander düşünceli bir şekilde ona baktı. Bu kadın hafıza kaybından önce hislerini, isteklerini bu kadar direkt şekilde dile getirmezdi. Acaba o zamanlar da böyle mi hissediyordu? Uzun süren yokluğunda, kendini hep böyle ihmal edilmiş mi hissediyordu? Kendi istekleri için hayatını kontrol etmesinden hep böyle rahatsız olmuş muydu? Acaba bu yüzden mi ihanet etmişti? Sevdiği adamın dikkatini çekmek için seçtiği yöntem bu muydu? “Ben de mutlu olmak istiyorum Marley. Sana hayatımdaki yerini basit sözcüklerle ispat edemem. Ama umarım ki zaman bunu gösterecek.”

“Hadi benimle birlikte yürü.”

Chrysander, ona karşı koymasının imkânsız olduğunu hissederek, onu elinden tutup yürümeye başladı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

MARLEY bahçedeki zararlı otları ve çalıları yoluyordu. Chrysander sabahları çalışırken, o da kendine yeni yeni işler icat ediyordu. Sahildeki isyanından sonra, Chrysander, Patrice ve Doktor Karounis'i biraz geri çekmiş, ancak ihtiyaç halinde erişilebilir bir yerde olmalarını tembihlemişti. Artık tek başına merdivenlerden inip çıkma özgürlüğünü de kazanmıştı.

Chrysander, her sabah çalışıyor olsa da, Marley kalktığında onunla kahvaltı ediyordu.

Marley, kendine yeni yeni meşgaleler buluyordu.

Chrysander işini bitirip de onu bulmaya geldiğinde, hiçbir zaman tembih ettiği gibi dinlenirken bulamıyordu.

Marley her gün başka bir numarayla genç adamı delirtmeye çalışıyordu.

Chrysander bir defasında, onu yerde dizleri üzerinin çökmüş, toz toprak içinde bulunca, kucakladığı gibi eve götürüp, banyo küvetine sokmuştu.

Marley onun öfkesi karşısında kıkırdayarak, bir daha yapmayacağına söz verip, ertesi gün o işine dalar dalmaz yeni bir icatta bulunuyordu.

Ve bu durum aralarında eğlenceli bir oyuna dönüşmüştü. Gerçi tek eğlenen Marley'di ama olsun...

Şimdi de bahçede otları ayıklarken, Chrysander'm onu bulmasını bekliyordu. Arkasında onun iç geçirmesini duymasıyla, ayağa kalkması bir oldu.

"Sana aşırı korumacılığımдан vazgeçeceğime söz verdim. Dinlenmen için ısrar etmekten vazgeçtim. Merdivenleri bile tek başına kullanmana izin verdim ama sen sabrımın sınırlarını zorluyorsun," dedi Chrysander öfkeyle.

Ve aynen Marley'in tahmin ettiği gibi, onu kucakladığı gibi doğruca önceden doldurulmuş kütete soktu.

Marley, onun gözlerinin üzerinde olduğunun farkında olarak, vücudunun her santimini dikkatle sabunladı. İşi bitince de masum bir ifadeyle başını kaldırıp Chrysander'a bakarak en tatlı gülümsedi.

"Sevimliliğin başını beladan kurtarmayacak, *pedhaki mou*. Neden beni delirtmeye çalışıyorsun? Senin yüzünden saçlarıma ak düştü."

Marley onun tek bir beyaz dahi olmayan, kuzguni saçlarına baktı. "Hamile bir kadınla uğraşmak için çok mu yaşlısın yoksa?"

"Sana gösteririm şimdi yaşlılığı," diyen genç adam, onu kaptığı gibi banyodan çıkardı ve kurumasına bile izin vermeden yatağın üstüne bıraktı.

"Belli ki daha sık yaramazlık yapmalıyım," diye mırıldandı Marley.

"Cilveli şey sen de..."

Sevişmelerinde kontrol her zaman Chrysander'daydı ve Marley bunun her zaman böyle olduğunu biliyordu. Ama bu defa, o erkeğini çıldırtmak istiyordu. Chrysander'ı üzerinden itti ve onu sırt üstü yatmaya zorladı. Sonra da yüzünde muzır bir ifadeyle üzerine çıktı. "Sana dokunmak istiyorum Chrysander," dedi yavaşça ve elleri onun baldırlarından yukarılara doğru ilerlemeye başladı. Başta biraz gergin de olsa, sevdiği erkeğin tenini hissederek, dokunuşlarına vücudunun verdiği tepkiyi izledi. Sonra daha da cesurca davranıp tıpkı onun kendisine yaptığı gibi, onun en hassas yerlerini yumuşakça okşamaya başladı.

Chrysander'ın boğazından bir inilti çıktı.

Marley'in elleri altında kıvrılan bu adaleli vücut çok güzeldi. Erkeksi, güçlü, seksi... Eğilip onun kaslı karnına bir öpücük kondu. Ne yapmak istediğini biliyordu, ama tam olarak nasıl yapacağından emin olamıyordu.

Chrysander'ın kararlılığı fark edince, kalçasından sıkıca yakalayıp, üzerine oturttu.

Erkeğini içinde hissederken, Marley gözlerini kapadı.

"Beni öldürüyorsun, *pedhaki mou*. Bu inanılmaz. Sen dayanılmazsın."

Marley, Chrysander'ın sesindeki tatminden ve kalçasını yönlendiren ellerinden de cesaret bularak, onunla sevişti, sevişti... Ve tam zirveye ulaşmak üzere olduğunu hissettiğinde, Chrysander'ın vücudu da gerildi. İnmeleri birbirine karıştı ve Marley yaşadığı zevkin şiddetiyle onun üzerine kapandı.

Ve birlikte doruğa çıktılar...

Kalp atışları normale dönerken Chrysander, Marley'i yanına çekerek kollarına aldı.

“Sana zevk verebildim mi?” diye sorarken, Marley’in sesi boğuk çıkıyordu.

Chrysander gülerek onun gözlerine baktı. “Eğer bundan daha fazlasını yapacak olursan, gerçekten zamanından önce yaşlanırım,” dedi ve genç kadının burnuna bir öpücük kondurdu. “Şimdi biraz kestir. Ben seni akşam yemeği için uyandırırım.”

Marley itiraz edecek oldu, ama fark etmeden uyumaya başlamıştı bile.

Marley ertesi gün, bu defa da bahçedeki ısıtılmış havuza girmeye karar verdi ve minicik bikinisini giyip kendini aynada süzdü. Chrysander’ı baştan çıkarmaya çalıştığının farkındaydı. Ama asıl istediği onu baştan çıkarmanın ötesinde, onu kendisine âşık etmektir. Ancak hafızasını kaybeden kendisi olduğuna göre, aslında Chrysander’ın nişanlısını yeniden kendisine âşık etmek için uğraşması gerekmez miydi? Onun kendisini gerçekten sevdiğinden emindi ama bunu sözcüklere dökemiyordu. Kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu da yeni fark etmişti. Sevdiği adamın hareketlerindeki tereddütten rahatsızdı. Chrysander’ı sevdiği gibi, Chrysander’ın da kendisini sevmesini istiyordu. Bikinisini düzeltilti. Üstü giderek dolgunlaşan göğüslerini sımsıkı kavırıyor, altı da şekilli kalçalarını biçimli bir şekilde açıkta bırakıyordu. Yuvarlak karnına da son bir kez baktı. Chrysander bu yuvarlaklığı çok seviyor ve karnını öpücüklere boğuyordu. Bu bikini içinde kendisini çekici bulmasını diledi ve yabancı gözlerle bu bikini ile görünmekten utanarak, üzerine ipek bir kimono giydi. Sonra da kimseye görünmeden merdivenlerden indi ve oturma odasına ulaştı. Havuzun evin içinde kalan kısmının bulunduğu küçük odaya geçerek, hevesle baktı. Chrysander görse de görmese de yüzmek için çan atıyordu. Üzerindekinden hızla kurtulup, parmak uçlarıyla suyun sıcaklığına baktı ve mükemmel sıcaklıktaki havuza dikkatle kendini bıraktı. Harika hissediyordu. İçeriyle dışarıyı ayıran bölüme gitti, ama rüzgârdan üşüyeceğini düşünerek dışarı çıkmaktan vazgeçti. Sonra da nefesini tutabildiğince havuzun dibinden gitti ve başını dışarı çıkardığı anda bir çift son derece kaliteli deri ayakkabılarla karşılaştı.

Chrysander, kollarını göğsünde birleştirmiş, sahte bir kızgınlıkla onu süzüyordu.

Marley, maşumca gözlerini kırparak onu selamladı.

Genç adam eğilerek, çenesinden tutup onun yüzünü kendisine çevirdi. “Eğleniyor musun, *pedhaki mou*?”

“Hem de çok”

“Ben de seni bahçede bulacağımı zannediyordum.”

Marley elini uzattı. “Çıkمامa yardım et.” Sonra da onun uzattığı eline iki eliyle birden yapışarak, ayaklarını havuzun kenarına dayadı ve olanca gücüyle asıldı.

Ve Chrysander şaşkın bir çığlık atarak, suya düştü.

Marley, onun bir süre öksürüp, su püskürtmesinden, gerçekten kızdığını zannetti.

Chrysander sıırsıklam kıyafetlerine bakarken öfkeyle kaşlarını çatı ama hemen ardından kakhahalarla gülmeye başladı.

Marley o daha kendine gelemeden havuzun merdivenlerine yürüyüp, yavaş hareketlerle çıkarak, vücudunu sergiledi ve bıraktığı etkiyi görmek üzere, omuzu üzerinden bakınca, Chrysander'ın ağzının açık kaldığını fark ederek memnun oldu. En üst basamağa çıkınca da, ona profilden görüntü vermek için döndü, sonra da arkasını dönerek, kimonosunu almak için eğildi.

Havuzun içinde tamamen giyinik duran Chrysander, “Seni yaramaz!” diye bağırdı.

Ve Chrysander bir anda arkasından sarılınca, Marley onun havuzdan nasıl bu kadar hızlı çıktığını anlayamadığı için şaşırarak, sıçradı.

Chrysander onu kollarına aldığı gibi yeniden havuza atladı ve gözlerini ondan ayırmadan, “Bir yere kıpırdama,” dedi.

Marley kıkırdadı, ama Chrysander'ın soyunmaya başladığını görünce, kakhahası boğazında kayboldu. Üzerindeki ıslak kıyafetleri teker teker çıkardıkça kaslı vücudu gözler önüne seriliyordu. Altında bir tek iç çamaşırı kaldığında, onu baştan çıkarma görevini başarıyla tamamlamış olduğunu görebiliyordu.

Chrysander üzerindeki son parçadan da kurtulunca, yeniden Marley'in yanına suya atladı ve büyük bir açlıkla onu öpmeye başladı. Dilini boynunda gezdirirken de, “Üzerindeki bu bikini yasaklanmalı,” diye hırladı.

“Sevmedysen, çıkarabilirim,” dedi Marley masumca.

“Sevdim elbette, ama çıkarmayı daha da çok seveceğim.”

Marley bir anda onun ellerinden kurtulup suya daldı ve olabildiğince hızla uzaklaştı. Yüze çıktımda onu hemen göremedi ama artık çok geçti.

Chrysander bacaklarından yakaladığı gibi onu dibe çekti.

Sonra beraberce suyun yüzeyine çıktı.

Marley, kolları onun boynunda, masum masum, “Sanırım beni havuzdan çıkarıp, yukarı götürmene itiraz etmem,” dedi.

Chrysander onu ikiletmedi ve bacaklarını beline sarıp, havuzdan çıkar-

dı.

Marley, onun yanında iki havlu getirdiğini ancak o zaman fark etti ve gülümsedi.

Chrysander onu şezlonga bırakarak kurulamaya başladı. Saçlarını, yüzünü, vücudunun en mahrem yerlerini ellemekten çekinmeyerek uzun uzun her yerini okşadı ve kuruladı.

Marley onun dokunuşlarına daha fazla dayanamayacağını hissederek, genç adamı kendine doğru çekti, kollarını boynuna doladı ve dudakları birleştğinde, “Beni yukarı çıkar,” diye inledi.

Tam o anda kapanan bir kapı sesi ikisini de ürküttü.

Chrysander ayağa kalkarken bir küfür savurdu ve Marley’in üzerini örttü.

Marley, Chrysander’ın omuzu üzerinden Roselyn’i görünce donup kaldı. Ama kısa bir süre sonra şaşkınlığı öfkeye dönüştü. Bu kadın ne cüretle, haber vermeksizin evlerine böyle dalabiliyordu?

Chrysander buz gibi bir sesle sordu. “Burada ne arıyorsun?”

“Böldüğüm için kusura bakmayın ama ilgilenmeniz gereken bazı konular vardı. Telefon veya e-mail yerine, şahsen görmenizin daha doğru olacağını düşündüm,” dedi Roselyn zafer kazanmış gibi bir ifadeyle.

“Beni ofisimde beklemen daha iyi olur,” dedi Chrysander.

Roselyn çıkarken, Marley sinirden titredi. Kadının zamanlaması bundan daha kötü olamazdı.

Chrysander onun kalkmasına yardım ederken, “Özür dilerim,” dedi ve genç kadının titreyen vücudunu havluyla sardı. “Sen üzerine kuru bir şeyler giyerken, ben de bu işi halledeyim. Sonra hemen yanma gelirim.”

Marley sesini çıkarmadan başını salladı, ama çok iyi biliyordu ki, aralarındaki o sihirli an, Roselyn’in sabotajı ile sona ermişti. Yukarı çıkıp duşagirdi. Çıktığında Chrysander çoktan giyinip, ofisine inmişti bile.

Chrysander asistanına öfkeyle bakarak, “Bu tarz müdahalelerden hiç hoşlanmam,” dedi. “Ne aradın, ne haber verdin, ne de adaya gelmek için izin istedin.”

Roselyn’in beti benzi atmıştı.

Chrysander hızını alamayarak devam etti. “Burası benim özel alanım. İşlerimde olduğun rahatlıkla burada hareket edemezsin. Anlaşıldı mı?”

Roselyn tutuk bir şekilde cevapladı. “Evet efendim.”

“Şimdi söyle bakalım, telefonda söyleyemeyeceğin kadar önemli haber neymiş?”

“Tasarımlarınızdan birinin daha çalındığını fark ettim.”

"Ne? Hangi tasarımlar, bana her şeyi anlat."

Roselyn'in ifadesi sertleşti. "Eski tasarımlardan biri. Rio'da yaptırmayı düşündüğünüz otelin orijinal hali. Marley, bunu da diğerleriyle birlikte Marcelli'ye satmış olmalı ki, Roma'da bizim otelin aynısı yükseliyor. Birkaç gün önce gözlerimle gördüm."

Chrysander öfkeden çıldırmış gibiydi. "Kardeşlerimin bundan haberi var mı?"

Roselyn, hayır anlamında başını alladı. "Siz söylemek istersiniz diye düşündüm."

Chrysander başını salladı ve sahile bakarak düşüncelere daldı. Ne zaman Marley'in ihanetini unutmaya çalışsa, geçmiş bir şekilde yakalıyor ve yeniden yaralıyordu. Marley'in planları nasıl ele geçirmiş olabileceğini bir kez daha hatırlamaya çalıştı. Evde onun yanındayken, tüm gardını indirmiş ve ona tamamen güvenmişti. Ondan bir şey saklama gereği hiç duymamıştı. Her şeyin ötesinde son gecelerine ait gözünün önünden gitmeyen bir görüntü vardı. Marley ile yüzleştğinde, onun gözlerinde gördüğü dehşet ve korku o kadar gerçektir ki... Bu kadar gerçek bir tepkiyi kim taklit edebilirdi?

Roselyn tatlı sesle, "Chrysander," dedi.

Chrysander adını duyunca gözlerini kıstı. Elemanlarının kendisine adı ile hitap etmesine izin vermezdi.

Roselyn devam etti. "Bunu sana bir daha yapmasına izin verme, olur mu?"

"Bir daha olmayacak." Chrysander'ın bu seferki öfkesi sadece Marley'e değildi. Roselyn'in, kendisini Marley'e karşı uyarmak zorunda kalışı da ağrına gitmişti.

Roselyn temkinli, bir şekilde uyarılarına devam etti. "Umarım bu otel işini de mahvetmez. Bu senin için çok önemli."

"Bu seni ilgilendiren bir konu değil. Ben Marley'i hallederim."

Patronunun ses tonu Roselyn'in irkilmesine neden oldu. "Özür dilerim. İşim benim için çok önemli. Sizin için ve Paris projesi için çok çalıştım."

Chrysander sınırla iç geçirerek ona hak verdi. Gerçekten çok çalışmıştı ve her ne kadar kendisi izin vermese de, Marley'e kızgın olmasını anlayabiliyordu. "Endişeni takdir ediyorum Roselyn. Eğer hepsi bu kadar ise, helikopteri çağırayım da, seni geri götürsün."

Roselyn bunu hiç istemez gibi baktı ama yapacak başka bir şey olmadığı için sessizce başını salladı.

Yarım saat sonra Chrysander onu helikoptere kadar yolcu etti ve hemen eve geri döndü. Ve Marley'i yatakta üzerinde yalnızca bir havluyla, üzgün

bir şekilde otururken bulunca, bütün öfkesi uçup gitti. “Neyin var *agape mou*? İyi misin?”

Marley gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. Daha az önce mutlulukla ışıldayan mavi gözleri solmuştu.

Chrysander onun gözlerinin yeniden parlamasını, havuzdaki mutlu anlarına geri dönebilmeyi istiyordu.

“Bu dayanılır gibi değil,” dedi Marley.

Chrysander, “Ne demek istiyorsun?” derken onun ipeksi yanağını okuyordu.

Marley üzüntüyle onun gözlerine baktı. “Burası bizim evimiz, özelimiz. Roselyn’in elini kolunu sallaya sallaya istediği zaman evimize dalmasından hoşlanmıyorum. Birilerine yakalanma korkusu olmadan eğlenmeye, sevmeye hakkımız yok mu? Bu rahatsızlığımı dile getirirsem, bu beni kısıtlayacak bir cadı mı yapacak? Bu durumdan kurtulmanın imkanı yo mu?” Bir süre ellerine baktıktan sonra, yeniden Chrysander’a döndü. Gözleri duygularını ele veriyordu. “O ne zaman gelse, senin bendeh uzaklaşmaktan nefret ediyorum. Eline bir takım kâğıtlar tutuşturup gidiyor ve sen benden uzaklaşıyorsun. Onun olmadığı şu son birkaç hafta rüya gibiydi. Şimdi yine hayatımıza daldı ve sen şimdiden uzaklaşmaya başladın bile.”

Genç kadının gözlerinden yaşlar akmaya başladığında, Chrysander şaşkınlıktan konuşamıyordu. Söyledikleri harfiyen doğrudu. Marley söyleyene kadar, bu durumun ona nasıl görüldüğünü fark etmemişti. Onun ihaneti her hatırlatıldığında, duygularını saklamayı becerdiğini sanıyordu. “Özür dilerim *agape mou*. Roselyn’in varlığının seni bu kadar rahatsız etmesini görmezden geldiğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak. Buraya bir daha habersiz gelmemesi konusunda onu kesin bir şekilde uyardım.”

“Chrysander, her ne kadar hoşlanmasam da, Roselyn’in varlığına katlanabilirim. Benim dayanamadığım şey, o ne zaman gelse, senin benden uzaklaşman. Kendime güvenimi güçlendirecek hiçbir hatıram da yok ki, kendime aranızda bir şey olmadığını telkin edebileyim.”

Chrysander’ın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Onunla aramızda bir ilişki olmasından mı şüpheleniyorsun?”

Marley başını salladı. “Bu konuyu yüzüme gözüme bulaştırdım. Demek istediğim, hiçbir şey hatırlamadığım için ilişkimiz benim için yeni başlıyor. Onun ilişkimizi açık bir şekilde yıkmaya çalıştığını gördükçe de kendimi güvensiz hissediyorum.”

Chrysander söyleyecek bir şey bulamadığı için, Marley’i kollarına aldı. Roselyn’in onları ayırmaya çalışmadığını, sadece üzerinde çok çalıştığı bir

işi rakiplerine sattığı için ona kızgın olduğunu söyleyemezdi ki... Tanrım! Ne kadar karmaşık bir durumdu. Marley'i korumak amacıyla, Roselyn'e verdiği tepkiye kendisi bile inanamıyordu. Roselyn haklı olduğu halde, bunu nasıl yaptığını anlayamıyordu. Ama emin olduğu bir şey vardı ki, o da Marley'in üzülmelerini istemediği idi. Bu kadın kendisini ne kadar üzümüş olursa olsun, onun gözlerindeki bu hüznü silmeye kararlıydı. Geçmişini değiştiremeye bile, Roselyn'in varlığıyla, Marley'i üzmesine izin vermeyecekti. Roselyn bir daha bu adaya gelmeyecekti...

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

CHRYSANDER yüzünü buruşturarak deri koltuğuna yaslanıp, ellerini başının arkasında birleştirerek, gözlerini tavana dikti. New York'a geri dönmesi gerekiyordu. Tasarımlarından biri daha çalındığı için, hem Piers, hem de Theron, haklı olarak Marley'e karşı büyük bir öfke duyuyorlardı. Tanrım! Onlara Marley ile evleneceklerini söylediğinde neler olacaktı acaba? Marley'i yanında götürmekle, bu adada güvenli bir şekilde bırakmak ve kardeşlerinin gazabından koruma konusunda kararsızdı. Tanıdık bir ortama girdiğinde, Marley'in bir şeyler hatırlamasından korkuyordu. Evet, biliyordu, bu çok bencilceydi, ama Marley geçmişi hatırladığında, büyük bir öfke duyacaktı. Bu yüzden de ne kadar utanç verici olursa olsun, için için Marley'in hafızasının geri gelmemesini ve kalan hayatlarının şimdiki gibi devam etmesini istiyordu. Bu haliyle onu çoktan affetmişti, ama doktorların söylediği gibi hafızası geri gelirse, geçmişi yargılamak zorunda kalacaklar ve sonuçta büyük ihtimalle onu kaybedecekti. Tanrım! Bunun düşüncesi bile korkunçtu.

Marley ile adada geçirdikleri zaman, Chrysander'ın onun ihanetinden önceki hayatlarını düşünmesine sebep olmuştu. O zamanlar onun kıymetini bilememiş, çantada keklik gibi görmüştü. Seyahatlerinden döndüğü zamanlarda, onun evindeki varlığının ne kadar rahatlatıcı, doyurucu ve keyifli olduğunu ancak şimdi fark edebiliyordu. Marley her zaman eğlenceli, tasassız, hassas, sevecen bir kadındı. Yani, çocuğunun annesi olmasını istediği bir kadında aradığı tüm özelliklere sahipti.

"Chrysander!"

Chrysander, Marley'in sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Yüz ifadesinin düşüncelerini ele vermediğini umuyordu. Aslında Roselyn'in adaya gelişinden beri araları da biraz gergindi. "Ne var, *pedhaki mou*?"

"İyi misin?"

Chrysander endişeli görüldüğünü fark ederek, elini ona doğru uzattı. "Buraya gel." Ve genç kadını çekerek kucağına oturttu. Haberi ona verirken yakınında olmasını istiyordu. "Benim New York'a dönmem gerekiyor."

Marley'in yüzü gölgelendi. "Ne zaman?"

"Yarın sabah. Üst düzey bir devlet görevlisi, bizim New York'taki otelde bir organizasyon hazırlıyormuş. Piers ve Theron halledebileceklerini söylemişler ama adam üçümüzün de bu önemli organizasyonda olmasını şart koşmuş. Maalesef gitmeye mecburum," diyen Chrysander, Marley'in yüzündeki hayal kırıklığını görünce, hiç düşünmeden, "Sen de gelebilirsin," dedi.

Marley'in gözleri parladı. "Ayak bağı olmaz mıyım?"

Chrysander kaşlarını çatı. "Sen hiçbir zaman ayak bağı olamazsın *agape mou*. Aslında iyi bile olabilir. Kardeşlerim seninle tanışmak isteyeceklerdir. Onlara düğün planlarımızdan bahsederiz. Hatta belki ailemle bir aradayken New York'ta evlenir ve buraya evli olarak bile dönebiliriz." Ne kadar çabuk evlenirlerse, o kadar iyi olacağını düşünüyordu. "Doktor Karounis'i, Atina'ya geri gönderirim. Ona artık ihtiyacımız olacağını sanmıyorum."

"Ya Patrice... Onu sevmediğimden değil de, Patrice ile Doktor Karounis çok iyi anlaşıyorlar. Belki o da Atina'ya gitmek isterdi."

Chrysander gülümseyerek, "Bence mahsuru yok," dedi.

"O zaman ben de seve seve seninle gelirim," diyen Marley, Chrysander'ın kollarına atılıp, heyecanla onu öpücüklere boğdu. Sonra da geri çekilip, çocukça bir heyecanla ellerini çırpı. "Gidip hemen hazırlanayım."

Chrysander içten bir gülümsemeyle onun hızla kapıdan çıkışını izledi. Yakında bu kadını evleneceği ve onu sonsuza kadar kendisine bağlayacağı için rahatlamış olması gerekirdi, ama tam tersine içini kemiren bir huzursuzluk vardı...

Chrysander'ın özel uçağı New York'a akşamüstü ulaştı. Alanda bir limuzini onları bekliyordu.

Marley yaklaştıkça, arabanın yanında duran uzun boylu, yakışıklı ada-

mm, Chrysander'a ne kadar benzediğini fark etti.

"Theron," diye seslendi Chrysander. Bizi karşılamaya geleceğini tahmin etmiyordum. Bu ne güzel bir sürpriz..."

Theron hafifçe gülümseyerek, "Neden, ağabeyimi karşılayamaz mıyım?"

Chrysander, Marley'i belinden tutarak, "Theron, bu Marley. Marley, bu da küçük kardeşim Theron."

Marley gülümseyerek genç adamın elini sıktı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Theron gülümsemediği gibi, Marley'in yüzüne bile bakmadı.

Theron'un bu karşılaşmadan hiç hoşlanmadığını fark eden Marley'in gülümsemesi yüzünde donup kaldı ve içgüdüsel bir hareketle Chrysander'a sığındı.

Theron'un bakışları, Marley'in parmağındaki yüzüğe takılınca, kaşları iyice çatıldı ve çenesi kasılmış bir şekilde, dik dik Chrysander'a baktı.

"Terbiyeli davran," dedi Chrysander, kardeşine dönerek sakın ama kararlı bir tavırla.

"Ben de memnun oldum," dedi Theron ama vücut dili tam tersini söylüyordu. Sonra da hızla arkasını dönerek, yakındaki başka bir arabaya doğru yürüdü.

Marley şaşkınlıkla Chrysander'a baktı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bir şey değil, *pedhaki mou*. Onun kabalığı için özür dilerim. Bir daha olmaz."

"Ama neden?" diyen Marley çok sarsılmıştı. "Onunla daha önce tanışmış mıydık? Eskiden onu üzecek bir şey mi yaptım? Her zaman bana karşı böyle miydi?"

"Hayır, daha önce tanışmadınız. Ve sen, ona bir şey de yapmadın. Theron böyledir."

Chrysander'ın ses tonundan, Marley onun yalan söylediğini hissedebiliyordu. Sessizce büzülüp, arabadan dışarıyı seyretmeye başladı. Bazı şeyler yerine oturmuyordu. Kardeşi neden kendisini görür görmez nefret saçmıştı? Neden daha önce tanışmamışlardı? Arkasına yaslanıp, sıkıntıyla iç geçirdi. New York'ta hafızasını geri getirecek ipuçlarını bulmayı umuyordu. Ne yapıp edip, evlenmeden önce geçmişini hatırlamanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Eve ulaştıklarında, Marley'i bir sürpriz daha bekliyordu. Roselyn ile karşılaşınca, öfkeden kuduracak gibi oldu. Her evde bu kadınla burun buruna gelmek zorunda mıydı?

Roselyn'in sıcak gülümsemeyle Chrysander'a sokulabildiği kadar yaklaşmış, araması gereken isimleri, toplantı günlerini ve imzalaması gereken evrakları sayıyordu. Kısık ve seksi bir sesle patronunun kulağına doğru konuşurken, bir yandan da sürekli olarak koluna dokunmayı da ihmal etmiyordu. Sanki Marley orada değilmiş gibi davranıyordu.

Bu kadın artık iyice haddini aşıyordu. Marley hamile olmasa, onu kulağından tuttuğu gibi evden atardı.

Sonunda Roselyn konuşmasını sonlandırdı ve asansöre doğru yöneldi.

Marley biraz olsun rahatlamıştı. Onun asansöre binişini seyrederken, Chrysander'a benzeyen başka bir adamın asansörden çıktığını gördü.

"Bugün evimiz yolgeçen hanına döndü," diyen Chrysander sanki Marley'in aklını okur gibiydi.

Theron'un tepkisi o kadar bariz olmasaydı, Marley yeni gelen adamdan bu kadar rahatsız olmayabilirdi.

Chrysander, erkek kardeşi Piers'i tanıştırdı ve bu genç adam da tepkisini saklamaya hiç gerek duymadı ve dışları arasından, "Bir mahsuru yoksa biraz konuşabilir miyiz Chrysander?" dedi.

Marley, "Ben size engel olmayayım," diyerek yatak odasına gitti. Bir günde bu kadar soğuk karşılanma yeterliydi. Kapan kapılar ardından yükselen sesleri ve Chrysander'ın öfkesini duyabiliyordu. Konuşmaları dinleyip dinlememe konusunda tereddüt etti. Söylenenleri duymak istediğinden emin değildi. Hastaneden çıktığında yattığı odaya bir göz gezdirdi ve ne yapacağını bilemez bir şekilde, ayakkabılarını çıkarıp, yatağa oturdu. Yolculuk yorucu değildi ama yatağa kıvrılıp, örtülerin altına saklanmak çok cazip geldi. Biraz uyumak, ağrıyan başına iyi gelebilirdi.

Marley uyandığında başka bir yatakta olduğunu fark etti ve uyku mahmurluğundan biraz kurtulunca, Chrysander'ın odasında olduğunu anladı. Baş ağrısının geçmişti.

Chrysander, odanın diğer ucunda oturuyordu.

"Sandığımdan daha fazla yorulmuş olmalıyım. Beni taşırken bile uyanmadığıma göre," dedi Marley yavaşça.

"Bizim odamızda, bizim yatağımızda yatacaksın."

Marley gözlerini kırıştırdı. "Tamam. Bana daha önce öbür odayı verdiğin için bilemedim."

Chrysander ona doğru yürüyüp yanına oturdu. Kendi kendine konuşur gibi bir hali vardı. "Senin yerin burası. Benim yanımda."

Marley başını öne eğdi. Chrysander'ın sözlerinde, diğer odada kalmasını istememesinden daha öte bir anlam var gibiydi. Sanki hem kendini, hem

de etrafındakileri, birbirlerine ait olduklarına ikna etmek ister gibiydi.

Marley, "Kardeşlerin beni onaylamıyorlar," dedi yavaşça.

Chrysander buz gibi bir ifadeyle, "Kardeşlerimin bu konu hakkında bir şey söylemeye hakkı yok. İki gece sonra yapılacak olan organizasyonda evlilik haberimizi onlarla paylaşacağım ve bir hafta içinde de evleneceğiz," dedi.

Marley, onun son sözü söylediğini biliyordu. Chrysander Anetakis kanunları açıklanmıştı.

Chrysander birden düşüncelerinden sıyrılıp, genç kadını öptü ve "Haydi, üstüne bir şeyler giy de, gidip güzel bir yemek yiyelim," dedi.

"İstakoz mu?" dedi Marley heyecanla ve birden gözleri ışıldayarak, "Chrysander, istakozun en sevdiğim yiyecek olduğunu hatırladım," dedi.

Chrysander gülümseyerek onu tekrar öptü. "Öyle, *pédhaki mou*. Eski-den eve ismarlardık ve çıplak bir halde yatakta oturup, yerdik."

Marley hazırlanmak üzere kalktı ve duşa girdi.

Yarım saat sonra asansörden çıkmış, kendilerini bekleyen arabaya biniyorlardı.

Chrysander, onu New York'un en beğenilen restoranlarından birine götürdü. Gözlerden uzak, özel bir bölüme yerleştiler.

Işık loştu ve Marley'e Noel zamanını hatırlattı. Bölük pörçük hatıraları böyle özel günleri ne kadar sevdiğini hissettiriyordu. Bir ay sonra her yer süslenecek, tüm dükkanlar ışıklarla parlayacaktı. Chrysander ile bir Noel geçireceği için hayallere daldı.

"Yüzünde tatlı bir gülümseme ile dalıp gittin *agape mou*. Umarım beni de düşünüyorsundur."

Marley, karşısında tüm yakışıklılığıyla oturan Chrysander'a baktı. Bronz teni mum ışığında heykel gibi parlıyordu. "Seninle geçireceğimiz Noel'i hayal ediyordum. Böyle günleri ne kadar sevdiğimi hatırladım."

"Hatıraların geri dönüyor sanırım," dedi Chrysander, ancak sesinde sevinç yoktu.

Marley, dudaklarını bükerek, "Tam olarak değil maalesef. Parça parça görüntüler beliriyor. Tam olarak hatırlamaktan çok, belirsiz bir his..."

"Hatırlayacaksın merak etme."

Marley başını sallayarak onu onayladı ve gündüz yaşadığı tatsız olayları unutmak için, gecenin tadını çıkarmaya karar verdi. Chrysander ile aile üyeleri ve asistanı olacak o kadın olmadan, harika bir yemek yiyip, romantik bir gece geçirmek için rahatlamaya çalıştı.

Chrysander, "Yarın alışverişe çıkmak ister misin? Benim sabahtan bir

toplantım var ama öğlende buluşup bir yemek yer ve organizasyonda giyeceğin giysi için alışverişe çıkabiliriz. Hazır çıkmışken gelinliğine de bakalım,” dedi.

Marley, Chrysander’ı alışveriş yaparken gözünün önüne getiremiyordu. Ne kadar zorlarsa zorlasın, o böyle bir şey yapacak bir adam değildi.

“Benim bu organizasyona katılmamı gerçekten istiyor musun?”

Chrysander’ın tek kaşık kalktı. “Evlilik haberimizi vereceğime göre orada olman gerekmez mi? Ama eğer katılmak istemiyorsan...”

“Yok, hayır, istemez olur muyum hiç? Çok istiyorum da, senin istediğinden emin olamadım.”

“O zaman anlaştık. Yarın seni doyurduktan sonra alışverişe çıkıyoruz.”

Marley, “Evcil hayvanınmışım gibi hissettiriyorsun,” dedi gülerek.

Chrysander seksi bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Seni sadece bana ait, şımarttığım, evcil bir hayvan olarak düşünmek kulağa çok hoş geliyor.”

Marley, adamın sadece bakışları ve gülümseyişiyle, içinde yaktığı ateşi söndürebilmek için suyundan büyük bir yudum aldı.

Chrysander onun üzerinde yarattığı etkiyi görünce, memnuniyetle güldü. “Bu fikir senin de hoşuna gitmiş görünüyor.”

Marley kızarak itiraf etti. “Senin her hangi bir şeyin olma fikri hoşuma gidiyor,” dedi dürüstçe.

Chrysander, masanın üzerinden onun ellerine uzanarak gözlerinin içine baktı. “Sen benimsin *agape* mu. Bunu unutma.”

“O zaman beni eve götür de sevişelim.”

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

ERTESİ sabah Chrysander erkenden uyandı ve öğleyin onu almaya geleceğini söyleyerek, Marley'i öptü.

Marley uykulu gözlerle gerindi, esnedi ve mırıldanarak onu uğurladı. Güneş gözüne girip, yeniden uyandığında, Chrysander ile buluşmasına daha çok zaman vardı. Başma dikilmiş onca güvenlik görevlisinden birini, kendisini dışarı götürmeye ikna edebileceğini tahmin ediyordu. Ama nereye gitmek istediği hakkında ise en ufak bir fikri yoktu. Sonra aklına bir fikir geldi. Chrysander güvenlik konusunda her zaman aşırı derecede titiz olduğuna göre, geçmişte dışarı çıktığında mutlaka yanında birisi oluyordu ve o her kimse nerelere gitmekten hoşlandığını bilen biri olmalıydı. Bu düşünceyle yüzü aydınlandı ve hemen duşa girdi.

Marley yarım saat sonra dışarı çıkmaya hazırды. Kapı ağzında duran, çam yarması iriliğindeki gibi adam tanıdık geldi.

Chrysander'ın, Stavros diye çağırdığı adam, Marley'i görünce dikkat kesildi ve Yunan aksanıyla sordu. "Bayan Jameson. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Onun bu nazik sorusuna rağmen, kendisiyle kapı arasına geçerek, dışarı çıkmasını önlemeye çalışması, Marley'i güldürdü. "Eminim, Chrysander, hafızamı kaybettiğimi size söylemiştir."

Stavros, başını sallayarak onu onayladı.

"Kazadan önce, bir yere giderken, yanımda koruma oluyor muydu? Bunu söyleyebilirsen çok memnun olurum."

"Sizin güvenliğinizden ben sorumluydum."

"Bu iyi haber. O zaman belki bana yardım edebilirsin. Gittiğim her yerde beni takip ettiğine göre, nerelere gitmeyi sevdiğimi de bilirsin. Belki bugün beni sevdiğim yerlerden birine götürebilirsin."

Stavros bir an durup düşündükten sonra, cep telefonundan birini aradı. Hızlı bir şekilde Yunanca konuşurken birkaç kez de başını salladı ve telefonu Marley'e uzattı. "Bay Anetakis sizinle görüşmek istiyor."

Marley, "Tanrı aşkına," diye homurdanarak telefonu eline aldı.

"Beni ekmek için hiç zaman kaybetmedin, değil mi?" dedi Chrysander.

Marley, kızgın bir şekilde Stavros'a baktı ama adam hiç pişman görünmüyordu.

"Ne tür bir bela arıyorsun aşkım?" diyen Chrysander bir kahkaha attı.

Chrysander'ın alışıldık azarından sonra, sevgi dolu bu tepkisi, Marley'in içini rahatlattı. "Biraz hava almak istedim. Yemek saatime kadar geri dönerim. Söz."

"Keyfini çıkar ama kendini yorma. Eğer geç kalıyorsan, telaşlanma. Stavros'a söyle beni arasın. Sizin olduğunuz yere gelirim."

Marley telefonu kapatıp, Stavros'a geri verdi ve "Boşboğazlık etmen konusunda seninle konuşmamız gerek," dedi.

Stavros gözünü bile kırpmadı. "İnanın bana Bayan Jameson, geçmişte bu konuşmaları çok yaptık," dedi, sonra da kulaklığını takıp, Yunanca bir takım emirler vermeye başladı.

Birkaç saniye içinde önlerine bir araba geldi. İçinden başka bir koruma çıkıp Marley'e kapıyı açtı. Stavros onu arkaya oturtuktan sonra, diğer adamla birlikte öne yerleşti.

Stavros, aralarındaki güvenlik camını indirerek, "Nereye gitmek istersiniz Bayan Jameson?" dedi.

"Bilmiyorum. Bana eskiden gittiğim bazı yerleri gösterir misin?"

Stavros emri almıştı.

İşlek New York sokaklarında dolaşmaya başladılar. İlk durakları, evden birkaç blok ötedeki küçük bir kafeydi.

Marley, kapıya yönelince, Stavros dudaklarını otoriter bir tavırla büzerek onu durdurdu ve Marley, ancak iki adamın eşliğinde kafeye girebildi. Kafenin sıcak ve rahat bir ortamı vardı. Burada çok rahat edebileceğini hissetti ama mekân onda hiçbir anı çağırıştırmadı. İçini çekerek Stavros'a gidebileceklerini söyledi.

Bir sonraki uğrak yeri küçük bir marketti.

Marley, Stavros'a sorar gibi bakınca adam açıklama gereği hissetti.

“Uzun seyahatleri dönüşünde, Bay Anetakis’e yemek yapmayı severdiniz. İhtiyaçlarınızı almak için buraya gelirdik. Sonra da tüm malzemeleri ben eve taşıdım.”

Marley ona takıldı. “Seni çok yoruyor muydum?”

Stavros son derece kibardı. “Size eşlik etmek benim için bir zevkti.”

“Galiba beni severdi,” diyen Marley, geçmişte de böyle sıcak sohbetler yaptıklarına dair bir ipucu aradı. “Sırada ne var?”

Sonra bir kütüphane ve sanat galerisine gittiler.

Marley, gördüğü yerleri beğendi ama geçmişe dair hiçbir anısı canlanmadı, ama araba bir parkın önünde durduğunda, birden paniğe kapıldı.

“İyi misiniz?” dedi Stavros endişeyle.

Marley çıkması için arabanın kapısını tutan iri adama baktı.

“Belki de geri dönsək iyi olur. Bay Anetakis ile yemek saatiniz yaklaşıyor,” diye devam etti Stavros.

Marley, hızla arabadan çıkarken itiraz etti. “Hayır.” Burada kalmak istiyordu. Burada kalmalıydı. Burasıyla ilgili bir şey rahatsız edici de olsa zihninde bir çağrışım yapmıştı. Patikadan yürürken, çok soğuk olmamasına rağmen, ceketine iyice sarıldı. Öğlen güneşi parlıyordu, ama içi titriyordu. Hemen arkasında Stavros ve diğer koruma onu takipteydiler. Bir an için kendini olduğundan çok daha önemli hissetti. Gözleri bir heykelin tam karşısına yerleştirilmiş olan, taştan bir banka takıldı. Neden oraya doğru yöneldiğini bilmeden, gidip banka oturdu ve ellerini soğuk taşın üzerine gezdirdi. Daha önce de burada oturduğunu ve çok üzgün olduğunu hissediyordu. Yüzünü ellerinin arasına alıp, öne doğru eğildi. Üzüntüsünün ağırlığını tüm benliğinde hissedebiliyordu.

Stavros’un sesi endişeliydi. “İyi misiniz? Bay Anetakis’i aramalı mıyım? Belki de sizi hastaneye götürmeliyim.

Marley başını salladı ve adama baktı. “Yok bir şeyim. Sadece daha önce buraya gelmiştim, hissedebiliyorum.”

Stavros başıyla onayladı ama bakışlarındaki endişe geçmedi. “Buranın düşünme noktanız olduğunu söylerdiniz.”

“Sanırım çok iyi bir şeyler düşünmemişim,” dedi Marley kendi kendine konuşur gibi...

Stavros saatini kontrol etti. “Ben artık Bay Anetakis’i arayayım ve res-töranda buluşmamızın daha iyi olacağını söyleyeyim.”

Marley, Stavros kalkmasına yardımcı olurken ona itiraz etmedi. “Stavros, lütfen Bay Anetakis’i endişelendirmeyelim. Beni, eve yatağa geri göndermesini istemiyorum.”

"Belki de gerçekten evde kalmalısınız."

Marley yüzünü buruşturdu. "Hiç de eğlenceli biri değilsin. Benim alışverişe çıkmam gerekiyor. Hem de gelinlik almak için. Bunu yatarak yapamam, öyle değil mi?"

Stavros gülmek için kendini zor tuttu ve yola çıktıklarında güvenlik camını indirerek, "Eğer Bay Anetakis sorarsa, şehirde sakın bir gün geçirdiğimizi söylerim," dedi.

Marley'in yüzü güldü. "Seni sevmem için bir sebep olduğunu biliyordum."

Restorana geldiklerinde Chrysander onları kapıda karşıladı ve Stavros'u eve gönderip, işleri bitince Marley'i kendi şoförüyle yollayacağını söyledi. Sonra da Marley'e gününün nasıl geçtiğini sordu.

Marley de, Stavros'un götürdüğü yerleri bir bir anlattı. Sonra da aralarındaki havanın bozulmaması için, hemen konuyu değiştirerek, alışverişten bahsetmeye başladı. Lezzetli makarnasından yerken, "Bu organizasyon tam olarak ne kadar şatafatlı olacak?" dedi.

Chrysander kaşını kaldırarak, soruya soruyla cevap verdi. "Bu senin şatafattan neyi kastettiğine bağlı."

"Blucinimin üstüne bol bir tişört giyip gelebilir miyim yani?"

Chrysander gülmesine hâkim olamadı. "Valla benim için bir mahsuru yok ama yabancı gözlerin kalçalarını o kadar güzel saran blucinin içinde görmelerini istemem doğrusu."

"Şık olmalıyım demek ki..."

"Sen dert etme, *pedhaki mou*. Ben senin için mükemmel elbiseyi seçerim."

"Topuklu ayakkabı giymem ama..."

"Tabi ki giymeyeceksin. Hamile bir kadının topuklu ayakkabı üzerinde eziyet çektiği yerde görülmüş?"

Marley yaramaz bir tavırla devam etti. "Yalınayak gelebilir miyim o zaman?"

Chrysander yine güldü. "Belki de seni evde kilit altında tutmalıyım."

Marley son lokmasını da yuttu ve tabağını masanın diğer tarafına itti. "Yemek harikaydı ve çatlamak üzereyim."

"Biraz kilo alman lazım... Bu halinle çok zayıfsın."

Marley ellerini yuvarlak karnına koyarak sordu. "Hamile kadınlar için şık elbiseler yapıyorlar mı?"

"Merak etme Marley. Sana uygun bir şeyler bulacağız."

Chrysander onu arabaya götürürken, Marley de numaradan huysuzlanı-

yordu. “Elbiselerden bu kadar iyi anlamanın sebebi tam olarak ne?”

Chrysander keyifle ona laf yetiştirdi. “Buna cevap vermemi beklemiyorsun herhalde?”

Arabaya yerleşirlerken konu da kapanmıştı.

Ve az sonra Chrysander, gerçekten de elbiseler konusunda eşsiz bir zevke sahip olduğunu kanıtladı.

Marley’in denediği ikinci elbise mükemmeldi. Beyaz ipekten sade ve kibar bir tasarımı. Göğsünü zarafetle kapatan bir yakası ve üçe askıları vardı. Yumuşak ipek kumaş, yuvarlak karnını sararak, dikkatleri kıvrımlarına yöneltiyordu. “Bu elbise beni çok hamile gösterdi,” diyerek, Chrysander’a döndü.

“Son derece şık görünüyorsun. Her hamile kadın senin gibi görünmek ister.”

Chrysander’ın gözlerindeki beğeni, Marley’e elbiseyi aldırdı. Başka bir elbise aramasına gerek yoktu. Elbiseyi seçtiği kısa topuklu ayakkabılarla birlikte dikkatlice paketlenip getirdiler.

“Söyle bakalım *agape mou*. Geleneksel bir gelinlik mi istersin?”

Marley başını salladı. “Hayır, sanırım daha sade bir şey tercih ederim.”

Satış görevlisi birbirinden güzel birkaç gelinlik modelini onlara sundu.

Marley dikkatle, Chrysander’ın tepkisini bekliyordu. Belden aşağısı yumuşak dalgalar halinde dökülen, şeftali rengi gelinliğe vurulmuştu. Hamileliğini öylesine vurguluyordu ki, Marley uzun zamandan beri ilk kez, kendini kadınsı ve güzel hissetti. Gözlerindeki beğeniden Chrysander’ın da aynı fikirde olduğunu görebiliyordu.

Alışverişleri bittiginde Chrysander, onu araba yerine, yan taraftaki kuyumcuya götürerek, gelinliğine uyan, göz kamaştırıcı pırlanta bir küpe ve kolye seti aldı. Üstüne bir de, beyaz ipek kıyafeti ile takması için safir bir gerdanlık alınca, Marley’in neredeyse dili tutuldu.

Chrysander, genç kadının kulağına eğilerek mırıldandı. “Bunlar gözlerine çok yakışacak *agape mou*. Gecenin devamında seni üzerinde sadece bu mücevherlerle görmek için can atıyorum.”

Marley, damarlarındaki kanın akışı hızlandıkça, yüzünün kontrol edilemez bir şekilde kızardığını hissediyordu. Ancak kuyumcudan çıkarken konuşabilecek gücü kendinde buldu. “Beni şımartıyorsun Chrysander.”

“Kadınımı şımartmak benim görevim.”

“Çok mutlu olduğumu belirtmeliyim.”

“Buna sevindim, çünkü bundan böyle her zaman seni şımartmayı düşünüyorum.”

Marley sevdiği adama yaklaşıp, onu dudaklarından öptü ve başını onun boynuna gömerek, erkeksi kokusunu içine çekti. “Sana bugün için ne kadar teşekkür etsem az.”

Chrysander, ellerini kadının saçlarında gezdirerek ona sıkıca sarıldı. “Bir şey değil hayatım.”

Marley, bir an başını kaldırıp, aklına gelen şeyi sordu. “Ben iyi yemek yapar mıydım?”

Chrysander sorar gibi bakarak, “Anlayamadım?” dedi.

“Stavros, sana sık sık yemek yaptığımı söyledim de. İyi miydin ben?”

“Doğru ya... Uzun zamandır bunu düşünmemiştim. Bana seyahatten döndüğümde yemek yapardın.”

“Sık sık mı giderdin seyahate?”

Chrysander bir an durakladı ve başıyla onayladı. “Maalesef, evet. İş için sık sık şehir dışına çıkardım. Bazen haftalarca birbirimizi görmezdik.”

“Buna inanmıyorum. Bu sabah seni birkaç saat göremeyince bile özledim.”

“Ben de seni özledim, *pedhaki mou*.”

Eve dönerlerken, Marley huzurla Chrysander'a yaslandı. Gün harika geçmişti ve çok güzel bir akşam onları bekliyordu...

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

MARLEY beyaz ipek elbisesini son bir kez düzelterek, aynadaki görüntüsüne hayranlıkla baktı. Boynundaki safir gerdanlığı göz alıyordu.

Chrysander, özel dikim siyah takımı, beyaz gömleği, bronz teniyle mükemmel görünüyordu. Gözleri parıldayarak, "Harika görünüyorsun *agape mou*," dedi.

"Sen de öyle."

Sözcüklere dökmeseler de, akıllarından hemen oracıkta birbirlerini soyup, çarşafı arasında kaybolmak istediklerinin geçtiği belli oluyordu.

İlk toparlanan Chrysander oldu. "Hazırsan araba bizi bekliyor."

Marley nişan yüzüğünden güç almak istercesine parmağında çevirdi.

Onun endişesini anlayan Chrysander, "Merak etme, bütün gece yanında olacağım," diyerek koluna girdi.

"Korktuğunu itiraf etmeliyim."

Otele vardıklarında, limuzinlerin sıra sıra durduğunu gördüler.

Arabalardan çıkan insanların ihtişamı, Marley'in endişeyle yutkunmasına sebep oldu. Kendini hazırlıksız ve çıplak gibi hissetti. Girişe yaklaştıklarında, Chrysander kolunu uzatarak, onu himayesi altına aldı ve birlikte otele girdiler.

Geniş balo salonunun en uzak köşesinde bir caz grubu canlı performans sergiliyor, garsonlar ellerinde şampanya kadehleri ve kanepeler ile konuklar arasında dolaşıyorlardı.

Chrysander kendine bir kadeh şarap alırken, Marley için de soda ısmar-

ladı.

Marley elinde kadehi konuklara göz gezdirirken, Theron, Pierce ve Roselyn'i görünce gerildi. Onların da orada olacağını biliyordu tabi ve elinden geldiğince onlardan uzak durmaya çalışacaktı. Ama Chrysander'i görünce görmez onlara doğru yürümeye başlayan Theron'u görünce, bunun mümkün olmadığını anladı. İlk aklına gelen kaçış yolu, makyajını tazelemek olduğu için, hemen izin istedi.

Ancak Chrysander onun niyetini anlayarak, koluna sıkıca yapıştı.

Theron ağabeyini selamladıktan sonra, olabildiğince kısa bir an, Marley'e dönerek başıyla selam verdi. Bu, kötü kötü bakmasından ya da aşağılamasındansa bu çok daha iyiydi.

Theron kısa bir konuşmadan sonra, Piers'in yanında duran yaşlıca beyi işaret ederek onlara doğru yöneldi.

Marley geride kalmak istese de, Chrysander onu sıkıca tutarak gruba doğru yürüyordu. Piers'e yaklaştıkça yüreğinin sıkıştığını hissetti.

Ve onlar yaklaştıkça da, Piers memnuniyetsizliğini saklamaya gerek bile duymadan kaşlarını çatı.

Yaşlı bey ve yanında eşi olduğu anlaşılan hanım, sıcak bir gülümsemeyle onları selamladı.

Chrysander, "Bay ve Bayan Vasquez, nişanlım Marley Jameson ile tanışmanızı isterim. Marley, Vasquez'ler buraya Brezilya'dan iş için geldiler," dedi.

Marley, içtenlikle gülümseyerek, sessizce Chrysander'a sokuldu.

Piers kabalaşmamıştı. Theron ise az önceki soğukluğunu gizleyerek, doğal bir havaya bürünmüştü.

Marley, bu şekilde devam ederse bu geceyi kazasız atlatabileceğini düşündü.

Chrysander, nişanlısının elini tutarak Vasquez'lere döndü. "Marley ile önümüzdeki hafta, New York'tan ayrılmadan evlenmeyi planlıyoruz. Sizi de aramızda görmekten çok memnun oluruz."

Birden çıkan tuhaf bir sesin ardından, gözler bu sesi çıkaran Roselyn'e döndü. Kadın kendini hemen toparladı ama yüzündeki şoku herkes gördü.

Sonunda herkes önüne döndüğünde, sadece Vasquez'ler verilen habere memnun olmuş görünüyordular.

Piers ve Theron da, en az Roselyn gibi şaşkındılar. Ve bu şaşkınlıkları kısa sürede memnuniyetsizliğe dönüştü.

Chrysander, onlara sert bir bakış attı.

Marley, ortamdaki bu nefret havasından ürperdi. Nişanlı olmaları her-

kesi neden bu kadar şaşırtıyordu ki? Kazadan önce de nişanlıydılar. Neden herkes yeni duymuş gibi davranıyordu?

Sonrasında yapılan mecburi birkaç tebrikten sonra, daha güncel konular açıldı.

Chrysander, Marley'in belinden sıkıca tutarak, uzaklaşmasını önleyordu.

Marley ise konuşulanları duymadan, sessizce gecenin bitmesini beklemeye başlamıştı.

Gece ilerledikçe, evlilik haberi tüm salona yayıldı ve birkaç kişi daha kutlamaya geldi.

Marley'in yüzüne taktığı gülümsemenin donmaya başladığını fark eden Chrysander, onu dansa kaldırdı.

Ve Marley, gece boyunca ilk defa nefes alabildiğini hissetti. "Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

Chrysander, sevecen bir hareketle, onun dudağının kenarına öpücükler kondururken, gönlünü de almaya çalışıyordu. "Buradaki en güzel kadın sensin. Erkeklerin sana bakışlarını fark ettin mi? Ev sahibi olmasam hepsini yumrukladım."

"Bu maço tavırların hoşuma gitse de, beni eve götürüp başka numaralar sergilemeni tercih ederdim."

"Beni kışkırtma."

"Çok ciddiylim."

Chrysander, iç geçirerek dansa devam etti. "Çok isterdim ama tüm gece burada olmak zorundayım. İstersen seni Stavros'la eve yollayabilirim."

Marley, onu hayatta süper asistan Roselyn'le, burada yalnız bırakamazdı. Kardeşleri ve Roselyn'in onu aşağılayan tavırlarına rağmen, salondaki birçok kişi onunla kokuşmak, yakın olmak için birbiriyle yarışlıyordu. Gece kötü başlamasına rağmen, etrafındaki insanların tavırlarından hoşlanmıştı.

İlerleyen saatlerde Chrysander, "Kardeşlerimle biraz konuşmam lazım. Seni biraz yalnız bıraksam olur mu?" dedi.

Marley, onu gülümseyerek yolladı ve kendisi de tuvalete gitti. Ailenin kötü bakışlarından ufak bir kaçamak yapması iyi gelmişti. Ancak işi bitince, orada daha uzun kalamayacağı için, cesaretini topladı ve salona doğru yürüdü. Ve küçük toplantı odalarından birinin önünden geçerken, aralık kapıdan Chrysander'm sesini duydu. Onu orada bekleyip beklememe konusunda kararsızlık yaşarken, kapı önünde bir süre durunca, duyduğu sözler, karar vermesine yetti. Piers'in öfkeli sesi kulaklarında çınladı.

"Chrysander aptallık etme. Onunla evlenmek zorunda değilsin. Çocuk

doğana kadar onu bir yere kapat. Hayatını ve sahip olduğun her şeyi ona sunmak zorunda değilsin.”

Chrysander ise buz gibi cevapladı. “Karnında çocuğumu taşıyor. Onunla evlenmeyi seçmiş olmam sizi ilgilendirmez.”

Marley kapıya daha da yaklaştığı sırada, Roselyn’in tiz sesi duyuldu.

“Onunla evlenemezsin. Sana nasıl ihanet ettiğini, şirketini nasıl batırmaya çalıştığını hatırlamıyor musun? Paris ve Roma’da, rakiplerinin yaptırdığı otellere bakman yeterli... Senin tasarımların rakiplerinin ismiyle yükseliyor.”

Birden Marley’in başından aşağı kaynar sular dökülür gibi oldu. Sanki içinde bir patlamayla, sisler dağılmaya başlamıştı. Sanki bir anda önünde duran kilitli kapı ardına kadar açıldı ve geçmişe zalım bir şekilde beynine dolmaya başladı. Hızlı oynatılan bir film gibi hatıraları bir bir gözünde canlanmaya başlamıştı; Chrysander’ın hırsızlıkla suçlaması, evden kovması, kaçırılıp aylarca korku içinde yaşaması, rehin tutulması, istenilen fidyeyi ödemesi için Chrysander’dan cevap bekleyişi, onun ödemeyi reddetmesi... Chrysander kendisini terk etmişti... Bir çöp gibi gözden çıkarmıştı... Fidyeye olarak istenilen yarım milyon dolar, Chrysander güdünde bir adam için para değildi, ama o bunu bile hayatına karşılık olarak çok görmüştü. Bu adam kendisini hiç sevmemiş, hiç istememişti. Ve hastanede gözünü açtığı andan beri yalan söylemiş, aldatmıştı... Bu adamın gözünde hiç bir değeri yoktu. İzdirap, dev bir taş gibi göğüs kafesine yerleşti. Kalbi sıkışıyor, tüm benliği parçalanıyordu. Her şey koskoca bir yalandan ibaretti. Keşke hiç kurtulmamış olsaydı...

Marley’in dudaklarından dökülen acı bir feryat, etrafta yankılanınca, tüm başlar ona doğru döndü.

Tliron gözlerini ondan kaçırdı. Piers’in bakışlarından ise rahatsız olduğu belliydi.

Gözleri buluştuğunda, Chrysander onun her şeyi hatırladığını anladı ve ona doğru yürüdü.

Marley geri kaçmaya çalıştı ama sendeledi. Gözyaşları görüşünü bulanıdırıyordu. Bunu kaldıracak gücü yoktu. Kendini hızla lobiye attı.

Chrysander arkasından geliyordu. Ona seslendi ama Marley durmadı. Vücudu hıçkırıqlarla sarsılıyor, sürekli sendeliyor ama her seferinde kaçmak için toparlanıyordu. Chrysander peşini bırakmamıştı. Çıkışı bulmak için koşuyor ama nereye gittiğini bilmiyordu. Devasa bir gövdeye çarptığında, Stavros’un kollarında olduğunu anladı. Stavros, ona sarılmış, gitmesini önlüyordu. Delice bir güçle, kurtulmak için çırpınmaya başladı. Bir an

için, Stavros'un ellerinden kurtuldu ama dengesini kaybedip yere yuvarlandı ve kaçmasının imkânsız olduğunu anladı. Acı ve ızdırap tüm bedenini sarmıştı. Chrysander yanına ulaşip, iyi olup olmadığını sorduğunda, cevap vermeden gözlerini kapadı ve nerede olduğunu bilmeksizin, dizlerini karnına doğru çekip, bir anda kendini dış dünyaya kapadı.

Chrysander, onu yerden kaldırırken sürekli adını söylüyordu. Telaşla bir doktor çağırılmasını istedikten sonra, onu boş bir odaya taşıdı ve onu incitmekten korkarak okşamaya başladı. "Ağlama bebeğim benim. Kendini hasta edeceksin."

Zaten hastayım diye düşündü Marley. Hem de asla iyileşmeyecek kadar hastaydı.

Chrysander, onun gözlerinden sicim gibi inen sıcak yaşları kurulamaya yetişemiyordu.

Marley, hiç bir acıyı hissetmeyeceği bir yerlere kaçmak istiyordu. Chrysander'm doktorla bir şeyler konuştuğunu duydu, ama dinlemedi. Az sonra koluna batan iğneyi de umursamadı. Acısı hafifliyor, beyni bulanıyordu. Uykunun kendisini teslim aldığını hissediyordu. Sonra her şey karardı ve ruhunu bir kayıtsızlık kapladı. Acı ve ihanetin olmadığı bu cennete uçuyor gibiydi...

Otel doktoru, daha fazla zarar görmesine engel olmak için, ona sakinleştirici vermişti.

Marley uykuya dalınca, doktor endişeli bir bakışla Chrysander'a döndü.

"Rahatsızlığı fiziksel değil, ruhsal. Söylediğiniz gibi hafızası şu an geri geldiyse, hissettiği dayanılmaz acı bundan kaynaklanıyor olmalı."

Chrysander çaresizce sordu. "Peki, ne yapabiliriz? Onu bu halde bırakamayız."

"Onu eve, alışık olduğu bir ortama götürmelisiniz. Bir terapist de ihtiyacı olacak. Çok hassas bir dönemden geçiyor. Yaşadığı bunca sarsıntıdan sonra, içinden çıkılmaz bir bunalıma sürüklenebilir. Böylesi daha iyi. Şu an için büyük sıkıntı yaşıyor ama sonuçta hafızası geri geldi."

Chrysander işe aynı fikirde değildi. Belki de geçmişi hatırlamasa, onlar için çok daha iyi olacaktı. Yeni ve temiz bir başlangıç yapma şansı ellerinden kaçmıştı. Şimdi ona söylediği tüm kötü sözleri, onu evden kovuşunu, yardımına koşmayışını... Her şeyi... Her şeyi hatırlıyordu... Düşünceli bir şekilde parmaklarını saçlarında gezdirdi. Şimdi hafızası geri geldiğine göre suçluluk hissetmesi gerekmez miydi? Oysa Marley'in gözlerinde suçluluk, utanç ya da pişmanlığın zerresi bile yoktu. Gözlerinde sadece dayanılmaz bir acı, dehşet ve hayal kırıklığı vardı... Acısı o kadar gerçek ve derindi ki,

attığı çılgılık hâlâ kulaklarında çinliyordu. İçini derin bir huzursuzluk dalgası kapladı. ‘

Şu an, Marley’in hatıraları arasında canını çok acıtan bazı gerçekler olduğunu çok iyi anlayabiliyordu...

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

MARLEY, etrafında olanları hayal meyal fark ediyordu. İlk kayıtsızlık hali geçtikten sonra, arabaya taşındığını, Chrysander'ın endişeli mırıltılarını duymuş ama hemen içine kapanarak, ondan uzaklaşmıştı.

Uyandığında tanıdık bir odadaydı. Bilinçin getirdiği taze ve çıplak bir acı dalgası yeniden içine yayılarak, nefesini kesiyordu. Ne kadar gaddar olursa olsun, Chrysander'ın onu buraya, yaşadıkları ve onu kovduğu eve getirecek kadar zalim olduğuna inanamıyordu.

Ağlayacağını zannederken, birden hayretle hiçbir şey hissetmediğini, adeta içinin uyuştuğunu fark etti. Tüm istediği buradan kaçmaktı.

Yatakta oturunca, pencere kenarındaki sandalyede kaykılmış, uyuyan Chrysander'ı gördü. Adamın gömleği buruşmuş, sakalı uzamıştı.

Bir öfke ve kızgınlık dalgası beklerken, yine uyuşukluktan başka bir şey hissetmedi. Bir an önce buradan çıkması lazımdı. Üstünü değiştirmek istese de Chrysander'ı uyandırmak istemiyordu. Onu haksız yere hırsızlıkla suçlayıp, sonra da kendisini kaçıranların eline bırakan bu adamın yüzünü dahi görmek istemiyordu. Parmağını nişan yüzüğünün soğuk metali üzerinde gezdirdikten sonra, hırsla çekip çıkardı, masanın üzerine bıraktı, sonra da yalın ayak odadan çıkarak, asansöre ulaştı. Bu evden son çıktığı, dünyasının başına yıkıldığı geceyi anımsayınca, başı döndü... Böyle bir suçlamayı ne hakla yapabilmişti?

Lobiye ulaştığında, Chrysander'ın güvenlik ekibinden ya da kapıda bekleyen görevliden kurtulamayacağını tahmin ediyordu. Hızla arka girişe

yöneldi. Chrysander'm adamlarından biri kapıda nöbet tutuyordu. Eğilerek, çamaşırhane ve servis girişinin bulunduğu alt kata yöneldi. Birkaç dakika sonra, sabahın ilk ışıklarının vurduğu kaldırımlara ulaşmıştı.

Aynı anda, Chrysander sandalye üzerindeki rahatsız uykusundan sıçradı. Geceyi Marley'e sarılarak geçirmek istemiş ama ne zaman dokunsa, kadın onu ittirerek rahatsızlığını o kadar belli etmişti ki, onu rahat bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı. Eve döner dönmez, doktorun tavsiyesine uyarak Marley için bir terapist ayarlamıştı ve kadın gelmek üzereydi. Marley'in ona açılmasını umuyordu. Yatağa bakıp da boş olduğunu görünce, hemen ayağa fırladı. Koşarak odadan çıkarken de, masanın üzerinde parlayan bir şey gözüne takıldı ve bunun nişan yüzüğü olduğunu görünce, korku bir hançer gibi yüreğine saplandı. Panik içinde odadan çıkıp, koşmaya başladı. Asansöre binerken, bir taraftan da cep telefonu ile birilerine ulaşmaya çalışıyordu. Lobiye indiğinde, Stavros'la çarpıştı ve iri yarı adamın yakasına yapışıp, "Nerede o?" diye bağırdı.

Stavros şaşkındı. "Biz görmedik efendim. O sızılmıyordu."

Chrysander onu öfkeyle savurdu ve "Kaçtı işte. Adamlara haber ver. Hemen bulunmasını istiyorum," dedi.

Girişte bekleyen görevli de en az Stavros kadar şaşkındı.

Stavros'un adamları lobideki herkesi sorguya çekiyordu.

Allah'ım, nereye gitmiş olabilirdi? Hem de onu kaçırانlar henüz bulunmamışken. Sıkıntı Chrysander'm göğsüne tonlarca ağırlık gibi çökmüştü. Tam kapıdan çıkıp, onu aramaya başlayacakken, Theron içeri girdi ve ağabeyini selamlayıp, Marley'in nasıl olduğunu sordu.

Chrysander öfkeyle, "Kaçmış. Onu bulmam lazım," dedi.

Theron ağabeyini kollarından tutarak, "Merak etme, bir şekilde onu buluruz," diye sakinleştirmeye çalıştı.

"Tuhaf bir durum var. Her şeyi hatırladığı anda, gözlerinde pişmanlıktan eser yoktu. Onun gözlerinde gördüğüm şey, sanki ihanete uğrayan oymuş gibi, korkunç bir yıkımdı. O kadar üzgündü ki, onu sakinleştirebilmek için ilaç vermek zorunda kaldık. Uykusunda bile ona yaklaşmamı istemedi. Şu an kendinde değil. Yapabileceklerinden çok korkuyorum."

Theron içtenlikle, "Onu bulacağız, endişelenme," dedi.

Marley, soğuk taş banka oturduğunda, titreyen vücudunu kolları ile sardı ve çıplak ayaklarına baktı. Hava serin olmasına rağmen aklına ayakkabılarını veya paltosunu almak gelmemişti. Tek düşüncesi, bir an önce Chrysander'dan kaçmaktı. İşte yine düşünme noktası dediği yerdeydi. Son gecelerinde, Chrysander'a hamile olduğunu nasıl söyleyeceğini düşünmek

için de buraya gelmişti. Korkmakta ne kadar da haklı olduğunu şimdi anlıyordu. Chrysander kendisine hiç güvenmemiş, hiç sevmemiş ve soğukkanlılıkla kaderine terk etmişti. Geçmiş hatırlamak sadece acı veriyordu. Şimdi neden geçmiş unutmayı seçtiğini gayet iyi anlıyordu. Tutsak kaldığı haftalar boyunca, Chrysander'ın kendisini kurtarmasını beklerken, yaşadığı korkudan çok, sevdiği adamın kaderine terk etmesi acı vermişti.)

Bir erkek nasıl bu kadar zalim olabilirdi? Onun için hiçbir önemi olmayacak bu parayı her hangi biri için, bir yabancı için bile olsa ödeyemez miydi? Bu nasıl bir kalpsizlikti? Ama zaten son gecelerinde hayatındaki yerini, sadece arzularını doyuran bir fahişe olduğunu söyleyerek belli etmemiş miydi? Tanrım! İkinci defa aynı adama âşık olmuştu...

Dudaklarından bir inleme çıktı. Hissettiği acılar geri dönmüş, yok olduğunu zannettiği hisler yeniden canlanmıştı. Gözyaşlarına engel olamıyordu. Hayatında hiç bu kadar üzüldüğünü hatırlamıyordu.

Hafızasının geri geleceğini bile bile, bu adamın kendisini kandırdığına inanamıyordu. Haftalar boyunca sever gibi davranıp, ona yeniden âşık olmasını sağlamıştı. Peki, ama onca yalanın, tutkulu sevişmelerin, âşık numarası yapmasının sebebi neydi? Onu cezalandırmak için zalimce bir oyun muydu hepsi? Aylardır çektiği acıları yeterli bulmamış mıydı? Bu adamı ne kadar az tanıdığını bir kez daha acıyla fark etti.

Marley oracıkta, buz gibi taşın üstünde, kollarıyla kendini sarıp, ileri geri sallanarak saatlerce oturdu. Rüzgâr sırtını ürpertiyordu, ama umurunda bile değildi. Adını duyduğunda daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve başını çevirince birkaç adım ötesinde endişeyle kendisine bakan Theron'u gördü. Onu neden istemediklerini şimdi anlıyordu. Aynen Chrysander gibi, onlar da bir hain olduğunu zannediyorlardı. Bu korkunç bir iftiraydı. Kollarını daha da sıkarak, yere bakmaya devam etti. Theron'un, gözyaşlarını görmesini istemiyordu.

Theron, genç kadının önünde diz çökerek bileğini tuttu ve "Seni geri götürmem gerek, *pedhaki mou*. Burası hiç güvenli değil," dedi nazikçe.

Chrysander'ın kendisine her zaman söylediği, sevgi sözcüğünü duyan Marley, irkildi. Yalnız Chrysander, *küçüğüm* anlamına gelen *pedhaki mou* derdi ama artık bu sözü duymak istemiyordu. Başını sallayarak, bileğini genç adamdan kurtardı.

Theron onun çıplak ayaklarını görünce küfretti. "Burası soğuk ve bu şekilde yalınayak gezemezsin. İzin ver seni eve götüreyim."

Marley, başını şiddetle sallayarak karşı çıktı. "Hayır. Geri dönmeyeceğim."

"Marley, bebeğini düşün. Burada donuyorsun."

Marley kaçmaya hazırlanmak için ayağa kalktı. "O eve geri gitmem."

Theron üzüntüyle ona baktı. "Kaçmana izin veremem. Kendinde değilsin ve havaya uygun giyinmediğin de ortada."

"Umurunda mı ki? Senin gözünde ben sadece ağabeyini dolandırmış bir fahişeyim. Sizi dolandırdım, unuttun mu?"

Theron'un bakışları yumuşamıştı. "Eğer seni Chrysander'ın evine götürmeyeceğime söz veririm, benimle gelir misin Marley? Seni bu şekilde bırakamam."

Marley sendeledi ve tam yere yığılırken Theron onu yakalayıp, kucakladığı gibi arabasına götürdü.

Marley son gücüyle karşı koydu. "Lütfen, beni rahat bırak."

"Yapamam küçük kardeşim."

"Ben sadece ağabeyinin fahişesiyim."

"Bu sözü bir daha duymak istemiyorum."

Sonunda yorgunluktan kapanan gözlerine karşı koyamayan Marley, hafızasının geri gelmesine lanet ederek, yine uykuya sığındı...

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

CHRY SANDER, Imperial Park'taki otellerine adeta uçar gibi girdi ve yoluna çıkan herkesi itip kakarak asansöre ulaşp, en üst kata çıktı. Birkaç dakika sonra da özel konuklar için ayrılan süitin oturma odasında kardeşinin karşısındaydı. Öfkeyle sordu. "Onu neden eve getirmedin?"

"Eve gitme düşüncesi bile kriz geçirmesine sebep oluyordu. Onu eve götürmeyeceğime söz vermek zorunda kaldım."

Chrysander küfrederek gözlerini kapadı.

Theron kısık sesle devam etti. "Sinir krizi geçirmesi yakın. Ayarladığın terapisti bir an önce getirsen iyi olacak. Belki onun bir faydası dokunur."

Chrysander öfkeyle baktı. "Şimdi de onun için endişeleniyor musun?"

Theron'un dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Karnındaki benim yeğenim ve senin de söylediğin gibi, gözlerinde hiç pişmanlık yok... Sadece derin bir acı var... Onu bu şekilde görmek beni de üzüyor."

Chrysander lafı fazla uzatmadan, Marley'i görmek için yandaki odaya geçti. Genç kadının yüzü uykusunda bile acı doluydu. Yavaşça yanağına dokunarak, yüzüne düşen bukleleri geri itti. Solgun yüzünde, gözleri karanlık birer çukur gibiydi. Burnundaki kızarıklıktan ağladığı belliydi. Onu böyle üzgün görmek içini çok acıtıyordu.

Oturma odasına döndü ve terapisti arayarak, otele gelmesini söyledi, sonra da Theron'a onu nerede bulduğunu sordu.

"Sizin evden birkaç blok ötede bir bahçedeydi. Üzerinde palto ve ayakbaları yoktu. Kendinde değil gibiydi..."

Chrysander küfretti. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Theron içindeki şüpheyi onunla paylaştı. "Hâlâ suçlu olduğuna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Bazen de fark etmez diye düşünüyorum." Kardeşinin itirazını beklerken, anlayışla baktığını gördü.

"Onu o bankta çaresiz otururken görünce, benim için de fark etmediğini anladım," diye itiraf etti Theron.

Terapist geldiğinde Chrysander ona baştan beri yaşananları, tüm detayıyla anlattı. Bunca kişisel bilgiyi paylaşmak rahatsız etse de, Marley'e yardım edebilmesi için onun tüm gerçeği bilmesi gerektiğini düşünüyordu. İlişkilerinden, ihanetine, onu evden kovmasından, kaçırılışma, hafıza kaybından o güne kadar tüm başından geçenleri bir bir anlattı.

Doktor kadın hiç bir tepki vermedi. Anlatılanları not aldı ve Marley'i görmek istedi.

Odaya girdiklerinde Marley kıpırdadı.

Chrysander hemen yanına gitmek istediysede, terapist onu durdurdu. "Bırakın onunla ben konuşayım."

Chrysander, isteksiz de olsa doktorun sözünü dinleyerek odadan çıktı ama uzağa gitmedi. İçeride konuşulanları duyabileceği bir yerde, kapının hemen önünde durdu. Uzun bir sessizlikten sonra odadan mırıltılar gelmeye başladı. Başlangıçta Marley'i sakinleştirmek için sürekli terapist konuştu. Uzun bir süre sonra Marley'in titreyen sesi duyuldu.

"Beni evden kovduğu gün doktordan hamile olduğumu öğrenmiştim. Bunu beklemiyordum. O gün Chrysander seyahatten dönüyordu. Ona bu haberi nasıl vereceğimi bilemedim. O yüzden akşam ona ilişkimiz hakkında birkaç soru sordum."

Chrysander, Marley'in o akşam sorduğu soruların anlamını şimdi anlıyordu. Sonraki sözleri işe yüreğinden vurdu.

"Bana ilişkimiz olmadığını, benim yalnızca para karşılığı birlikte olduğum bir fahişe olduğumu söyledi."

Chrysander odaya dalıp itiraz etmek istiyordu. Onu asla bir fahişe olarak düşünmemişti.

"Sonra beni ihanetle suçladı..." Marley'in sesi cılızlaşıp, kayboldu. İçeriden sessiz hıçkırık sesleri geliyordu.

Terapist onu teselli etti. "Devam et Marley. Her şey düzelecek."

"Güya ben otel planlarını çalıp, rakibe satmışım. Beni dinlemeden, evden kovdu."

"Peki, o planları sen mi aldın?"

“Bunu bana soran ilk kişisiniz,” dedi Marley acı acı.

Chrysander irkildi. Marley haklıydı. Ona hiç sormamıştı. Sadece yargılamış ve cezalandırmıştı.

“Donakalmıştım. Suratıma attığı kâğıtları daha önce hiç görmemişim. Neden benim yaptığımı düşündüğünü de hâlâ bilmiyorum. Benden böyle bir şeyi nasıl bekleyebilir?”

Marley’in döktüğü gözyaşları, Chrysander’ın kalbine ok gibi saplanıyordu. İçini saran pişmanlıktan patlayacak gibiydi.

Marley devamını anlatmak için söze başlasa da yeniden hıçkırıklara boğuldu. Kendini toparlaması için bir süre geçti. “Sonra evden çıktım ama ertesi gün dönüp ona hamile olduğumu söylemeyi düşünüyordum. Eğer onunla konuşma şansım olsaydı, gerçekleri görmesini sağlayabileceğime inanıyordum. Sonra kafama bir torba geçirip, beni bir arabaya taktılar. Nereye götürdüler bilmiyorum ama para için rehlin alındığımı söylediler. Chrysander’dan iki kez fidye istediler ve o ikisini de reddetti.” Marley’in sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Chrysander öfke ve üzüntüyle yumruklarını sıkıyordu.

“Beni orada, o adamların elinde bıraktı. Onun için yarım milyon dolar bile etmiyordum!” Marley yeniden gözyaşlarına boğulduğunda, hıçkırıklara boğazını acıtıyordu.

Chrysander donup kalmıştı. Kimse kendisinden fidye parası istememişti ki! Başını duvara yasladı ve yanaklarının ıslanmışlığını hissetti.

Terapist birkaç dakika sonra odadan çıktığında, gözlerinde bir suçlama değil, anlayış vardı. “Ona sakinleştirici verdim, şimdi uyuyor. Yaşadıkları o kadar acı verici ki, kaçışı seçiyor. Hafıza kaybının sebebi de bu; Kendini koruma içgüdüsü. Ona karşı anlayışlı ve nazik olun. Bana ihtiyacınız olduğunda da arayın, hemen gelirim.”

Chrysander salondaki koltuklardan birine çöktü. Kendini yirmi yaş birden yaşlandırmış gibi hissediyordu.

“Duydum,” dedi Theron acıyla.

“O hiçbir şey çalmamış. Benden kimse fidye filan istemedi. Onu yarım milyon dolar için o hayvanların eline terk ettiğimi düşünüyor.”

Theron ağabeyinin omzuna teselli edercesine elini koydu. “Öğrenmemiz gereken çok şey var.”

Chrysander, Marley’in anlattıklarının ışığında, o gece olanları tek tek düşündü ve gerçekleri daha önce görememiş olmasına küftü. Onun ihane-tinden o kadar etkilenmişti ki, gözleri adeta kör olmuştu. Birden dişlerinin arasından, “Roselyn!” diye mırıldandı.

Theron sorar gibi tek kaşını kaldırdı.

Chrysander devam etti. "O akşam, Marley'in çantasında kâğıtları bulmamdan hemen önce Roselyn uğramıştı. Evrakları Marley'in çantasına o yerleştirmiş olmalı." Sonra keşfettiği başka bir gerçek, midesini bulandırmaya başladı. Fidyeye talebi ofisine gelmiş olmalıydı, çünkü evde kimse bilmiyordu. Talepler Roselyn'e ulaşmış ve onun tarafından yok edilmiş olmalıydı. Öfkeyle ayağa fırladı ve Theron'a döndü. "Sen burada Marley ile kal ve bir yere gitmesine izin verme. Ben durumunu kontrol etmesi için bir doktor yollayacağım."

Theron da ayağa kalktı. "Peki sen nereye gidiyorsun?"

"Gerçekleri öğrenmeye."

"Chrysander bekle. Yanında şahitlik edecek birileri olmadan, Roselyn'in itiraf etmesini sağlasan bile kanıt sayılmaz. Yalnızca sen öğrenmiş olursun."

Theron haklıydı...

Chrysander, Roselyn'i beklerken, New York ofisinde volta atıyordu. Gözlerini kapayıp, odaklanmaya çalıştı. Roselyn geldiğinde boynunu kırmak istemesine rağmen, normal davranmayı nasıl başaracaktı? Asistanının topuk seslerini duyunca tüm vücudu gerildi. Onu, yürüdüğü toprağa gömmeyi isterken, her şey yolundaymış gibi gülümsedi.

"Beni mi görmek istedin?" diye sordu Roselyn cilveyle.

Chrysander "Evet," derken gözlerini kadının vücudunda imalı bir şekilde gezdirdi.

Roselyn'in anında gözleri parladı ve işveli bir şekilde patronuna döndü.

Chrysander, "Benim ilgimi çekmek için çabalarım biraz geç fark ettiğimi düşünüyorum," dedi gülümseyerek.

Roselyn'in bir an için kafası karıştı ve masum bakışını korumakta zorlandı. Adamın tam olarak ne demek istediğinden emin değildi ama az sonra anlayacaktı.

Chrysander onun gözlerini, yüzünü ve beden dilini inceliyordu. "Neden beni istediğini daha önce söylemedin?" diye kısık bir sesle sordu. "Bu bizi bir sürü deritten kurtarırdı. Senin onca çabana rağmen, istemediğim bir ilişkiye mahkûm olmazdım."

Roselyn gevşedi ve yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı.

Chrysander daha önce onun bu kadar çirkin olduğunu fark etmemişti. Çapkın bir tavırla, "Her şeyi nasıl ayarladın?" dedi.

Roselyn, planları Marley çalmış gibi göstermek için yaptıklarını anlatırken, Chrysander dehşet içinde onu dinledi. Kaçırılma olayı da işin kay-

mağı olmuştu. Fidyeye talebi eline geçtiğinde de, Marley'den sonsuza kadar kurtulma fırsatı doğmuştu. Bu arada Chrysander'a olan zaafını kanıtlama çabasıyla, planları rakibe verenin kendisi olduğu gerçeğini gizlememişti.

"Planları sen çalıp, Marcelli'ye verdin demek."

Patronunun ses tonu, Roselyn'i ürpertti. Yaptığı itirafı fark edince de yüzü bembeyaz oldu.

"Sonra da suçu Marley'e atarak onun yerini almak istedim."

Roselyn tuzağa düştüğünü anlamıştı.

"Üstüne üstlük, fidye talebini de reddederek onu ölüme terk ettin. Böylece hayatımdan tamamen çıkıp gidecekti. Öyle değil mi?" Chrysander öfkesinden titriyordu. Marley'in yapayalnız, hamile ve çaresiz halini düşündükçe içi parçalanıyordu.

Roselyn kendini toparlayıp küstah bir şekilde kafa tuttu. "Hiçbir şey ispat edemezsin."

"İspat etmeme gerek yok," diyen Chrysander, masasındaki dahili haberleşme butonuna basarak, "İçeri gelin dedektif," dedi.

İçeri giren üç polisi gören Roselyn sendeledi. "Bunu bana yapamazsın. Seni seviyorum. Senin için her şeyi yaparım."

Chrysander başını salladı ve "Beni affet *agape mou*" diye fısıldadı.

Marley, bir yere taşındığını hissetti ama tam olarak kendinde değildi. Taşıyan kişinin Chrysander olmadığını içgüdüsel olarak fark edince panikledi. Hem Yunanca, hem İngilizce konuşan sakın bir ses duyuyordu.

"Sakin ol küçük kardeş. Emniyettesin. Chrysander sana bir şey olmasına izin vermez."

Marley, Chrysander'ın kendisi için kılını bile kıpırdatmayacağını söylemek istedi ama gücü yoktu. Az sonra kulağına Chrysander'm sesi geldi ve istemeden kendini emniyette hissetti. Tanıdık eller bedenini sardı ve yatağa yatırdı. Saçını okşayan ellerin eşliğinde kendini yatağın sıcaklığına bıraktı.

"Seni kimsenin incitmesine izin vermeyeceğim *agape mou*."

"Bana bir daha asla *agape mou* deme," diye itiraz etti Marley. Sonra da içini kaplayan isyanına rağmen, huzurlu ve rüyasız bir uykuya daldı.

Uyandığında zihninde yeni bir berraklık hissediyordu. Geçmişe ait hiçbir sis perdesi kalmamıştı. Hafızası tüm netliğiyle yerindeydi. Ne zamandır uyuduğunu bilmiyordu, ama sanki haftalardır uyumuş gibiydi.

Yataktan katlığında kendini yabancı bir odada buldu. Gün ışığı alan geniş, penecereleli olan ama daha önce hiç gelmediği bir yerdeydi. Yatak oda-

sına bitişik banyoya geçti ve geniş banyodaki jakuzi gözüne çok davetkâr göründü. Uzun zamandır banyo yapmadığını fark ederek suyu açtı ve başını kaldırdığında Chrysander'ı görünce korkuyla yerinden sıçradı.

"Özür dilerim, *pedhaki mou*. Seni korkutmak istemezdim."

"Sadece yıkanmak istemiştin," diye yanıtladı Marley.

"Öyleyse Bayan Cahill'i çağırayım da sana yardım etsin."

Marley uzun uzun nefes aldıktan sonra Chrysander'a döndü. "Lütfen artık beni önemsiyor numarası yapma. Gerçekleri ikimiz de biliyoruz."

Chrysander itiraz etti. "Gerçek şu ki, sen benim için çok önemlisin *agape mou*." Ve genç kadının cevap vermesine fırsat vermeden odadan çıktı.

Az sonra Patrice, Marley'in yanındaydı. Hızlı elleriyle bir anda onu soydu ve Marley saniyeler sonra ılık suyun içindeydi. Uzun zamandan beri kendini bu kadar iyi hissetmemişti. "Patrice, nerdeyiz? Buraya nasıl geldik? Ben seni Atina'da sanıyordum."

Patrice sakın bir sesle cevapladı. "Bay Anetakis size yardımcı olmam için beni çağırdı. Sizin için çok endişelendi. New York'taki evde rahat etmeyeceğinizi düşünerek, sizi buraya, şehirden bir saat uzaktaki, sayfiye evine getirdi."

Chrysander hakkında bilmediği bir şey daha öğrenmek Marley'in gözlerinin yeniden yaşlarla dolmasına sebep oldu. Bu ev de, o adamın hayatında hiçbir anlam taşımadığının bir kanıtıydı. Chrysander baştan beri hiç sevmemişti. "Ben şimdi ne yapacağım?" diye kendi kendine söylendi." Evini, işini bırakıp hayatını bu adama adamakla ne kadar büyük hata ettiğini şimdi anlıyordu. Onunla bir gelecekleri olabileceğini sanmıştı.

Patrice onu nazıkçe banyodan çıkardı ve bir ana şefkatiyle kuruladı.

Marley giyinip odadan çıktığında, Chrysander bekliyordu. Onun yolu göstermesine karşı koymadı. İtiraz edemeyecek kadar yorgundu.

Aşağı inip, yemek masasına oturdular.

Chrysander yemek dolu bir tabağı genç kadının önüne bıraktı, kendi de geçip karşısına oturdu.

Marley onunla göz göze gelmemek için tabağındaki yemekle oynamaya başladı, ama Chrysander derin bir iç geçirince, başını kaldırdı. Genç adamın yüzünde cehennem azabı çeker gibi bir ifade vardı. Birden karşısındaki adamın yanaklarından yaşlar süzüldüğünü fark ederek, hayretler içinde kaldı.

Chrysander konuşmakta zorlanıyordu. "Konuşmamız lazım Marley ama önce bir şeyler yemelisin. Sağlığını ve karnındaki bebeği düşün."

Marley ona daha fazla bakmak istemediği için başını eğdi. Yemeğini yemeğe başlayınca da ne kadar acıktığını fark etti. Yemeğinin son lokmalarını alırken, kapı açıldı ve içeri asık suratıyla Theron girdi.

Daha kardeşi konuşmaya başlamadan Chrysander sert bir sesle uyardı. “Konu her ne ise, Marley yemeğini bitirene kadar bekleyebilir.”

Theron anlayışla başını salladı.

Marley için yutkunmak artık imkânsız hale geldiğinden, ayağa kalktı ve peçetesini fırlatıp, iki erkeğe de tek bir söz söylemeden, odadan çıkıp gitti.

Chrysander onun arkasından seslendi. “Marley gitme.”

Marley ateş püsküren gözlerle ona döndü. “Ben sizi rahatsız etmeye-yim. Sonuçta sırlarınızı çalan bir hırsız olduğuma göre, konuşmalarınızı yanımda yapmak istemezsiniz.”

“Hey Allah’ım! Konu bu değil Marley, bekle”

Marley onu duymazdan gelerek yürüyüp gitti.

Chrysander kendi kendine küfrediyordu. Aralarını düzeltmek için ne yapacağını bilemiyordu. Sevdği kadın kendisinden nefret ediyordu ve çok da haklıydı. Theron’a döndü ve “Seni buraya hangi rüzgâr attı?” dedi.

Theron ağabeyinin önüne bir gazete fırlattı. Ön sayfada, Marley’i taşıyan Theron’un, Roselyn’in, Chrysander’in resimleri vardı ve haberde bir pembe dizi havasında, Marley ile plan ilişkisinin tüm detayları anlatılıyordu. Gazeteyi buruşturup attı. “Roselyn’in işi olmalı,” dedi dişleri arasından.

Theron onayladı. “Onu tutuklatınca kaybedecek bir şeyi kalmadı. Aranızda sahte bir aşk ilişkisi uydurarak bu haberi basına sızdırmış olmalı.”

Chrysander sandalyesine çöktü. “O kadını işe aldığım güne lanet ediyorum. Marley onun yüzünden ölebilirdi.”

“Onun yanına git Chrysander. Artık aranızı düzelmenin vakti geldi.”

Chrysander ayağa kalktı. Bunu nasıl yapacağına dair hiç bir fikri yoktu.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

CHRY SANDER odaya girdiğinde, Marley boş gözlerle dışarı bakıyordu. Ama gözlerinde başka bir şeyler de vardı sanki. Üzüntü... Korku...

“Konuşmamız lazım.”

Marley onun neler söyleyeceğini bildiğinden, başını sallayarak dışarı bakmaya devam etti.

Chrysander onu çenesinden nazıkçe tutarak, yüzünü kendine çevirdi. “Böyle hüzünlü bakma aşkım. Seni üzgün görmeye dayanamıyorum.”

Marley buz gibiydi. “Lütfen! Ne söylemek istiyorsan söyle, lafı uzatma.”

Chrysander onu elinden tutarak yatağa oturttu. Kendisi de yanına yerleşti, ama bir türlü konuşmaya başlayamıyordu.

Bu bekleyiş Marley’i daha da öfkeliendirdi ve içinde bir fırtınanın koptuğunu hissetti. “Bana yalan söyledin. Hastanedeki ilk günden beri bana defalarca yalan söyledin. Beni baştan çıkardın, seni sevmeme neden oldun, bana değer veriyormuş gibi davrandın. Sen nasıl bir adamsın?”

Chrysander yumuşak bir sesle, “Yanılıyorsun,” dedi ve onun elini dudaklarına götürüp uzun uzun öptü. “Sen benim için çok önemlisin. Hafızan geri gelene kadar üzülmemen gerekiyordu, bu yüzden de sadece küçük detaylar hakkında yalan söyledim. Seninle sevişmelerimiz, sana olan hislerim yalan değildi, *pedhaki mou*.”

Marley başını eğdi. Gözleri dolan yaşlardan yanıyordu. Ona inanmak için can atıyordu ama inanması için tek bir neden yoktu.

“Sana büyük haksızlık ettim Marley.”

Marley, duyduklarına inanamayarak ona baktı. Chrysander, hatalı olduğunu mu söylüyordu? Gözlerinde üzüntü ve pişmanlık mı vardı?

“Gerçekleri bilmen gerek. Kimse benden fidye istemedi. Seni kurtarmak için dünyaları verirdim, ama kaçırıldığından dahi haberim yoktu.”

“Nasıl haberin olmaz?”

“Roselyn fidye notlarını yok etmiş. Onu sevmemekte sonuna kadar haklıymışsın. Seni tehlikeye atan oymuş.”

Marley duyduklarını hazmedebilmek için elini açık kalan ağzına götürdü. “Ben de sanıyordum ki...”

“Ne sandın *agape mou*?”

“Benden nefret ettiğini, senin için yarım milyon dolar bile etmediğimi, sizden çaldığım şeyler için beni cezalandırdığını...”

Chrysander inleyerek onu kendine çekti ve özlemle sarıldı. Eli sırtında geziniyordu. “Aptallık ettim. Biliyorum, seni suçlamamın affedilir yanı yok.”

Marley merakla sordu. “Planları benim çalmadığıma inanıyor musun?”

“Onları çalan Roselyn’di. Planları senin çantana o yerleştirmiş. Gerçi, senin kaçırıldığını öğrendiğimde bunun benim için hiç önemi kalmamıştı. Tek isteğim, ait olduğun yerde, yanımda olmandı.” Chrysander’ın yüzünde keder vardı. “Bana ilişkimiz hakkında sorular sorduğun o gece, korkmuş-tum. Sana verebileceğinden fazlasını istediğini sandım. Sonra da beni korkutmaya sinirlendim ve seni üzme için o sözleri söyledim.”

Marley’in yüreği sıkıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Seni sevdiğini anlatmaya çalışıyorum, *pedhaki mou*.”

Marley duydukları karşısında o kadar şaşkıncı ki konuşamıyordu. “Beni seviyor musun?” diye kekeleydi.

Chrysander, onu kollarına aldı. “Bunu göstermekte hiç başarılı değildim ama seni çok seviyordum ve hâlâ çok seviyorum. Lütfen bunu kanıtlamama izin ve evlen benimle.”

Marley şaşkıncı. “Hâlâ seninle evlenmemi mi istiyorsun?”

Chrysander onu kendine çekerek alnından öptü. “Şimdi cevap vermene gerek yok ama bana bir şans ver lütfen. Beni yeniden sevmen için elimden geleni yapacağım.”

Marley çıldırmak üzereydi. Bu defa gerçekten aklını oynatabilirdi. Chrysander aşkını ilan edip, kendisiyle evlenmek mi istiyordu? Bu defa yalan, aldatma, hile yok muydu?

Chrysander, odadan çıkmadan önce onu dudaklarından hafifçe öptü.

“Bir düşün *agape mou*. Cevabımı bekleyeceğim.”

Marley, onun ardından uzun süre bakakaldı. Duyduklarını yerine oturtmaya çalışıyordu. Demek her şey Roselyn’in başının altından çıkmıştı. Ancak son olaylardan o kadar yorgun düşmüştü ki, özür dileyip, evlenme teklif etti diye Chrysander’ı bir anda affetmekte zorlanıyordu. Bacaklarını kendine çekip yatağa yan yattı ve elini, parmakları altında kıpırdayan oğlunun üstüne koyarak gülümsedi. Ne yapması gerektiğine karar vereniyordu. Bu birkaç dakikada alınacak bir karar değildi. Chrysander’a yeniden güvenmekten korktuğu kadar, onsuz bir hayattan da korkuyordu.

Sonraki birkaç gün Chrysander, genç kadının üzerinde titredi ve bir dediğini iki etmedi. Sık sık onu ne kadar sevdiğini söylüyor, ama aralarındaki sınırı da aşmıyordu.

Chrysander’ın evlenme teklifinden iki gün sonra, kardeşleri ziyarete geldiler ve Marley, onların iş konuşacaklarını düşünerek ortada görünmemeyi tercih etti. Hiçbir suçu olmamasına rağmen, onların yüzüne bakmakta zorlanıyordu.

Sonunda, “Sana karşı çok haksız davrandık,” dedi Theron.

Piers de başıyla kardeşini onayladı. “Bizi hiç affetmesen de haklısın. Sana karşı çok serttik. Üstelik karnında yeğenimizi taşıyordun.”

Genç adamların pişmanlığı açıkça belli oluyordu, ama Marley onları rahatlatmak için ne yapması veya söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

İki erkek yanma gelip, onu yanaklarından öptüler.

Marley, Chrysander’a baktı. Üzgün ve sanki kilo kaybetmiş gibi görünüyordu. Sanki hayatta en değer verdiği şeyi kaybetmişti. Odadaki erkeklerle hafifçe gülümsedikten sonra kaçarcasına odadan çıktı ve açık hava karmakarışık olan duygularını toparlamasına yardım etti. Chrysander’ın hislerine bir daha nasıl güveneceğini bilmiyordu. Daha önce defalarca kalbini kırmıştı. Öte yandan gerçekten çok üzgün ve çökmüş görünüyordu. Ona yeniden kapılma riskini göze almalı mıydı? Artık sorumluluğu iki kişilikti. Ne istediğini biliyordu. Belki doğru olan bu değildi, ama yapması gerekeni yapacaktı. İçeri girdi ve Chrysander’ı çıktığı odada yalnız buldu. Kardeşleri gitmişlerdi ve odaya derin bir sessizlik hâkim olmuştu.

Chrysander, elinde bir içki kadehi, üzerinde buruşuk giysiler, gözleri çökmüş, sakal tıraşı uzamış bir haldeydi. Ve bu haliyle bile dayanılmaz bir çekiciliği vardı.

Marley, kendini onun kollarına atıp orada sonsuza kadar kalmamak için

kendini zor tuttu. "Chrysander," dedi.

"Söyle *agape mou*, senin için ne yapabilirim? Kardeşlerim seni üzmemiştir umarım."

Marley gülmeye çalıştı ama boğazından sadece hıçkırık gibi bir ses çıktı. "Kararımı verdim... Seninle evleneceğim."

Chrysander'm gözlerinde bir anda ışıklar parladı. Çocuklar gibi sevin-di. "Evlenecek misin? Evet mi yani? Gerçekten benimle evlenecek misin?"

Marley başını salladı.

Chrysander gözlerini kapadı ve sevdiği kadına öyle sıkı sarıldı ki, Marley bir an nefes alamadı.

Uzun süre kıpırdamadan öylece kaldılar.

Chrysander inanamıyordu. Geri çekilip bir kez daha sordu. "Gerçekten benimle evlenecek misin?"

Marley dudaklarını ısırdı. "Evet, ama küçük bir tören istiyorum. Kimse-ler duymadan sessizce evlenelim."

"Sen nasıl istersen..."

"Bir de... Burada kalmak istemiyorum. Adaya geri dönebilir miyiz?"

"Evlenir evlenmez, geri döneriz. Senin isteklerin benim için emirdir. Bundan böyle ada bizim evimizdir."

"Buna çok sevindim."

Chrysander olağanüstü bir hızla evlilik hazırlıklarını tamamladı.

Marley'in hafızası yeni yerine geri geldiği için, yetkililer onu uzun uzun sorguya çektiler, ama anlatacak fazla bir şey yoktu. Kaçıranlar ona zarar vermemiş, hatta hamileliği belli olmaya başladıkça oldukça dikkatli davranmışlardı. Sonra da Chrysander'ın gücünü göz önünde bulundurarak, reddedemeyeceği bir fidiye istemişlerdi. Ancak para uzun bir süre ödenmeyince, onu sakladıkları yerde tek edip, sonra da yetkililere yerini bildirmişlerdi. Ancak Chrysander'ın fidyeyi ödemeyi reddetmesi o kadar ağırına gitmişti ki, yaşadığı acıya dayanamayınca, o noktada hafızası kilitlenmişti.

Çektiği acıları hatırlamak Marley için çok zor olmuştu...

İki gün sonra, Chrysander ve Marley evlendiler.

Törende yalnızca Theron, Piers ve Patrice vardı. Piers yengesini mesafeli bir şekilde kutlarken, Theron içten ve sıcaktı. Törenden sonra da Theron Londra'ya, Piers ise Rio'ya uçtular. Patrice'e gelince, o da Atina'ya

Doktor Karounis'in yanma döndü.

Marley de adaya dönmek için sabırsızlanıyordu. Ne de olsa kısa süreliğine de olsa mutlu olduğu tek yer orasıydı...

Adaya vardıklarında saat oldukça geçti, ama Marley eve döndükleri için rahatlamıştı.

Chrysander, karısını üst kattaki yatak odasına kadar kucagında taşıdı, yumuşakça yatağa bırakıp, soyunmasına ve örtünün altına girmesine yardımcı oldu. Sonra kendisi de yanına kıvrılıp, yavaşça kolunu ona sardı ama tedirgin olduğu belliydi.

Marley ışığı açıp kocasının yüzüne baktı ve o anda, onun kendisine dokunmaya korktuğunu anladı. "Seviş benimle" diye fısıldadı kocasının kulağına.

Chrysander'ın gözleri bir kor gibi yanmaya başladı. Sesi boğuklaştı. "Buna emin misin *agape mou*?"

"Eminim."

Chrysander özlem dolu bir inlemeyle karısını kendine çekti. Her dokunuşu, her hareketi çok hassastı. Büyük bir özenle karısını öptü, okşadı. Bir yandan da Yunanca aşk sözcükleri sayıklıyordu. "*S'agapo, pedhaki mou. S'agapo.*"

Kocasının aşkı o kadar gerçek, o kadar derindi ki, Marley gözlerinin yaşardığını hissetti, ama onun bu kadar dikkatli davranmasını istemiyordu. Kendini geriye doğru atarak, bacaklarını onun beline sardı. O anda sadece aşkları ve onu seven adam vardı. Geçmiş, geride kalmıştı... "Beni sakın bırakma."

"Asla bırakmam *agape mou.*"

Marley, sabah Chrysander'dan erken uyandı ve üzerinde bir şeyler giyip mutfığa indi. Biraz çörek ve meyve suyu ile açlığını bastırdıktan sonra da, denize bakmak üzere salona geçti ve tam o anda Chrysander'ın elleri yuvarlak karnını sardı.

"Erkencisin *agape mou.*"

"Düşünüyordum," diyen Marley, kocasına döndü.

"Beni yeniden sevmeye ihtimalin var mı Marley?"

Marley'in kalbi sevgiyle doldu. "Zaten seviyorum. Seni hep sevdim Chrysander. Seni tanıdığım andan itibaren benim için başka bir erkek olmadı, bundan sonra da asla olmayacak..."

Chrysander, karısını kollarının arasına hapsedti ve onu ne kadar sevdi-

ğini, onu incittiği için ne kadar üzgün olduğunu tekrarlayıp durmaya başladı. Sonra da onu kucakladığı gibi yukarı götürdü ve bir kez daha seviştiler.

Yatakta sarmaş dolaş yatarlarken, “Seni çok seviyorum. Seni hak etmiyorum ama hayatım boyunca senin kıymetini bilerek kendimi affettireceğime yemin ederim,” dedi Chrysander.

“Ben de seni çok seviyorum ve birlikte çok mutlu olacağız. Seni mutlu edeceğim...”

Ve etti de...

Kaderin garip cilvesine bakın ki, Marley tan) merdivenlerden inerken şiddetli bir sancıyla iki büküm oldu ve doğumun başladığını anladı.

Bu sancıların yavaş yavaş başlaması gerekmiyor muydu?

Merdivenlerin ortasında, tek başınayken bunun olması, kaderin garip bir cilvesi miydi?

Basamakta durup, tırazzana sıkı sıkı tutundu. Derin derin nefes almak zorunda olmasa, yardım için bağıracaktı.

Chrysander, New York’taki işleri Theron’a devretmeye çalıştığı için saatler süren telefon konuşmaları yapıyorlardı.

Birden Chrysander’m ayak seslerini duyan Marley, yerinden doğrularak her şey normalmiş gibi görünmeye çalıştı.

Genç adam, Yunanca bir şeyler söylenerek aşağı geliyordu.

Marley, ikinci bir kasılmayla iki büküm oldu ve güçlkle “Beni hastaneye götür,” diyebildi.

“Marley! *Pedhaki mou*, doğuruyor musun yoksa?” Chrysander sorusunun cevabını hiliyordu aslında. Karısını kucakladığı gibi, merdivenlerden inerken, bir yandan da helikopter pilotuna sesleniyordu. Pilot, acil durumlar için iki haftadır adada kalıyordu. “Endişelenme sevgilim, seni, hastaneye yetiştireceğiz.”

“Sevgilim mi?” Marley, ondan duymaya alışık olmadığı bu sözcüğe gülerken, yeni bir sancıyla kıvrandı.

Helikoptere binerlerken, Chrysander’m yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

Marley kendini toplar toplamaz onunla dalga geçmeye başladı. “Bana İngilizce sevgi sözcükleri söylemekten seni men ediyorum, çünkü Yunanca sözcükler çok daha seksi... *Pedhaki mou, yineka mou, agape mou*... Bunlar çok daha güzel?”

Chrysander, yol boyunca çılgın gibiydi. “Pilot hastanenin çatısına iniş

yaptığında tüm doktorlar onları bekliyorlardı.

Ve tam bir saat sonra, Dimitri Anetakis, anne ve babasının mutluluk dolu bakışları arasında dünyaya gözlerini açtı...

Chrysander oğlunu gururla kucağına alırken, onun en az kendisi kadar şanslı olması ve sevdiği kadma asla haksızlık yapmaması için dua ediyordu...

SON

